Eliška Růžičková *21.3.2004
Lenka Růžičková *21.6.2007

neděle, **21. března 2004** 00:00 - Já

Tak jsem tu!

Lidičky, to byla doba, než jsem přišla mezi vás. Moc dlouho jsem byla u maminky, a musím říci, že ty dva poslední týdny, které jsem tam byla navíc, tam už nebylo vůbec ani místečko navíc. Tak jsem vždycky mámu kopla do žebra, aby moc nejedla. Když mě pak ale paní doktorka přemlouvala, abych už šla ven, tak jsem zase dělala trochu "jako že mě to nezajímá a že neposlouchám", nakonec ale porodní asistentka s mámou zatlačily tak, že se nedalo nic dělat a bylo to.

Bylo to v neděli 21. března v 13:12. To už jsem měřila 49 cm a vážila 3.280 g! Já vím, nic moc na průměr populace, ale na Růžičkovou docela dobrý, ne? Byla jsem překvapená, že tam byl i táta. On asi taky, protože byl zezačátku nesmělý, pak mi ale musel namalovat startovní číslo, abych se v tom životním běhu neztratila. Mám 96.

A aby bylo vidět čí jsem, popsal mě na nohu. Naštěstí se mi to už skoro smylo, nechtěla bych se s tím vdávat!

A pak už jsem jen spala. A to nevíte, co to je si natáhnout nohy! Zkoušela jsem i cucat mámě kus těla, ale zpočátku mi to moc nešlo. Druhý den to už bylo lepší takže čtěte dál!

pondělí, **22. března 2004** 00:00 - Já

Druhý den

Táta se na mámu a mne přijel podívat. Chvíli se blýskalo, alespoň se můžete podívat, jak jsem byla jako houstička v samoobsluze v nákupním vozíku.

Dostala jsem hlad a mamka mi dala, co jsem potřebovala. No akorát je to na dlouhé lokty, než se nadlábnu utečou dvě hodiny, pak si dáchnu a zase do jídla. Fakt nevím, proč ta moje malá sousedka celou noc řvala. Já si dám večer a pak spím, snad kdyby mě ráno nevzbudili, tak bych spala celý den.

úterý, **23. března 2004** 00:00 - Já

O sytosti a taťkovi

Dneska jsem to šidila, byť mám celou pusu oblemcanou. Pan doktor snad i říkal, že nás nepustí domů, když to budu tak flákat. Vůbec nepřibírám, dokonce snad i naopak. On určitě neví, že tlustý holky v dnešní době nefrčí, či co...

Máma mě má ráda, kouká jestli mi něco nepřekáží, nevadí a hezky mě houpe. Hele, hele, teď slyším i tátův hlas. Říká, jestli si snad memyslím, že mne nemá rád! Má, já vím. Někdy je ze mne celý paf, byť to nedává na sobě znát. Občas po něm hodím očkem, abych ho navnadila. A funguje to.

Ale aby si rodiče nemysleli, že budu hodná pořád, tak se občas načertím, koukejte jak:

A taky jsem se doslechla - no doslechla, bylo to z táty i cítit - že musím být móóóc zdravá, protože tak, jak mě táta s kamarády zapil, tak to asi jinak nepůjde.

středa, **24. března 2004** 00:00 - Já

Babička

Tak jsem se konečně dočkala. Schválně jsem si dělala čárky, jak to babička dlouho vydrží. A dneska to přišlo. Vymyslela si, že musí k doktorovi, takže přijet se na mne podívat už vlastně bylo při cestě, ne? No jsem samozřejmě ráda, že mám okolo sebe jen lidi, kteří mě mají rádi a těší se z mého života.

Mami, a táta dnes nepřijede, když tu byla babička?

středa, **24. března 2004** 15:00 - Já

Už se těším domů

I dneska se na mne přijel táta podívat. Trochu mě mrzí, že má oči jen pro mne a na mámu nemá čas. Vždyť ta se mi věnuje od rána do večera. A není žádná lehká práce! Myslím, že to ale taťka ví a vynahradí jí to později.

Pan doktor říkal, že možná už zítra půjdeme domů. Tak jsem se trochu poblinkala z té radosti. No, nebylo to jen jednou...

Radši si dám ještě šlofíka, ať mi to rychleji utíká.

čtvrtek, **25. března 2004** 12:47 - Já

Doma!

Tak jsem se poprvé v životě svezla autem. Doufám, že to nebylo naposled. Táta říkal, že jedeme domů, tak jsem mu prostě věřila. Zatím nevím, co to je domů...

Ale čekala na mne hezká kolíbka, zatím jsem si ale moc neužila. Dostala jsem vám z cesty takový hlad, že jsem mámu hned zatáhla do postele na baštu. Už se mi klíží očka, tak končím, možná až se vzbudím, tak přidám nějakou fotku, co táta udělal.

...Tak tady jsou moje první obrázky z domova:

pátek, **26. března 2004** 16:42 - Já

Zlobím doma

Človíčkové, tak doma je doma. Už jsem poznala, že tu nejsou jiná miminka, je tu ticho. Tak jsem si alespoň párkrát zařvala já, aby i ostatní v domě věděli, že jsem tu nová.

Táta v noci dělal že spí, myslím si ale, že tomu tak nebylo. Trochu jsem mu to vylepšovala - ten spánek. Vždy když zabral, tak jsem nasadila táhlý sten a pak zase jakoby nic.

Dneska jsem se přebalovala asi stokrát, máma to zatím zvládá. Uvidíme za měsíc, co tomu řekne rodinná pokladna! Abyste viděli, že jsem opravdu holka:

Také jsme trénovali na pondělí, kdy celá rodina půjdeme k naší nové dětské doktorce. Aby mě čerstvý vzduch neporazil, musím trénovat. Rodiče mě rukou nerozdílnou navlékli do skafandru, alespoň mi to tak připadlo, a u okna jsem si dala šlofíka na čerstvém vzduchu.

úterý, **30. března 2004** 08:00 - Já

Supr jízda a první jednička

Po několikadenní odmlce, vyplněné pilným mlsáním maminčina mlíčka a přibíráním na váze - už jsem skoro na "svých" porodních 3270g - se hlásím s dalšími zprávami.

Abych se necítila méněcenně, koupili mi rodiče vlastní vůz. Má sice zatím jen lidský pohon, ale jezdí supr, jak jsem již napsala v titulku. Nemohla jsem to vydržet, tak jsme hned včera vyrazili jej vyzkoušet. Jeli jsme se podívat na naši novou paní doktorku, která nás bude mít v nejbližších měsících nastarosti. Protože jsem byla ale tak nedočkavá, nebo jsem snad měla cestovní horečku, nestihla jsem se před cestou pořádně posilnit a pak jsem pěkně řvala. Ještě že pražské chodníky jsou jedna díra vedle druhé, což mě trochu ukolébalo.

Paní doktorka ze mne měla radost, bodejď by ne, když jí přiváží "body". Sekala jsem latinu a byla jsem pochválena, jak jsem vyspělá a co již umím. Tak jsem dostala ve svém životě první, byť jen symbolickou, jedničku!

Z jiného soudku. Mamka je ze mne trochu unavená, nelíbí se jí, že musím papkat každé dvě až tři hodiny. Navíc v čase, kdy bych měla spát si občas vrznu, takže musí být pořád ve střehu, jestli nejsem vzhůru či si třeba neublinknu.

Táta mi včera opatřil "papíry na život" ve společnosti. Prostě už mám svůj rodný list a jsem pojištěná (zdravotně) - heč! Přidělili mi hezké rodné číslo, jen pětku v něm mám dvakrát, ostatní jen jednou. Ale neprozradím vám ho, znáte to jaké se s tím v současnosti dělají průtahy.
Tak zatím, musím se připravit na nějaké "pozice", aby mi táta zase udělal pár fotek, které bych vám pak mohla sem dát k prohlédnutí.

středa, **31. března 2004** 17:56 - Já

Slíbené foto

Jak jsem vám včera slíbila, pořídila jsem pár fotografií a tak vám mohu dvě z nich dnes nabídnout.

Babiččina radost:

Prostřeno:

sobota, **3. dubna 2004** 15:05 - Já

Dubnové návštěvy

Jsem zatím ještě malá, takže nemohu jezdit po návštěvách. Přijeli mě dnes navštívit prarodiče z Nových Dvorů, přišli i druzí prarodiče a vůbec byla u nás dnes sešlost. Co Vám mám povídat, radši sem dám fotku:

úterý, **13. dubna 2004** 19:13 - Já

Velikonoce na venkově

Ahojky všichni koledníci. Velikonoční víkend jsem s rodiči vyrazila do přírody. Jeli jsme za babičkou a dědou do Nových Dvorů.

Na venkově se mi líbilo, jen máma nechtěla mému novému kamarádovi, vlčákovi Donovi, aby mi "vyluxoval" kočár. Ale i tak jsme se hezky projeli po přírodě. Můj vůz nejlépe zvládá jízdu po poli, nejlépe napříč brázdami. To jsem pak nádherně ukolébaná a jsem zticha jako pěna!

Večer mě choval i děda, ale moc mu to nešlo. Už asi vyšel ze cviku, byla jsem při tom trochu shrbená:

pondělí, **10. května 2004** 21:50 - Já

Májové dny

Protože Eliška pro samé papkání asi nemá čas a chuť psát, musím ji alespoň ve stručnosti zatím zastoupit.

Poslední měsíc nám utekl jako voda, zejména po tom, co jsme se v noci s naším "dárečkem" moc nevyspali. To je již však na drobné výjimky doba minulá, neboť jsme se naučili bumbat z láhvičky a před spaním se hezky "našťouchneme" a je pokoj...

Víkendy trávíme v babičky s dědou na venkově a zdejší vzduch Elišce prospívá, vždycky stačí krátká procházka v kočáře a spí. No, abych to zase nelíčil jako procházku růžovým parkem. Starosti jsou, ale nemoci se Elišce zatím vyhýbají (na rozdíl od nás).

Abych zdokumentoval Eliščin růst (nyní asi 4.5 kg), přikládám fotky:

Hádejte, po kom asi má Eliška pusinku:

Eliška se byla s mamkou podívat už i v práci, dokumentuji fotografií:

pátek, **28. května 2004** 02:48 - Já

Každým dnem větší

Druhá polovina května je sice z hlediska počasí a procházek na čerstvém vzduchu hodně nešťastná, Eliška ale statečně drží krok s jarní přírodou zažívající rozpuk. Její průměrný týdenní přírůstek je asi 300g, atakujeme pěti kilogramovou hranici.

Z akcí, které stojí za zmínku, vám ukážeme obrázky ze setkání s kamarády Janou, Vaškem (a jejich ratolestmi) a Petrem z restaurace Tramtárie a z Františkánské zahrady. Přijeli se na nás podívat z dálky (Brusel a Tábor).

Z těch humornějších obrázků přikládáme jeden pro Eliščina strýce Milana, aby i v San Franciscu viděl, že Eliška je jako panenka:

Rosteme, rosteme - Sněhurka:

Mikeš v botách (nenechte se zmást barvou oblečku, Eliška je skutečně holka):

neděle, **27. června 2004** 09:56 - Já

Novinky z června

V červnu má Eliška několik nových zážitků. Zejména se již umí podívat na svět i z jiné polohy, než jen ležmo na zádech. Tak, jak držíme hezky hlavičku, paseme i koníky, což dokumentuji fotkou ze začátku měsíce:

17. června jsme byli též přivítání mezi ostatní občánky na místním úřadu. Eliška byla moc hodná a nestačila se ani seznámit se všemi kamarády a kamarádkami - vrstevníky. Od státu dostala hračku, něco pro parádu (přívěšek) a maminka hezkou kytičku.

A to, že je Eliška parádnice a hezká holka, která se umí i posadit, vidíte zde:

O jednom z víkendů jsme měli v Nových Dvorech návštěvu Michala, Aleny, Honzíka a Tomáše, tak jsme si též opekli buřty:

Stále ale čekám, kdy se dá do psaní o Elišce i někdo jiný, než jen já a já za Elišku...

Poslední foto ze včerejška:

čtvrtek, **22. července 2004** 10:02 - Já

Z miminka človíčkem

Tak nám z toho našeho malého miminka pomalu vyrůstá malý človíček. Je nádherné sledovat Eliščin vývoj den za dnem. Změny jsou vidět nejen po delším odloučení, ale téměř ze dne na den. Když přijdu odpoledne z práce, vždy mi Eliška předvede nějaký nový *kousek*.

K proporcím lze sdělit překonání šestikilové hmotnostní kategorie, výšku jsme zatím s mamkou neměřili, to musíme napravit.

Při každém seznamování uvádí každý své koníčky a záliby. Za Elišku bych mohl uvést bezmeznou radost z koupání. Zejména disciplína *cákání* nám jde na světové úrovni.

Dále je Eliška značně muzikální, neboť ať se děje téměř cokoliv, dokáže ji zklidnit zpěv. A to je se co divit, neboť zejména můj zpěv, to je třída...

Jen tak mimochodem, včera byly Elišce **4 měsíce**. Gratuluji!

Z následujících obrázků musím upozornit na *rozumbradovský* výraz po probuzení:

Léto trávíme pokud to jde na venkově, babička pomáhá s hlídáním:

Příprava na vycházku do slunečného dne:

... a po návratu z procházky si s tátou trochu pohraji:

Malý fotografický experiment:

pondělí, **16. srpna 2004** 21:29 - Já

Pět měsíců na krku, bereme rozum

Během první poloviny srpna Eliška absolvovala **píchání oušek**. Má zato ale moc hezké náušničky, to nejen proto, aby si ji kolemjdoucí nepletli s klukem!

Když jsme u lékařských výkonů: byly jsme na odběru krve (Eliščiny) a po shlédnutí výsledků nám paní doktorka řekla, že "za takový krevní obraz by se nemusel stydět ani akademický malíř". Já osobně mám moc velkou radost, že je Eliška zdravá a přeji jí, aby tomu tak bylo pořád.

Další událostí je, že má již **vlastní postýlku**. Přeci jenom z kolébky již pomalu vyrůstá. Vzala si na křest své nejoblíbenější hračky a byla to docela švanda:

Asi mi též závidí novou (ojetou) **motorku**, protože to ráda zkouší, jak jí to sluší. Proto má asi též ráda, když jí dělám rukou simulátor řídítek a jezdíme "terény".

To, že se obrací z bříška na záda není takový div, ale v případě zájmu to umí i obráceně a pak krásně **pase koníky**:

Strýc Milan se jí snažil "ohrát" hrazdičku, tak se na něj zamračila a dělala, že není její kamarád. A dudlíka si výjimečně strčila rychle do pusy, snad aby jí ho též neožužlal!

http://eliska.roosei.cz/blog.php?month=08&year=2004

úterý, **14. září 2004** 16:04 - Já

Půlrok

Zdá se mi, že s Eliškou se nic zásadního neděje. Opak bude ale asi pravdou, neboť měsíc, co jsem nepsal příspěvek do tohoto blogu, utekl jako voda a Eliška je najednou **půlroční**.

Měl-li bych to shrnout, *Eliška nám změnila život*. Jsme omezeni ve svých osobních aktivitách, výlety jsme taktéž museli odložit. Mám ale nejednou hezké šimrání v zádech, když ji vidím šťastnou. Jak se hezky směje při společných rodinných hrách. Dělá mi to neskonalé potěšení si s ní hrát, skoro ji nutím do smíchu stále. Líbí se mi, jak je bezprostřední, vycítí náladu a zatím je zcela bezelstná.

Máma již chodí od začátku září do práce na poloviční úvazek. Eliška má přes den **hlídání** a s paní si rozumí:

Je to vážně sranda, jaké **výrazy** umí nasadit:

Místy se ale tváří jako naprosto dospělá. Když jsem viděl poprvé tuto fotku, uvědomil jsem si jak rychle vyrostla z mimina a **stává se z ní batole**. Zatím se sice jen otáčí - a to všemi směry - ale sedění a lezení na sebe určitě nenechá dlouho čekat.

Koncem srpna měly u nás doma sraz všechny kamarádky ze společné dovolené v Řecku - někdy koncem minulého století. Byla to ale pořádná mela, neboť od té doby se tento kolektiv značně **rozrostl**, no posuďte sami:

P.S. Dnes slavíme s mámou **dva roky společného manželství**...

středa, **20. října 2004** 18:35 - Já

Batole

Tak se měsíc s měsícem sešel a děťátko nám roste přímo před očima. Není to sice na svůj věk žádná **těžká váha** nebo **čahoun**, ale o to je čipernější při batolení a manipulaci s věcmi v okolí.

Těsně po minulém zápisu máma objevila v pusince dva krásné spodní **zoubky**, které se draly na svět. Myslel jsem, že s tím bude více mrzutostí, ale dá se říci, že růst zubů se ztratil v tom ostatním zlobení, v noci pohoda... To dnes již máme pořádné tesáky, a když je Eliška použije na tvrdý rohlík, umí vysoustružit krásnou dvojitou drážku. Na horní zuby netrpělivě čekáme, jsou vidět, ale zatím se nevyklubaly na svět. Budeme Vás informovat!

Ve spoustě dalších věcí nám Eliška dělá též radost: vypozorovali jsme náznaky komunikace stylu **pá-pá**, ale jen když je soustředěná a má náladu. **Batolíme** se zvesela. Občas při tom hekáme, myslím, že co nevidět se Eliška naučí přenášet váhu na správné koleno a ruku, aby mohla **lézt**. **Sedíme** sami, ale někdo musí dělat jištění, neboť v návalu ostatní činnosti občas zapomene držet rovnováhu.

Jak se s přicházejícím podzimem ochlazuje, je problém chodit ven, musíme se vždy nabalit. Ještě v září jsme stihli si ušpinit papulu ostružinami:

Následují ukázky sezení:

Tuto fotografii jsme si pro sebe nazvali "*žabák*":

Podzim je tu, a my vyrážíme (ven, né do kosmu):

Eliška má už taky hrací stoleček, ze kterého bude časem i jídelní:

Někdy si takhle hrajeme:

pondělí, **6. prosince 2004** 21:54 - Já

Šplhoun

Čas předvánoční trávíme s Eliškou při rozverném **šplhání** a běhání po čtyřech - odtud název dnešního článku.

Komunikační rejstřík jsme si nadále rozšířili o gesta *"jak jsem veliká"* - to je obzvláště oblíbené, často předváděné i bez výzvy - dále o již dříve zmiňované *pá-pá*, *paci.paci.pacičky*. Extra kouskem je cvik *"Na-zdar!"*, kdy Eliška zcela dle bontonu nabídne k pozdravu potřesením pravou ruku.

Na dotaz paní doktorky při pravidelné prohlídce, zda již Eliška nějak aktivně komunikuje, ji to na povel mámy předvedla. Sklidilo to zasloužený obdiv a nastalo všeobecné veselí.

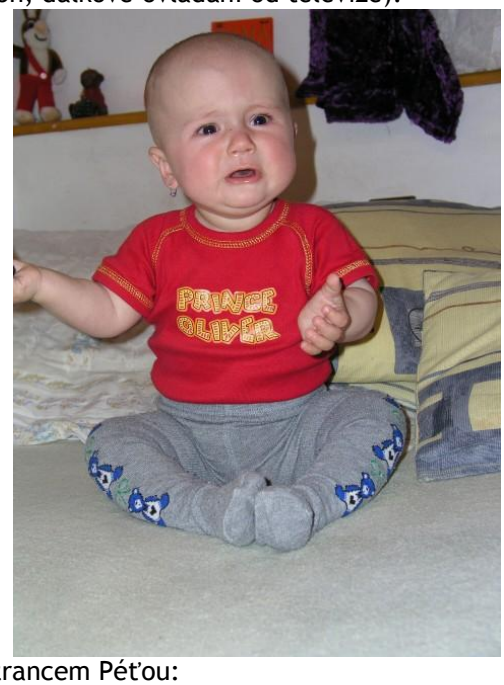
Zoubky nám pokračují v růstu, asi před 14 dny jsme objevili náznak dvojky vlevo nahoře, ale asi to bude masovější. V posledních dnech Eliška vše mocně okusuje a pořád něco strká do papule.

V **batolení** jí nedělá problém lézt po čtyřech; v podstatě se dostane v rámci bytu tam, kam chce. Je ale stále naivní, takže se nechá jednoduchým vábením odlákat od směru svých uličnických výpadů do mezí rodičovských představ. Horší to bude, až si povede svou - budeme Vás informovat. Místo lezení ale má spíše snahu si neustále **stoupat**. Umí se připlazit ke gauči a s oporou rukou se sama bez pomoci postavit. Chvílemi to trochu připomíná otevírání mostů nad Něvou v Petrohradě, ale dá se říci, že se jí to daří.

Tak, jak se horší počasí se i horší podmínky pro focení a filmování, takže fotografického materiálu moc není. Hodně se těšíme na sníh, až si spolu s naším psíkem užijeme kouliček, sáňkování a jiných radostí.

Z **vánoc** asi ještě letos moc mít Eliška nebude, tolik rozumu zatím nemá. Moc se těším na ty příští, až se ji zároveň se svíčkami na stromečku rozzáří plamínky v jejích hnědých očkách...

Jak se umí Eliška naštvat, když jí vezmete ondoně (pardon, dálkové ovládání od televize):

S bratrancem Péťou:

Na podzim jsme stihli během těch několika krátkých dní, kdy se listí změní ve spoustu zlata, vyfotit Elišku na naší zahrádce:

Poděbradské vajíčko - na návštěvě u Pospíchalů:

Závěrem ještě dvě dokumentární fota - *Jak lezu* a *Jak mastím kocoura!*

úterý, **18. ledna 2005** 20:54 - Já

Motorová myš

V novém roce Vám musím prozradit několik nových údajů, jak nám Eliška roste. Vlastně jsme se jen v poslední době vážili - **8,6 kg**. Měla by i více, ale před vánocemi onemocněla rýmou a kašlem a zhubla asi půl kilogramu. Po Novém roce se to ale vše snaží dohnat a to tím způsobem, že zbaští vše, co vidí. Nelze si před ní zakousnout něco tak, aby to viděla. Ihned reaguje svým "E" s namířeným ukazováčkem a žádá si svůj *desátek*.

Abych se však vrátil k názvu dnešního blogu. **Lezení po čtyřech**, to je úplná virtuozita. Taky se stačí podívat na Eliščina kolena - lze na nich nalézt malé modřiny, ale i náznak mozolu, neboť jak jsem si sám vyzkoušel, lézt po kolenou na parketách, to snad ani jinak skončit nemůže.

Začíná o svém konání též už **přemýšlet**, neboť přesto, že jsme měli obavy aby neničila věci na které dosáhne, už ví, že jsou v bytě určité zóny, kam nesmí nebo na určité věci nesmí sahat. Nebylo by to dítě, aby to opětovně nezkoušela. Ale po zvýšení hlasu a důrazném oslovení se rychle stáhne. Jiným kouskem, jak na sebe upoutat pozornost je simulovat *kašlík*. To používá velmi ráda a často. Je to ale průhledné, simulaci lze jednoduše rozpoznat.

Jak jsem již předesílal minule, **Vánoce** nebyly pro Elišku ještě zajímavé tak, jak pro starší děti bývají. Líbilo se jí však rozbalování dárků. Trhala a trhala. Dárky typu autosedačka, kombinéza na zimu, čepice, tepláky - to asi bere jako samozřejmost a lehkým pohledem je přehlížela. Snad jen dřevěná stavebnice zastavila její pohled na delší dobu.

Stoupání a chození: chození jí zatím nejde, za ruce vedena vyšpulí břicho a klátí se směrem vpřed. Stání na místě, to je jiné kafe. Kde se lze postavit, tam stojí. Místy se činností zaujme tak, že se zapomene držet a chvíli stojí bez opory. Pak si to buď uvědomí a opětovně se chytne, nebo žuchne na zadek - v lepším případě.

Prosincová pohoda:

S bratrancem Péťou si Eliška náramně rozumí:

Eliščiny první Vánoce:

Nová čepice, to je radosti:

Motorová myš:

S chůvou Irinou:

pátek, **1. dubna 2005** 12:30 - Já

Ročka

Tak máme v rodině **ročku**. Ročka je zkráceně řečeno roční dítko. A musím říci, že nám dělá jen radost. Dnes je sice apríla, ale tento zápis je míněn zcela seriózně.

Nejdříve popíši nové dovednosti, které se Eliška naučila od ledna. Jestliže se předchozí zápisy jmenovaly *šplhoun* a *motorová myš*, měl by se ten dnešní jmenovat ***chodec - akrobat***. Elišce se opravdu podařilo "utéci roku". Sice ještě v den svých prvních narozenin (21.3.) udělala samostatně jen pár kroků, dnes již přejde celou místnost celkem virtuózně. Musí však chtít. Ostatně jako u všeho, co dělá.

Mluvení jí nejde, akorát má své *blabla*, občas *dididi*, někdy nevědomky *mamama*. Umí ale pěkně ukazovat části těla jako *ouška*, *očička*, *pusinka* či *nosík*. *Bříško* je velmi oblíbené - že by to mělo co dělat s pocitem libosti po svačince?

V březnu též absolvovala roční zdravotní prohlídku, takže má **9,20 kg** a měří **74 cm**. Je zdravá. Poslední dobou v noci moc nespíme, rostou nám další **zoubky** a měla z toho i teploty přes 39°C.

Z rodinných akcí musím jmenovat **prodloužený víkend na Šumavě** v Nových Hutích, kde jsme byli spo-

lu s Hančinou maminkou a Eliščiným bratrancem Péťou - viz foto níže.

Pro ty z Vás, kteří mají rychlé připojení, připravuji **video z prvního roku Eliščina života**. To si budete moci později stáhnout - sledujte tento blog.

Také musím "pokárat" všechny návštěvníky webu, že **zůstávají pasivní** a nepřipojují své postřehy buď do komentářů k jednotlivým blogům nebo do knihy návštěv. Nás potěší každý vzkaz, dozvíme se kdo nás čte. Předem děkujeme.

Masopustní karneval v Domě hasičů v Nových Dvorech (6.2.):

Obrázek z poloviny února:

Dovolená na Šumavě v Nových hutích na konci února:

Přípravy na narozeninovou oslavu. Musím říci, že stálo hodně úsilí mámu přesvědčit, že by Eliška měla mít na sobě šatičky, a že ty růžové jsou nejhezčí.

Narozeninový krtek:

O velikonocích:

pátek, **20. května 2005** 11:25 - Já

Homo sapiens

Jak již nadpis článku napovídá, chci se dnes s vámi podělit o radosti z toho, jak Eliška začíná používat svůj **mozek**. Připadá mi to až neuvěřitelné, kolik nových mozkových spojení si za jeden pouhý den vytvoří. A to nejen tím, co ji naučíme, ale začíná si i sama vytvářet své představy o tom, co a jak chce dělat.
Někdy to až člověku přijde líto, že jeho mozek tyto schopnosti z ranného dětství tak nějak časem ztratil.

Protože zatím moc **nemluví**, musí vyjadřovat své myšlenky pomocí posunků a křiku. I tak se ale dorozumí a řekne si o vše, co chce. Mám trochu obavu, jestli ji to právě toto nebrzdí ve vyvinu řeči. Myšlenkové pochody, a to si musím postěžovat, také někdy vedou k **umanutosti**. To je křiku, není-li plně vyhověno!

Nejlepší hračkou posledních dní jsou **kolíčky na prádlo**. Doporučujeme i ostatním rodičům, je to levné a zabaví děcko minimálně na 30 minut denně. Eliška si o ně umí sama říci - dojde k prádelně a začne bušit na zavřené dveře. Tím přivolá některého z rodičů, který otevře dveře a to již vztyčený ukazováček (na levé ruce, samozřejmě) neomylně míří na prádelní šňůry, kdy visí košíček s kolíčky...

Aktuálně měříme **75 cm** a vážíme asi **10,2 kg**. Na svůj věk nic moc, ale u nás v rodině se vždy říkalo, že *co je malé, to je pěkné*. Chodí již téměř bez pádů, umí i běhat - zejména když mi *"loupne"* dálkové ovládání a ví, že bych jí ho vzal.

Ze světa módy. Dnes Vám musíme předvést poslední model nazvaný *Rozina sebranec*:

Z dalších fotografií, které jsem vybral z uplynulého období vybírám jednu *citovou*:

Též jsme využili pár hezkých jarních dnů a rozkvetlé louky na venkově k focení:

Dnes bych poprvé otevřel i nové okénko Eliščina webu; nazval bych ho pracovně **Hosté**. Od minulého zápisu se nám totiž přihlásila poštou "spřízněná" rodina *Fryčovic* z Prahy 5 Řep, kterým se Eliščin blog líbí a poslali nám několik řádků a fotografií jejich téměř stejně staré dcerky **Denisky**.

Deniska je veselá kopa, což je vidět na další fotce:

Oproti Elišce chodila s maminkou již od ranného dětství plavat do bazénu, takže ani potápění ji prý nedělá problémy. I my uvidíme asi za měsíc, co s Eliškou udělá hodně vody (bazén, moře) na dovolené na Korfu. Zatím to vypadá, že je Eliška též *vodní živel*, neboť večer stačí zavelet **koupat** a sama se svléká, jde

pro ručník, a maže do koupelny zkontrolovat, zda je již vana plná vody. Vypadá to asi takto:

Eliška je i velkým pomocníkem, jakmile to jde, tak mi při práci *"pomáhá"*.

No a po práci zase zábava:

sobota, **13. srpna 2005** 18:57 - Já

Eliška na Korfu

Od posledního záznamu uplynulo již mnoho času, tak doháním resty, které jsem v zápalu letních dovolených nabral. Tak trochu retrospektivně.

Od 15. června jsme byli s Eliščinou babičkou na **Korfu**. Eliška zažívala jednu premiéru za druhou. Tak poprvé **letěla letadlem**, snášela to velmi dobře až na to, že jsme po ní chtěli, aby seděla na jednom místě delší dobu, na což není vůbec zvyklá. Podruhé, mělo u ní premiéru **moře**. Jako vodnímu živlu se jí to moc líbilo, ale po ochutnávce prskala.

Ubytování v *Acharavi* bylo skvělé, zejména hotelový bazén byl nejlepší, jaký jsme kdy zažili. Eliška se v něm vydováděla v dětském koutku, ale plavala s námi i v mělké části. Zvláště si oblíbila chodit na můstek přes bazén, kde byly mezera pro skákání do hloubky. Sama asi nemá pud sebezáchovy, neustále seshora proklamovala *"hop, hop"*. Při plavání ale neumí zavřít oči a pusu, takže neustále krchlá a nevidí.

Hned druhý den jsme jeli na celodenní okružní výlet po ostrově autobusem. Eliška to zvládla s přehledem, i když nebyla na takové teplo zatím zvyklá.

Na tři dny jsme si půjčili auto a objeli celou severní část ostrova. Z těchto výletů a z *Acharavi* přikládám pár obrázků. Je těžké jich vybrat jen pár z toho množství, které jsme nafotili. Mám sestříhané i zhruba čtvrthodinové video, opět jej jako náhled v nízké kvalitě přikládám.

A co nás čeká dále? O prázdninách bude Eliška převážně u babičky na venkově, chystáme se provádět v bytě v Praze nějaké stavební úpravy. Koncem prázdnin pak máme na plánu ještě výlet autem na týden do Chorvatska, tentokrát padla volba na ostrov **Rab**.

úterý, **13. září 2005** 19:44 - Já

Chorvatsko - Rab

Tak jsme 21. srpna vyrazili na noční přesun do **Chorvatska**. Vyrazili jsme v 21 hod. večer, to proto, aby Eliška celou cestu prospala a nebyla mrzutá. No to jsme se ale docela spletli. Hned po řidiči to byla druhá nejčilejší osoba "na palubě".

Dá se říci, že si ze začátku asi hodinku schrupla, pak ale čile sledovala cestovní dění do 4 hodin do rána až někam na hranice Rakouska a Slovinska. Pak konečně "zabrala" a spala až do okamžiku, kdy jsme přijeli k trajektu na ostrov Rab do **Jablanace**.

Ostrov Rab je z hlediska motoristického nevelký, takže se dá říci, že jsme za ten týden projezdili všechny vetší silnice na ostrově. Byly jsme ve městě **Rabu**:

V severozápadní části v Loparu:

Na terase apartmánu v **Supertaske Drage**, kde jsme bydleli, sváděla Eliška se svým bratrancem *Péťou* neustálé "souboje". Hádejte, kdo vyhrával... *Poznámka: ta odřenina na čele nebyla ze soubojů s Péťou, ale z příliš rychlého sestupu se schodu pod příliš pomalým dohledem táty. Sebekriticky se přiznávám.*

Zapomněl jsem napsat, že jsme na výlet jeli v pěti. Kromě nás tří jsme sebou vzali bratrance *Péťu* a babičku *Anežku*.

Pan domácí nás vzal i na krátkou projížďku na motorové loďce:

Jako obvykle jsme si neodpoustili vystoupat na nejvyšší bod ostrova. Tentokrát jsme to měli opět zjednodušeno tím, že se na vrch *Kamenjak* dalo vyjet autem:

Na závěr jedno foto, které vypadá, jako by snad Eliška měla přímo bratra, jak jim to sluší! Na terásce u domu:

neděle, **27. listopadu 2005** 12:56 - Já

Homo sapiens sapiens

V článku z letošního května, který jsem pojmenoval *Homo sapiens* jsem se rozplýval nad tím, jak Eliška začíná používat svůj mozek. Protože rychlost, kterou se nové poznatky do její hlavičky ukládají, neopadává musím ji dnes přijmou již plně mezi lidský rod.

Podle mého názoru je právě teď v tom nejhezčím dětském věku z pohledu rodiče. Plně chápe co se po ní chce, poslouchá, to jest plní příkazy a přitom ještě není jakýmkoliv způsobem *záludná* či *vychytralá*. Začala být i plně samostatná, někdy si vydrží hrát sama i čtvrt hodiny.

Z osobních dovedností se musím zmínit o řeči. Eliška se umí domluvit. Je to tak jak říkám. Ona nám sdělí, co chce, je však otázkou, zda to pochopíme. Slovní zásoba je široká, má to však háček v tom, že říká většinou jen první slabiky ze slov. Spousta slov pak zní stejně a jen zasvěcený umí z kontextu nebo z jemných intonačních rozdílů poznat co říká.

Pohybově je velmi nadaná a obratná. Chodí, běhá, umí chodit i pozpátku. Ale hlavně skáče. S mámou chodí pravidelně od září na **plavání** a tam skáče do bazénu. Skákáním do vody ztratila zábrany a nyní je bohužel schopná skočit i z vyvýšeného místa na suchu. Nedej bože, aby ji nikdo nechytal! Kaskadérka.

Dále se u ní prohlubuje vztah ke zvířátkům. Ke králíkům chodí na chalupě do výběhu, pravidelně si žádá potravu pro svůj kočičí harém, na psa samozřejmě nezapomene. **Don** vypadá po jejím pravidelném přikrmování velmi dobře. U sousedů si ochočila celé stádo ovcí. Máme tam jednu **Du** (Dupavka), **Kři** (Křivonoska) a **Be** (Beran, intonace hlubokým hlasem!)

Byli jsme s ní v pražské Zoo. Trochu jsem očekával větší nadšení z neznámých zvířat. Opak byl ale pravdou. Výběhy s exotickými míjela potichu, sice se zájmem ale... Nadšeně se však vítala s těmi známými. Ovce, kozy. Snad jen **slon** v ní zanechal dojem. Od té doby pravidelně musíme usedat k internetu, abychom spolu hledali stále nové a nové obrázky slonů. Ona jim říká **Klon** a vztyčeným ukazovákem směrem k monitoru si žádá seanci.

Po čase dovolených přišlo hezké babí léto a podzim. Zima, jak se zdá, jí nevadí. Se sněhem, který letos napadl v půlce listopadu, si rozumí.

Na podzim jsme vybírali brambory:

Od října má Eliška novou paní na hlídání:

Při rodinné oslavě jsme Elišku zachytili s prarodiči:

Závěrem pár momentek:

Abych jí ale nekřivdil, po chvíli našla zalíbení v roznášení dárků ostatním. Pomáhala též trhat obaly, na to je machr.

V čase předvánočním pomáhala mámě s pečením cukroví, to se jí moc líbilo. Měla mouku až ve vlasech. Máme to zdokumentováno:

středa, **4. ledna 2006** 09:54 - Já

První vnímané vánoce

Uplynulé vánoce byly první, které si Eliška užila. I když musím říci, že jako otec jsem očekával trochu **větší nadšení**. To ale přijde myslím až napřesrok podle toho, co si zapamatovala právě z těch minulých.

Jinak průběh **štědrého večera** byl klasický. Eliška vytušila, že se bude dít něco výjimečného a výjimečně byla moc hodná. Znáte to: *"...jestli jsi byla hodná, přijde Ježíšek a přinese ti dárečky..."*. Tak se to snažila na poslední chvíli dohnat 😃.

U večeře seděla způsobně a rybu baštila, až se jí od papule prášilo. Zato návštěva u stromečku *(Ježíšek kupodivu přišel a nějaký ten dáreček přinesl)* byla celkem jednoduchá. Přišla, uviděla ... a zabavila **šlapací traktor s valníkem** a o ostatní "malé" dárečky se přestala zajímat. Snad ještě nafukovací **skákací oslík** svými rozměry a posláním zaujal. Na traktoru povozila i kocoura!

Pomáhala i s úklidem - neříkám ale, že uklízela! To vše proto, abychom se mohli sejít u stromečku:

Možná, že jste to z obrázků poznali - trochu jsem inscenoval. Eliška měla vánoční stromečky (a dárečky pod nimi) vlastně **dva**. Jeden doma a druhý u rodičů "ve Dvorech". Tam jsme letos byli na štědrý večer.

sobota, **18. března 2006** 17:35 - Já

Zima

Letošní zima se nám pěkně protáhla a teď nevím, jeli to pro Elišku dobře, nebo naopak. Sněhu si ráda užívá, zase ale nemůže svobodně běhat venku. Musí chodit řádně nabalená a je to vždy jen na chvíli.

Než začnu popisovat, co se od vánoc odehrálo nového musím udělat záznam jejího roztomilého žvatlání, kterým nás oblažovala od vánoc. Nejoblíbenějším slovním novotvarem byl výraz ***mamina tutina***, kterým dávala najevo, jak má ráda mámu. Druhým slovem, jehož význam však neznáme je ***dundáde***. Ráda též nahlas vyslovovala ***bejku***, což však mělo též jiný význam, než známe v češtině. Takže se nemohu tvářit pohoršlivě.

Fakta: na konci února vážila Eliška **12 kg**.

Z jejích aktivit musím zmínit pravidelná cvičení, na která chodí každé úterý s tetou na hlídání, či hodinu plavání v Edenu s mámou. Plavání ji zbavuje bázně z vody. Někdy až moc. Prostě si stoupne na břeh a zahlásí (a provede) *hop!* Jestli je někdo připraven na to ji dole chytit v daný okamžik neřeší.

Blíží se její druhé narozeniny a **slovní zásoba se rozšiřuje**. Zatím jí dělají problém některé hlásky (s), ale už se s ní dá mluvit, **začíná sestavovat věty**. Rozeznává a umí pojmenovat **základní barvy** (asi 6) a dokonce to už používá jako zbraň proti nám. Prostě řekne, že si oblékne to či ono červené, když moc dobře ví, že je to modré, jinak ne. Umí po řadě **napočítat do pěti** a s pomocí umí říci, kolik je na obrázku čeho.

Z hraček si nejvíce vyhraje s umělými zvířátky všeho druhu, které jí postupně dáváme. Také je umí pojmenovat! A že to není jednoduché - např. hyena skvrnitá. Hitem je velká krysa, kterou si sama vybrala v hračkářství z regálu a už ji nepustila.

Zpět k zimním radovánkám. Koncem ledna jsme si udělali týdenní **dovolenou s přáteli v Albrechticích v Jizerských horách**. Pro nás rodiče to bylo sportovní tak z půlky, neboť jsme se střídali s jejím hlídáním. Eliška chodila na procházky, když ji bolely nožičky (jak tvrdila), nechala se nosit „na koni“. Ráda sáňkovala a zejména s mámou jezdily *„paralelní dráhu“*, ona na plastové lopatě a máma na bobech. Bylo to príma, užili jsme se jako rodina navzájem.

Pro ilustraci uvádím pár obrázků:

Na lyžování je zatím malá, ale zapózovat umí, ne?

Na sjezdovce na Špičáku si oblíbila dětskou školku na lyžování, zejména figurky, které vytyčovaly jízdní dráhu:

No, protože je to už velká a šikovná holka, koupili jsme ji z druhé ruky kolo, aby s příchodem jara mohla začít trénovat jízdu. Kolo jsem musel trochu poštelovat, s čímž mi ochotně pomáhala.

Jednoho rána si doma, než přišla teta na hlídání umanula, že si vezme čepici a rukavice. Mně to přišlo velmi roztomilé a proto jsem ji vyfotil:

25. února pořádali hasiči v Nových Dvorech masopustní karneval a Eliška též, jako vloni, nesměla chybět. Letos však už byla vymóděna za **slunéčko sedmitečné**. No posuďte sami, trochu se mezi ostatními dětmi ztrácí, ale užila si to hezky:

Už se těšíme na **narozeniny 21. března!**

pátek, **30. června 2006** 09:18 - Já

Eliščino jaro

Minulý zápis skončil těsně před Eliščinými druhými narozeninami, takže dnes, byť s poměrně velkým časovým odstupem začnu právě u nich. Jak se již stává tradicí, Eliška dostala narozeninový **dort s krtečkem**. Letos byl ozdoben dvěma svíčkami, které se Elišce podařilo s drobnou nápomocí sfouknout.

S úderem **druhých narozenin** nám ale vyvstal jeden nemalý problém. Eliška si začala uvědomovat sama sebe a začala se nám **vztekat**, když nebylo vše tak, jak si myslela. Absolvovali jsme asi 3 záchvaty vzteku, kdy byla schopná si lehnout na zem a bouchat rukama (nejen!) o zem. Nenechala se uklidnit ani jinak uchlácholit. Docela nás to jako rodiče rozhodilo. Hlavně jsme se ale děsili toho, že by se to mohlo stát tradicí, či že by se to stupňovalo.

Naštěstí jsme i my změnili svůj přístup k ní a začalo „vyjednávací“ období, kdy jsme se jí na všechno ptali. Chceš to tak, nebo onak? Drobná zvuková ukázka. zvuk 1 Tento relativně neveselý odstavec ukončím happyendem. Eliška se z toho dostala a dá se říci, že její nespokojenost se vrátila asi po třech nedělích do běžných mezí.

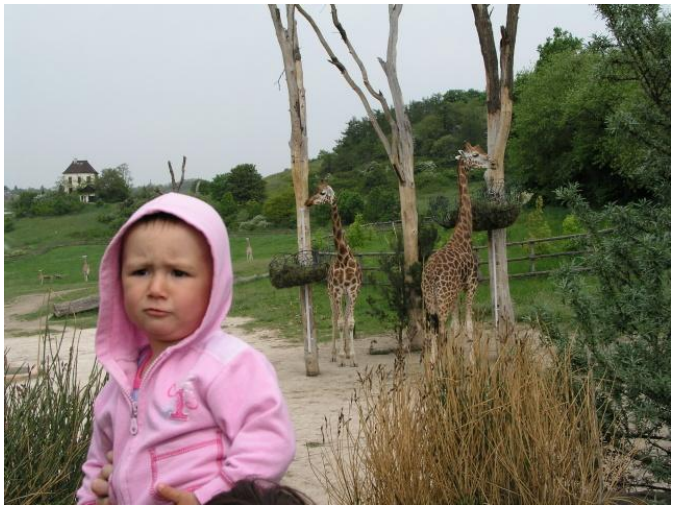
V průběhu jara jsme Elišku vyfotili **o velikonocích**:

Začátkem května:

A v půli května jsme byly již podruhé v **zoologické zahradě** v Praze:

To, jak je zručná a hlavně nebojácná, dokumentuji fotografií. Je zde vidět, že co se dá přelézt, tak se zásadně nepodlézá!

Bratranec Petr roste také jako z vody, jakmile jsou spolu tak je s Eliškou polovina starostí, neboť si spolu docela rozumí.

středa, **19. července 2006** 11:02 - Já

Eliška telefonuje

V jedné roztomilé chvíli se mi podařilo nepozorovaně pořídit záznam toho, jak Eliška **telefonuje**. Na pracovním stole mám telefon, který nebyl zapojen. Snad právě proto si jej Eliška vzala a začala do něj roztomile žvatlat. Měl jsem po ruce záznamník, tak jsme pro Vás připravil krátký **sestřih**.

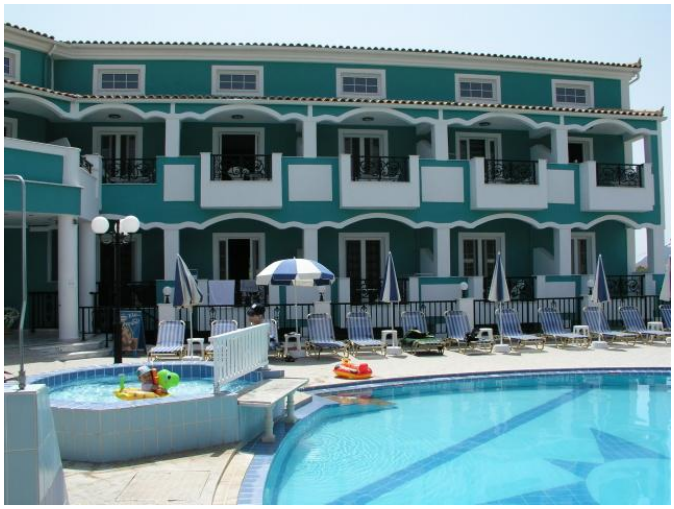
středa, **19. července 2006** 11:14 - Já

Dovolená na Zakynthosu

Začátkem prázdnin jsme se vypravili na dovolenou na Řecký ostrov **Zakynthos** (Zante). Loni, když jsme byli s Eliškou na Korfu, si to docela užívala, tak jsem byl zvědav, jak se jí bude líbit letos zde.

Dá se říci, že skutečnost předčila očekávání. S Eliškou je zábava a občasné fňukání si zdůvodňuji přemírou radosti a zážitků, které prožila. Je to vodní živel, i když než koupání v moři se radši cachtá v bazénu u hotelu. Tak to střídáme.

Moc jsme si to užívali - i přes teploty až 40°C v prvních dnech. První týden jsme se chodili koupat v **Agios Sostis**, kde jsme bydleli. Pak jsme jeli na výlet za mořskými **želvami** (caretta-caretta) a k útesům na poloostrově Keri. Ke konci dovolené jsme si na tři dny půjčili auto a stačili jsme projet ostrov křížem krážem. O tom, že je na Zakynthosu krásně a že se tam Elišce líbilo, Vás přesvědčím fotkami, které nechávám bez komentáře:

sobota, **30. září 2006** 20:58 - Já

Letní radovánky

I léto v Čechách se ukázalo jako správný kamarád. **V červenci** nedovolilo nic jiného než se chodit koupat. Musíme poděkovat hlídací tetě, že Elišku brala den co den na koupaliště do Podolí. **V srpnu** se nám počasí trošku pokazilo, ale nenechali jsme si pokazit každoroční návštěvu **Prčického posvícení**. Letos Eliška s Péťou dokonce vyzkoušela velkou skluzavku, ale vstávaly ji vlasy hrůzou na hlavě. Tedy jedna jediná jízda to spravila.

Zato jízda na koníčcích, jak na živých, tak na kolotoči, byla bez problémů a letos poprvé vyzkoušela jízdu na autodromu. Nejlepší bylo narážet autíčkem, ve kterém seděla s tátou, do druhého autíčka, které řídil Péťa a za spolujezdce měl mámu.

V srpnu se nám na jeden víkend počasí umoudřilo a zase nám ukázalo trošku teplých slunečných paprsků a tak jsme mohli strávit **Eliščinu první noc pod stanem**. A Eliška se vůbec nebála a spinkala jako nemluvňátko. Na víkend jsme totiž pozvali kamarády k babičce do Nových Dvorů, na „parketě“ postavili stanové městečko, taťka se strejdama rozdělali oheň a grilovali krůtu. Dokonce i výlet do lesa jsme pro všechny zorganizovali a cestou sbírali houby. Víkend s grilováním a kamarády se nám zalíbil, že na příští rok plánujeme opakování a doufáme, že se zúčastní i Pospíchalovi s Jonášem z Poděbrad, kteří se pro letošek omluvili.

Léto jsme ukončili návštěvou **Chorvatska**. Letos, protože Eliška už je velká holka, jsme nebyli ovlivněni délkou cesty, Eliška už vydrží cestovat bez problémů dalekou cestu a tak jsme vybrali oblast mezi městy Primošten a Rogoznice. Každý den jsme jezdili na výlety do okolí a každodenně jsme museli vybrat místo, kde měli oblíbenou točenou zmrzlinu. Eliška i Péťa jsou šikulky a oba se snažili naučit plavat v moři bez plovacích pomůcek.

A nesmím zapomenout Elišku pochválit. Již **na jaře začala chodit bez plínek** přes den a na začátku prázdnin jsme začali bez plínek i přes noc. V prvních dvou měsících se Elišce podařilo sice zaspat párkrát čůrání, ale od září je jednička, bez jediné nehody tohoto druhu.

V září také začala pokračovat v kurzech plavání a cvičení, obojí zvládá bez problémů.

Podzimní příhody

V průběhu krásné **slunného podzimu** jsme se začali věnovat úklidu pozemků, dalšímu prořezávání křovin. Eliška statečně pomáhala, ale nejlepší ze všeho byla jízda na větvi. Podívejte se sami na fotce:

Začátkem října jsme se museli rozloučit s naším dlouholetým členem rodiny **Donečkem**. Když jsme se zprávu o tom, že umřel dozvěděli a začali ho oplakávat, pronesla Eliška: *„Doneček umřel, budeme mít nového.“*
Jak řekla, tak udělali a od 12.října 2006 máme doma, tedy zase u babičky, Maxe (narodil se 4.8.2006). Je to malý rošťák a nejraději prohání slepice a kočky po dvoře, Elišce rád krade rukavice a hračky, Eli špatně nese, když se z Maxe stane likvidační četa a hračky nevydrží jeho zoubky.

Jinak Max díky Elišce již získal přezdívku - *Ximi*. Eli se pokoušela rychle vyslovit Maximilián a vylezlo z toho *Ximilián*, nějak se jí to zalíbilo a začalo se na něho volat *Ximíku Maxíku*. Ximi se stal nerozlučným kamarádem Elišky, a ona si ani malinkou chvilku o víkendu bez pejska ani nedovede představit. Tedy odjíždíme zpět do Prahy s vylepšenou Eliškou o nějaké ty škrábance a pokousáníčka (spíše poštípáníčka).

No a díky psům má Eliška jasné označení pro babičky, babička od Maxe, babička (vlastně Eliščina prababička) od Bona (také německý ovčák) a babička v Praze je babička bez pejska.

Koncem října jsme po dvou letech absolvovali **výlov rybníka** u strýce a babičky od Bona. Eliška se zpočátku bála, ale později se otrkala a rybičky brala bez problémů do ručky. Největším zážitkem se však stalo téměř utopení maminčiných holinek, které si Péťa půjčil. Vlezl do bahna, což měl výslovně zakázáno, a pak mu nezbylo nic jiného, než nechat boty v bahně a zachránit holý život. Holinky pak zachraňoval tatínek. Nesmím zapomenout na to, že omývání bahna v přilehlém studeném potoce ho po akci příliš nenadchlo.

sobota, **30. prosince 2006** 21:41 - Já

Předvánoční a vánoční čas

A začaly se blížit vánoce. Jako každoročně jsme navštívili **vánoční trhy** a obdivovali stromeček na Staroměstském náměstí. Eliška si z loňské návštěvy pamatovala, že tam byli zvířátka jako ovečky a poník, které jsme tam zase letos opět našli. Navíc zde byla perníková chaloupka. Protože pohádka "O perníkové chaloupce" patří k Eliščiným nejoblíbenějším, tak nám nezapomněla říci, že uvnitř je *ježibaba* a ona tam nepůjde, protože by si jí chtěla upéct jako *Jeníčka* a *Mařenku*.

Stejně jako loni Eliška pomáhala s **pečením cukroví**. Je vidět, že většina mouky ulpěla na Eliščině oblečení. To ale nebylo tak dokonalé, jako když v listopadu pomáhala dělat tvarohovou buchtu a potom vylizovala mísy. Stala se z ní taková malá tvarohová holčička, s tvarohem i ve vláskách.

Letošní **vánoce** si Eliška plně uvědomovala. Již v sobotu před Štědrým dnem, který jsme v letošním roce trávili v Praze, se ptala hned po probuzení, jestli jsou už vánoce. V neděli se od rána těšila na dobu, kdy *Ježíšek* přinese vánoční dárky.

Nejoblíbenější bylo, když jsme pustili **koledy** a ona se pokoušela je spolu se zpěváky zpívat, ale především tančit. Tedy někdy to byly až kousky vysoké školy akrobatické.

Po štědrovečerní večeři (u babičky bez pejska), kdy ochutnala od všeho kousek, utíkala pod **stromeček**. Nejdříve jsem rozbalovali dárečky u tedy *Zdeny* a strejdy *Milana*. Všechny dárečky musela sama roznést a samozřejmě pomáhala s rozbalováním, tedy jediný papír nezůstal celý, z čehož neměla velkou radost babička. Situace se naprosto stejně opakovala u stromečku u nás doma. Eliška roznášela dárečky a pomáhala s trháním veškerých obalů. A ani jinak tomu nebylo v pondělí po příjezdu k babičce s Maxem, kde už na ni čekal i *Péťa*. Oba si společně rozbalili dárečky a začali si hrát a zkoumat vše, co dostali.

Největší radost měla Eli z malého **plyšového tygra** a potom z knížek, především z abecedy. Eliška totiž již umí přečíst všechna písmenka, a na počátku prosince dokonce přečetla již sama své první slovo *"KRAB"*, potom ještě zkoušela písmenka pod dalším obrázkem, což byla *"MAKRELA"*, ale uznejte sami, těžší slovo si na rozjezd vybrat nemohla. Písmenka poznala všechna, ale vyslovit se jí je společně nějak nepodařilo. A co se týká matematického vzdělání, tak napočítá do 20, sčítá do 5.

No a když jsme se jí ptali, co chce od Ježíška, tak pronesla, že knihy a sešity, aby mohla brzy do školy. 🙂

O vánočních svátcích jsme jako každoročně celá rodinka vyrazili na procházku. Letos to byla spíše **procházka jarní**, krásně svítilo sluníčko, po sněhu ani památky. Eliška bez jediného fňuknutí obešla celý vytyčený asi tříkilometrový okruh, a někdy i docela zajímavým terénem - mezi trnkami, statečně překonala i tekoucí potok. Nemohla být pozadu za Péťou a vylezla, kam se dalo.

No a ve čtvrtek 28.12. konečně napadl sníh. Eliška si celý pátek užívala prvního **bobování**, musela vyzkoušet nové sněhové vozidlo, které ji Ježíšek přinesl. A první stavění sněhuláka v letošní zimě. Doufejme, že zima se umoudří a nějaký ten sníh do poloviny ledna napadne. Máme v plánu hory a letos snad už Eliška vyzkouší lyžování a ne jen pózování jako v loňské zimě.

pondělí, **5. března 2007** 08:33 - Já

Nejteplejší zima Eliščina života

A asi nejen Eliščina. S tatínkem jsme se shodli, že takhle teplou zimu nepamatujeme. Teploty okolo nuly (spíše nad nulou). Tedy jsme přemýšleli, zda letos vůbec začneme lyžařskou sezónu. Ale počasí bylo tak hodné, že v lednu, když jsme stejně jako v loňském roce trávili týden s přáteli v Jizerských horách (tentokrát v Bedřichově), nám v průběhu týdne překazilo „podzimní procházky“ a napadl sníh.

Na žádné velké lyžování to nebylo, ale pro Eliščiny první pokusy na lyžích to stačilo. Pokud mohu posoudit, tak si vedla velice šikovně. Zaujala odborný lyžařský postoj a vyrazila. Brždění zatím nepraktikuje, usazení na zadek zpomalí každou riskantní jízdu. Další novou zábavou se stalo uklízení sněhu okolo auta na parkovišti. Jak je vidět z obrázku, Eliška si opatřila i pracovní pomůcky do barvy svého oblečení.

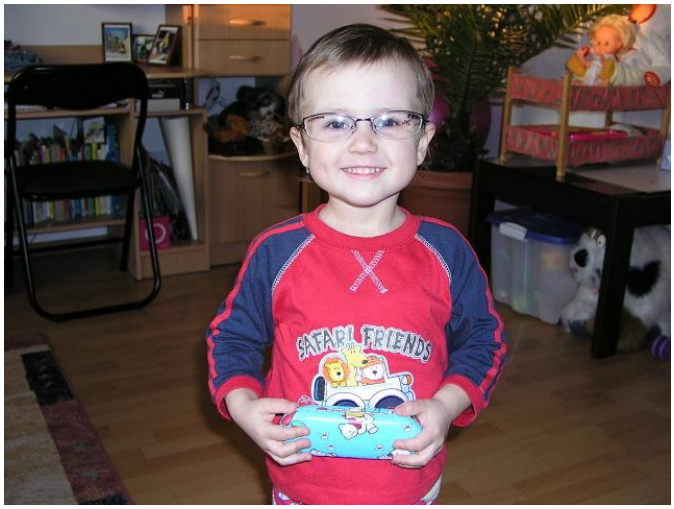

Ve volných chvilkách se s Eliškou dále věnujeme **cvičení mozkových závitů**, nadále procvičujeme čtení písmenek a teď už nejen velkých tiskacích, ale i malých a zvládáme i některá psací. Konečně se nám podařilo zvládnout čísla, takže bez problémů *čteme* čísla, ukazujeme na prstíčkách a mezi nejoblíbenější patří *zlobení* maminky se zaměňování 6 a 9. Také začíná výuka cizích jazyků – angličtiny. Zatím zvládáme pojmenování základních zvířátek jako jsou *cat*, *dog*, *hen* a mezi známá patří slovíčka *cock* a *frog*. Další oblíbeným tématem pro trénování mozkových závitů je rozpoznávání značek automobilů. Mezi ně patří *Audina*, *Mercedes* (zvaný medvěd), *Oplík*, *Toyota*, nově teď *Fordička* a *Peugot*. Málem bych zapomněla na *Octinu*.

Nesmím zapomenout, že z vánočního času Elišce zůstaly v oblibě vánoční koledy. Kdykoliv chce pustit CD jsou to koledy a některé si dokonce sama zpívá, především při jízdě v autě. Co se týká auta, pak Eliška už vyrostla z autosedačky, takže se při pásání v autě pravidelně vzteká. Ale na druhou stranu už je to holka šikulka a nevyžaduje maminčinu přítomnost na zadní sedačce.

Z Elišky se nám stává televizní, nebo spíše DVD maniak. Při povolení, že smí koukat na televizi, si vybere

jedno z mnoha oblíbených DVD (v současnosti je to *Lví král*, *Bob a Bobek* nebo *Jen počkej, zajíci*) a pak sedí jako přikovaná a není radno na ni mluvit. Stejně nikoho neposlouchá. Jediným neduhem je, že při dramatických či nudnějších scénách si kouše nehtíky; a to přeci velké holky nedělají. Na dospělou si hraje stále, dokonce si hrála na maminku – zapůjčila si mé nové obroučky a běhala po bytě.

čtvrtek, **15. března 2007** 19:49 - Já

Masopustní rej

V únoru se jako každoročně zúčastnila dětského maškarního plesu u babičky u Maxe (rozlišování babiček dle pejsků je neustále zachováváno). Letos šla za **princeznu** (anebo za vílu…???) a vše se odehrávalo v duchu neustálého tančení a roztáčení široké sukně. Samozřejmě nesměl chybět doprovod bratrance Péti, který se převlékl za **černého kocoura**.

Koncem února strávila Eliška týden prázdnin u babičky a dědy u Maxe. Tam se věnovala výcviku Maxe.

Tatínek si v té době jel užívat lyžování do Itálie; Eliška před jeho odjezdem musela vyzkoušet bezpečnost lyžařské helmy.

Maminka trávila veškerý čas v práci. Ještě si to musí užít, od května bude s Eliškou doma a budou se společně těšit na Eliščina sourozence. Toho Eliška už zlobí teď. Když maminku kope v bříšku, tak ho Eli

lochtá a nebo má v oblibě škrábání. Ale ani pusinky přes bříško nejsou výjimkou. Na otázku, zda chce sestřičku nebo bratříčka odpovídá pokaždé jinak. Také občas říká, že maminka má v bříšku miminko a ona má medvídka (v kočárku totiž místo panenek vozí medvědy jako miminka, zvířátka jsou prostě v kurzu).

Od začátku února chodí Eliška s maminkou na **Zvykání ve školce**. S kamarády Martinem a Šimonem každý čtvrtek si chodí na hodinu se svými maminkami a ostatními dětmi hrát do mateřské školy. Jedinou možností, jak dostat Elišku do školky je to, že tam mají malá umyvadla a malé záchody. Jinak se jí tam moc nechce, a co se týká hraní s ostatními, tak je to takový maminčin mazlíček. Tvrdí, že se jí ve školce moc nelíbí, protože děti moc křičí a dělají nepořádek (jako kdyby ona byla jiná). Začátkem dubna se koná zápis do mateřské školky, tak uvidíme, zda budeme úspěšnější než v loňském roce, kdy Eliška přijata nebyla.

Počátkem března strávil Péťa část svých jarních prázdnin v Praze. Tatínek je vzal na zábavní atrakce do **Beckilandu**. Elišce se tam líbilo, až na jízdu tobogánem. Tedy spíše *bobogánem*, jak tvrdí ona. To se jí po tváři začaly koulet i slzičky. Jinak ostatních atrakcí si oba dosyta užívali, jak je vidět z obrázku.

sobota, **24. března 2007** 19:03 - Já

Zase je tu jaro

S krásným počasím se přiblížilo jaro a **Eliščiny tříleté narozeniny**. Eliška si v cukrárně za pomoci maminky objednala a posléze vyzvedla narozeninový dort. Letos porušila tradici a místo krtečka měla **čokoládového medvídka**. Na dort si sama zakoupila u pultu správný počet svíček – **3**.

Narozeniny jsem již společně se strejdou Pavlem (on má také datum narození 21.3.v rodném listě) oslavili o víkendu u babičky u Maxe. Tam dostala spoustu dárků. Nejoblíbenějším se stal *My little pony* – růžový česací poník a kniha s příběhem ze série *Jen počkej, zajíci*. Oslavy pokračovaly v neděli 18.3. v Praze spolu s oslavou svátku bratrance Radka (také se mu datum 21.3. v kalendáři líbí!). Eliška si oblékla šaty jako velká holka, při oslavě nám zatančila. Samozřejmě na vánoční koledy a zazpívala písničky. Všem krásně podala ruku, každého políbila a už se věnovala dárečkům. Novým hračkám, oblečení, DVD, knihám, až se prokousala k novému povlečení s oblíbeným motivem *Jen počkej, zajíci* a dětskému deštníčku s motivem Krtečka. Aby nebyl překvapením konec, pak další radost měla, když v úterý dostala od hlídací tety jako dáreček dětské porcelánové nádobí.

Na středu 21.3. nás objednala dětská paní doktorka na tříletou garanční prohlídku. Prohlídky se s námi společně zúčastnil i tatínek. To pro jistotu, že by bylo nutné malé přesvědčovací násilí. Ale překvapení bylo obrovské.
Cesta z domova začala jako tradičně: všechno oblečení škrtí, nebude se zapínat a dokonce i slzičky naběhly. Cestou přes park se nám podařilo dostat se do dobré nálady. Obavy začaly znovu v čekárně, Eliška odmítla komunikovat se paní sestřičkou, ale díky doma zabaleným gumovým bonbónkům se nám podařilo hned v čekárně předvést, že umíme barvy (dokonce i ty těžší jako je oranžová, růžová, to prý ještě nemusí umět; na Elišku si ale nepřijdou, ta umí i zlatou, stříbrnou a všechny ostatní).

Eliška už se pak rozpovídala, předvedla paní doktorce, jak umí krásně přečíst obrázky pokaždé s jedním očkem zavřeným, dokonce i ty nejmenší na světelné tabuli (to maminka se oběma očima otevřenýma a s brýlemi skončila o několik řádek výš - obrázky na posledních 3 řádcích vypadaly všechny stejně jako rozmazané fleky). Eliška dále krásně předvedla, jak slyší šeptání se střídavě zakrytými oušky, nechala se zvážit (rovných **14 kg**), změřit (**94 cm**) a paní doktorka si bez problémů poslechla srdíčko. Prohmatala Elišce bříško (má malou kýlu u pupíčku, ale prý se to obvykle do 5 let vstřebá, takže máme ještě dva roky) a Eliška obdržela obdivnou pochvalu za břišní svaly (cvičení a plavání z ní dělá již teď *železnou ženu*).

Jako celkovou pochvalu za krásné chování a spolupráci dostala od paní doktorky na výběr magnetky. Vybrala si myšku ze série Krtečka, tak a už nám doma trůní na ledničce mezi ostatními. Od sestřičky dostala bonbónek a od maminky s tatínkem dostala povolení zakoupit si zmrzlinu, kterého ihned využila. Aby nebyl všem dárkům konec, pak ještě navečer přišla na návštěvu první teta hlídací Irina a Eliška dostala další dárečky. Eliška se snažila Irinu naučit všechny možné žertovné i gymnastické kousky. Předvedla také, jak umí krásně tančit, samozřejmě na koledy.

Teď už se jen těšíme na jarní sluníčko a pokračování v tréninku jízdy na kole. Maminka, myslím, že nejen maminka, se už těší na teplejší počasí, kdy nebude muset Elišku oblékat do několika vrstev a tím se ušetří ty nejnepříjemnější chvilky dne.

sobota, **2. června 2007** 10:40 - Já

Slunečné jaro pokračuje

Po oslavě narozenin si Eliška užila velikonoční koledu u babičky a dědy ve Dvorech. Před koledou však ještě bylo nutné se zúčastnit „řehtání“ s místními dětmi. Sice byla z celé party nejmenší, ale to nic nezměnilo na její radosti ze společného průvodu.

Letos dokonce pomáhala Péťovi s barvením velikonočních vajíček. Všichni jsme očekávali, že Eliška bude barevnější než velikonoční vajíčka. Dočkali jsme se překvapení. Eliška byla čistá, zato mamince se podařilo být jako kraslice a to vajíčka nebarvila, jen připravovala barvy a ostatní potřebné pomůcky.

A konečně nastalo velikonoční pondělí a vyrazila s Péťou na koledu. Domů si každý přinesl košík plný velikonočních vajíček, především čokoládových, doplněný čokoládovými zajíci a ostatními pamlsky. Naučila se krásnou koledu, kterou občas přednese i v „nevelikonoční čas“.

Jarní veselí pokračovalo zdokonalováním se v jízdě na kole. Dokonce se pořádaly zuřivé závody na *parketě*, kdy se Eliška snažila vyhrát za každou cenu. Výraz na fotce mluví snad za vše.

Samozřejmě u žádné akce nesmí kromě Péti chybět **Max**, ze kterého se stává dospělý pes. Ale jen vzrůstem, rozumově si s Eliškou náramně rozumí. Jsou asi tak na stejné úrovni. Dvě paličatá děcka… Mezi jednu z oblíbených her patří hra *Na Maxe*. Eliška se přemění na pejska a vykonává vydané pokyny, jako *sedni*, *lehni*, *k noze* a dokonce se i do kotce nechává zavírat.

30. dubna se Eliška jako každoročně aktivně zapojila do **zdobení májky**. Pomáhala statečně starším slečnám se zdobením a potom si s ostatními mladšími dětmi nechala udělat společné foto s čarodějnicemi, které později upálily.

Z Elišky se stává **šikovná holčička**, ale jak tvrdí tatínek, trošku upovídaná. Musím přiznat, že je to pravda. Jedinou chvilku, když mlčí, je spánek. Na druhou stranu ale zase vše krásně převypráví a myslím si, že upovídanost ji pomáhá dělat pokrok ve výslovnosti a daří se nám pomalu překonávat výslovnost některých obtížně vyslovitelných písmenek – **r**, **ř**.

Ale jinak stále překvapuje. Jednou jsme s tatínkem cestou domů autem od babičky od Maxe řešili nějaký problém, Eliška se snažila neustále vstupovat do rozhovoru tím, že opakovala námi již vyslovená slova. Když jsme problém dořešili, najednou se ze zadní části auta ozvalo: *"Ještě, že mě máte, jinak byste to nevyřešili…"*. Kde to ta holka slyšela, a že jí napadlo to říci zrovna v této chvilce?

pondělí, **4. června 2007** 22:12 - Já

Čas s maminkou

Nastal **květen**, Eliška si zvykla na maminčinu přítomnost doma. Jsem na mateřské dovolené a společně očekáváme narození sourozence. Eliška z toho byla z počátku trošku vyvedená z režimu, nemohla pochopit, že ráno po probuzení není doma táta, ale máma a že už nepřijde teta hlídací nebo babička na hlídání a maminka není v práci.

Jenom úterky zůstaly ve standardním režimu. Teta každý týden chodí, aby mohly s Eliškou dále navštěvovat kurzy cvičení. Konečně máme nějaké obrázky ukazující Eliščiny dovednosti a radost z pohybu.

Díky krásnému počasí a mé relativně dobré kondici se snažíme strávit společné chvilky výlety a různými společnými akcemi. Užíváme krásného počasí na venkově, kde třeba hrajeme na schovávanou:

Mezi jednu z posledních akcí patřil společný výlet s tatínkem lanovkou do **petřínského bludiště**. Zrcadlovým bludištěm nás Eliška provedla bez problémů, zajímavější to bylo v místnosti se zrcadly, které z člověka dělají hubeňourky či naopak pěkné tlouštíčky. Při nakouknutí do zrcadla, které celé tělo protahuje do délky bez zachování proporcí, se Eliška při *natažení* hlavičky rozplakala. Po vysvětlení, že jde jen o legraci, jsme ji pak nemohli z bludiště dostat. Tu se chtěla vidět tlustá, pak zase hubená, tu malá a pak zase vysoká…

Poslední květnový víkend jsme strávili společně na **Kokořínsku** na oslavě 50. narozenin tety **Zdenky**. V sobotu Eliška statečně zatáhla bratrance **Radka** ke společným hrám. V neděli jsme vyrazili na společný výlet na *Pokličky*, kde Eliška, kromě jiného, statečně zdolala 0,5 km schodů, aby se mohla nechat s pískovcovými útvary s tatínkem vyfotit:

pondělí, **4. června 2007** 22:21 - Já

Dětský den - Pohádkový les

Dětský den jsme oslavili návštěvou ***Pohádkového lesa*** na **Červeném Hrádku u Sedlčan**. Trasa měřila 1,5 km a cestou jsme potkávali všemožné **pohádkové a večerníčkové postavičky**. Z počátku se ostýchala nejen Eliška ale i Péťa, neobměkčil je ani Jeníček, který u perníkové chaloupky rozdával perníčky.

Situace se změnila u lištiček, které hledaly Budulínka a nechaly děcka zahrát na bubínek. Pak se dokonce obě děti podívaly bez bázně do pekla k čertům, zaházeli si s Mankou a Rumcajsem míčky, pomáhali vytáhnout řepu, u loupežníků si vyzvedli poklad a sklouzli se na klouzačce. Nakonec dokonce prolezli *čertím tunelem* a podrbali čerta na zádech. S některými pohádkovými postavami se nechali vyfotit.

Počasí nám přálo a myslím, že si pohádkové odpoledne s draky, princeznami, vodníky, čarodějnicemi, vlkem a Karkulkou, motýlem Emanuelem a ostatními pohádkovými postavami hezky užili. Domů si přivezli spoustu drobných dárečků od pohádkových postaviček.

pondělí, **3. prosince 2007** 10:21 - Já

Lenka, Lenka, Lenka!

S prvními minutami letošního léta se na svět venku z maminčina bříška přišla podívat a další léta s námi strávit Eliščina sestřička **Lenka**. Bylo to ve **čtvrtek 21.6.2007 v 00:49**. Hned od počátku se rozhodla nezaostávat za Eliškou. Eliška se narodila první jarní den, Lenička první letní s mírami **3,24 kg** a **48 cm**. Tatínek stejně jako u Elišky nechyběl u prvních minut jejího života a tentokrát jí namalovat číslo **127**.

Protože se Lenka narodila v noci, tak tatínek odjel odpočívat po porodu, který tentokrát trval necelé dvě hodiny, domů a hlídat Elišku. Ale hned odpoledne se oba dva na Lenku s maminkou přijeli podívat s krásnou kyticí růží. Tak se holky – sestřičky poprvé navzájem uviděly. Eli byla z miminka celá nadšená, hned jí chtěla pusinkovat. To jsme jí však dovolili jen přes průsvitnou "postýlku".

Lenka je vzorné miminko. Krásně přibývá na váze, dokáže být přisátá nekonečné minuty (někdy i hodinu) a tak nám paní dětská doktorka slíbila, že nás pustí v neděli domů, pokud se nezhorší kojenecká žloutenka. Žluté barvy jsme se zbavily, maminka byla také v pořádku, tak si pro nás tatínek přijel a odvezl si nás obě domů. Odpoledne mě už tatínek hlídal, oběma se jim krásně a nerušeně spinkalo.

Eliška zatím trávila slunečné dny u babičky a dědy u Maxe na venkově, kde jí samozřejmě dělal společnost bratranec Péťa.

úterý, **4. prosince 2007** 12:47 - Já

Sestřičky

V úterý se babička s dědou přijeli seznámit s Lenkou a přivezli s sebou zpět domů Elišku, aby si na sebe pomalu zvykaly a maminka se naučila zvládat obě „šídla“ najednou.

Odpoledne se na Lenku přišla podívat paní doktorka. Eliška veškerou její práci pečlivě kontrolovala a poučovala jí, že nesmí Leničce sahat na hlavičku, aby jí neublížila…

Na následné páteční kontrole jsme byly pochváleny, že krásně přibírá. Po počátečním hubnutí Lence po týdnu jejího života navážila sestřička v ordinaci **4,55 kg**.

Eliška by si s Lenkou chtěla hrát, snažíme se jí vysvětlit, že na to je ještě malá a nejde to. Tak si bere plyšáky, pojmenovává je Eliška nebo Lenka, vozí je v kočárku a nezapomíná kojit. Je tak šikovná, že kojí hned dvě miminka najednou. Využívá každé příležitosti, kdy může Lenku pochovat.

úterý, **4. prosince 2007** 16:50 - Já

Proplakané dny a prázdniny

Doma je to fajn, u prarodičů o víkendech také. Jenom Lenku stále trápí *"prdíky"* a má nějakou *"bublavou a napěněnou stolici"*, jak to odborně nazvala paní doktorka. Lenka díky tomu moc nespinká a většinu času, ve dne i v noci, propláče a je jedno, zda leží či se nosí v náručí.
Až poradila paní doktorka, maminka má mléčnou dietu, nesmí jogurty, sýry, tvaroh a ostatní mléčné výrobky. Lenka patří mezi 2% populace, která je alergická na mléčnou bakterii. Samozřejmě pláče občas i nadále, především večer, jako by chtěla vykřičet veškeré na ní páchané nespravedlnosti, a před desátou neusne. Na druhou stranu jí musíme pochválit, pak spí obvykle celou noc, tedy s několika pauzami na kojení.

Lenka se zdá být vodním tvorem, koupání patří mezi její oblíbené aktivity.

Prázdniny jsme střídavě trávily v Praze, to když jsme měly nějakou lékařskou kontrolu, a na venkově u babičky a dědy u Maxe.

Lenka většinu času dne prospí, ale jinak se už začíná krásně smát a pobroukává si něco svojí *miminštinou*.

Eliška si v průběhu prázdnin hrála se svými nejoblíbenějšími kamarády: Maxem a Bobem u babičky, Martinem a Šimonem v Praze.

Podařilo se nám zachytit Elišku, když si s kamarádkou Evičkou hrály na „netopýry“. Sami můžete posoudit, jak se jim hra povedla.

úterý, **4. prosince 2007** 16:55 - Já

Krůtí grilování

V srpnu jsme společně s ostatními známými a kamarády **oslavili Lenčin příchod na svět**. Na ohýnku se otáčela krůta, pivo bylo vysokochlumecké, chlazené a na parketě vyrostlo malé stanové městečko. Eliška spala jako ostatní s tatínkem pod stanem a Lenka je na stanové dobrodružství ještě malá, tak musela zůstat s maminkou doma v posteli.

Onen srpnový víkend se vydařil, myslím, že, i díky krásnému slunečnému počasí, se nám podařilo Lenčino narození náležitě vesele oslavit a vyroste z ní zdravá holka.

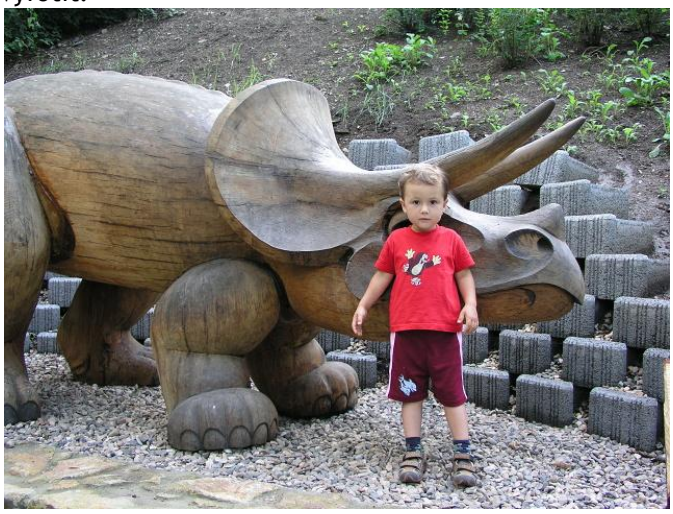
úterý, **4. prosince 2007** 16:57 - Já

První dovolená ve čtyřech

Poslední prodloužení srpnový víkend jsme společně celá rodinka strávili v Brné u Ústí nad Labem. Tatínek si zavzpomínal na prázdniny, které zde trávil v dětství. My, holky, poznaly další kout české země.

Tatínek statečně vytlačil kočár s Lenkou až na vrchol **ústecké ZOO**. Elišku ze všech nejvíce zaujal koutek s domácími zvířaty. Tady si může na zvířátka sáhnout a

ví, že se jí nic nestane. Trošku se v zoo bála dřevěných dinosaurů, ale nakonec se s nimi nechala také vyfotit.

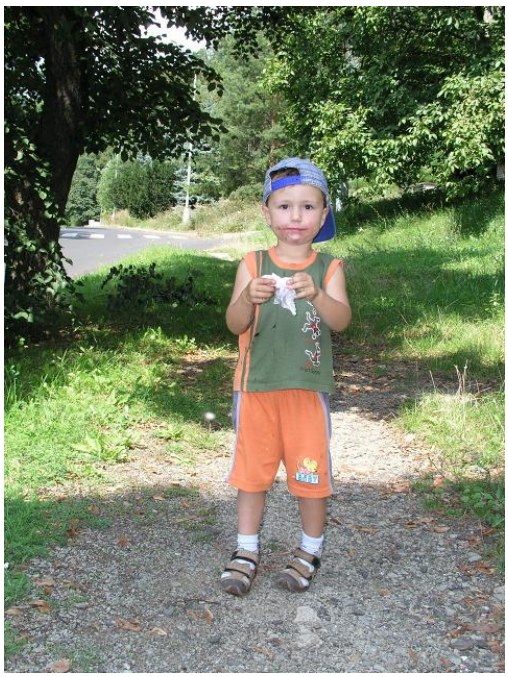
Další den Eliška s tatínkem vystoupali na **Pravčickou bránu**. Maminka s Lenkou si prohlédly Hřensko a okolí, protože na Pravčickou bránu se mimino v kočárku skutečně nedostane.

V sobotu jsme zase společně vyrazili na hrad Střekov.

Eliška s tatínkem vystoupali až na vrchol hradní věže. Za statečnost pak od tatínka dostala zmrzlinu – *MASKU*. Na tatínkovi ji podloudně vyloudila, protože maminka jí odmítá tuto pochoutku koupit. A ví proč, podívejte jak, po slízání zmrzliny Eliška vypadala:

úterý, **4. prosince 2007** 17:00 - Já

Školka

Prázdniny utekly jako voda a je tu září. Eliška šla 3.září poprvé do školky. Byla zařazena do **Ježků** a její *poznávacím znamením* je **motýlek**.

Ve školce je spokojená, našla spoustu nových kamarádů a kamarádek, i když nejvíce kamarádí s Martinem, kterého zná od svého půl roku. Domů si přinesla několik hezkých výkresů, které sama namalovala. Naučila se nové písničky. Ve školce dostala od paní

učitelky pochvalu, když vyprávěla podle fotek, které si doma za pomoci rodičů vybrala, o rodině. A také si přinesla první „školkové“ nemoci. Tak zatím praktikujeme – týden školka – týden doma se sestřičkou a maminkou. A samozřejmě neustále vyžaduje, že musí Leničku chovat a jinak opečovávat.

úterý, **4. prosince 2007** 17:02 - Já

Radar

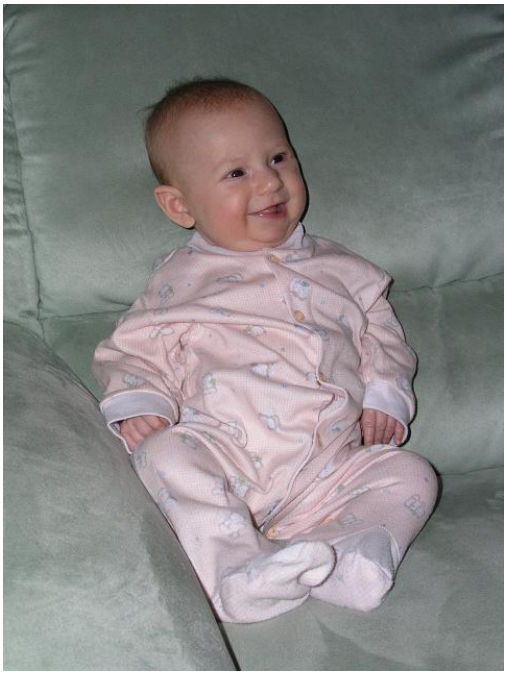
Lenka se za čtvrt roku svého života z malého novorozeňátka typu *kojení, spaní, pláč, vyměšování* stala hnědookým miminkem typu *radar*, usměvavým a zvědavým.

Pasení koníčků nepatří zatím mezi její oblíbený sport, raději se nosí, otáčí hlavou z jedné strany na druhou a vše si pečlivě prohlíží s náležitě vykulenýma očima, a když si připojíme chlupatá špičatí *elfí* ouška, prostě radar. Když se jí náhodou něco zalíbí, pak se neuvěřitelnou rychlostí vrhá na onu zajímavou věc či človíčka. A často to jsou výpady dost překvapivé.

Při svém *radarování* zestárla a stala se z ní **čtvrtročka**. Na tříměsíční kontrole paní doktorka konstatovala: zdravé dítě s váhou **5,4 kg** (stejně jako Eliška ve 3 měsících) a výškou **61 cm**. A to paní doktorka neviděla, jak se umí krásně smát, posuďte sami:

úterý, **4. prosince 2007** 17:06 - Já

Podzim je tu!

S nepřízní počasí se i Elišce vloudila nepříznivá a nepříjemná, řekněme dokonce nadmíru zlobivá nálada a chování. Z hezké a milé holčičky se stává neposlušná a zlobivá holka. Samozřejmě, pokud se náhodou dobře vyspinká či jí nic nepřelétne přes nos, dokáže zase být tou milou Eliškou. To pak i pomáhá mamince třeba se žehlením. Žehlení kapesníků se pomalu stává pouze prací Elišky, a že jich poslední dobou s podzimním nachlazením máme.

První podzimní víkend jsme využili nabídky od sousedů v Nových Dvorech a Eliška si zajezdila na **Cézarovi**, což je opravdový kůň! Ne malý poník, na kterých každoročně zkouší jezdecké umění na poutích. Nejdříve se s Cézarem přivítala a seznámila, krmila ho jablíčky a chlebem; při příští návštěvě nesmíme zapomenout cukr. A pak jezdila jako správný indián – bez sedla, držela se za hřívu a tatínek pro jistotu dělal doprovod s občasným držením. Cézar není žádný drobeček a Eliška na jeho hřbetě jako drobeček však vypadala.

Lenka se o koně zatím nezajímá, tak si raději schrupla v kočáře.

Aby to však Lence nebylo líto, tak jí Eliška v Praze vzala na koníka, tedy spíše oslíka, kterého dostala k vánocům a společně ho pak proháněly po bytě.

úterý, **4. prosince 2007** 17:09 - Já

Vítání občánků

11. října jsme byli společně s dalšími stejně starými miminky pozváni úřadem městské části Libuš a Písnice na vítání občánků. Stejný pan starosta jako v před třemi lety na vítání občánků s Eliškou nás všechny přivítal, dětičky z mateřské školky zazpívaly krásné písničky a pak již nastal **obřad**. Miminka obdržela zlatý přívěsek pro štěstí, plyšového medvídka na hraní, pamětní list a knihu. Maminky krásnou kytičku pro potěšení a jako uznání za výchovu drobečků. Lenka byla vzorným zvědavým miminkem, nasadila výraz číslo 1 *RADAR* a na pláč či jiné nevhodné společenské akce nezbyl čas.

Po oficiální části nastalo velké focení s mámou, tátou, sestrou a různě kombinovaně. Uveřejňujeme obrázek s Eliškou ještě před prvním **pádem** našeho miminka. Eliška nějak neudržela pohybově nadanou Lenku, které to nudné focení již nebavilo a byl tu první pád, naštěstí se šťastným koncem. Maminka i přes veškerou únavu, která jí poslední dobou zmáhá, zachytila padající Lenku několik centimetrů nad zemí. Tak z toho jen byl pláč z leknutí.

úterý, **4. prosince 2007** 17:11 - Já

Podzimní střípky

20. října jsme společně s dalšími rodinnými přáteli oslavily babiččiny 75. narozeniny. Obě malé slečny si k této příležitosti oblékly šatičky. Samozřejmě se to neobešlo bez slziček. Lenka je sestra své sestry, takže oblékání také není její parketou a Eliška prožívá své oblíbené období **vše mne tlačí, tohle je mi malé a tohle také**. Pak nám trvá oblékání dost dlouhou dobu, maminka se začne rozčilovat a Eliška se vzteká a pláče, tedy někdy až ječí, dokonce jsme to už dotáhly k hysterickému záchvatu doprovázenému válením se po zemi a mlácením hlavou do botníku. Jak jim to v šatičkách slušelo, posuďte sami. Oslava se vydařila. Eliška celé odpoledne okupovala bratrance Radka, který je každé skopičině nakloněn. Lenka nestíhala spinkat, kolem byla spousta nového, hodně lidí a tak se **radarovalo**.

Pár řádeček o Leničce a spaní. Lenka prostě nespí. Přes den jí i přestalo bavit spinkat v kočáře, takže ať se jezdí či ne a Lenka se rozhodne spát svých oblíbených *dvacet*, tak jsme bez šance jí více uspat. Večer usíná okolo půlnoci, buď se kojí nebo se jí snažíme unosit. pokud se podaří jí unosit, je nebezpečné jí pak položit, to lze očekávat probuzení do několika vteřin. Tedy nejlepší je nechat si mimo v náručí a snažit se v *lehu-sedu* nějak pohodlně usnout. Kojení pak v noci nastává každé 2 hodiny. A ráno, to vstává okolo půl osmé.

Časté noční kojení je i příčinou, že nám Lenička podle paní doktorky přibrala na holčičku celkem dost, na 4-měsíční kontrole váha ukázala **6,1 kg**. Paní doktorka, řekla, že je to žrout a předepsala nám umělou stravu – Nutrilon pro alergiky. 14 dní už bezúspěšně zkoušíme umělé mléko (tatínek chutnal a netvářil se moc nadšeně, mamince stačilo si pouze přivonět – nevábné, spíše zapáchající, tedy není divu, že se s

ním Lenka necpe), maminčino prsíčko a mateřské mléko je bezkonkurenční.

Také jsme dostali výsledky krevního obrazu – paní doktorka konstatovala: "Vynikající krevní obraz, na to, jaká je to Sněhurka". Lenka také absolvovala první očkování na středisku, které se neobešlo bez pláče. Paní doktorka nám také zakázala sedat si a stavět se na nožky, přeci jen je na tento tělocvik ještě malá. Tak jí Lenďa ukázala povolenou, leč u našeho drobečka neoblíbenou, činnost – pasení koníků. A nesmím zapomenout zaznamenat datum 23.10.2007 – Lenička se sama otočila ze zad na bříško, zpátky jsme jí museli pomoci, protože to ještě sama nezvládá.

Eliška samozřejmě nesmí zaostávat a opičí se po sestřičce – miminku, s přidáním své dětské tvořivosti. Na obrázku vidíte *pasení koníků* ztvárněné miminkem a o 3¼ roku starší sestřičkou.

22. října se konečně Eliška po více než 2 týdnech kašlání a smrkání vrátila mezi děti do školky. Tam zjistila, co všechno děti s paní učitelkou za dobu její nepřítomnosti zvládly a tak nastalo období domácích úkolů. Eliška se rozhodla, že si stejné obrázky udělá doma sama za pomoci maminky. Tak jsme kreslily vodovkami ovocný strom (*jabloň*), z lístků vyrobily skřítka *Podzimníčka* a naučily se nově básničky a říkadla týkající se podzimu.

Ve školce je také navštívil pan **klaun** s malým cvičeným pejskem. Představení dle názoru dětiček bylo hezké, ale největší vyznamenání bylo, že se konalo v „Ježcích“ a přišly i ostatní děti ze školky, *dokonce i velký kluci z Krtečků*, jak hned prckové oznamovali po příchodu rodičů do školky.

Teď doufáme, že koncem listopadu bude Eliška zdravá, mají ve školce naplánováno vánoční divadélko a výlet na výstavu Betlémů na Karlštejně.

Jak si Eliška užívala „zlatého podzimu“ lze vidět na následujícím obrázku.

úterý, **4. prosince 2007** 17:17 - Já

A je tu listopad...

Eliška se v polovině listopadu zúčastnila své první dobrovolné školkové akce. Jednalo se o **Podzimní tvoření** v Myškách s paní učitelkou z Myšek a ostatní-

mi dětmi. Pomocí tavné pistole za pomoci maminky Eliška ze šišek, kůry, listí dalších věciček vytvořila podzimní dekoraci, která má své čestné místo v obývacím pokoji.

Letošní rok Martin dostál přísloví a **přijel na bílém koni**, holčičky začaly zkoušet zimní oblečení. Hlavně čepice a rukavice, ostatní části oblečení nejsou již tak důležité.

Eliška hned v sobotu 17.11. u babičky vyzkoušela svojí novou kombinézu jízdou na bobech. Samozřejmě nesměla chybět stavba prvního sněhuláka v letošní zimě a zkouška Maxe, zda od loňské krátké téměř *bezsněhové* zimy nezapomněl chytat hozené koule. A šlo mu to, Eliška se smála na celé kolo při jeho vzdušné akrobacii.

Listopad se stal významným měsícem pro Lenku. Už si jí nemůžete poplést s klukem, 16.11. absolvovala píchání oušek a je z ní holčička s modrými kytičkami zasazenými v bílém zlatě.

pátek, **28. prosince 2007** 10:25 - Já

Lenka 5 měsíců - první zub!

Přesně **21. listopadu** maminka objevila díky Lenčinu kousnutí první zub. Lenka kouše od malička stále a vše, ale v současné době je bezpečné se jejím ústům vyhnout. Jedním malým zoubkem dokáže způsobit velkou bolest a obdivuhodné fialové modřiny, třeba na zdroji své obživy, což maminka vůbec nevítá s potěšením.

Na kontrole u paní doktorky byl tentokrát opačný problém, váha ukázala pouze o 350 g více než bylo na kontrole předchozí (tedy **6,450 kg**). Myslím, že to

bylo způsobeno neustálým průjmem, který jí trápil poslední 3 neděle a nejspíše souvisel s růstem zubu. Přesto paní doktorka usoudila, že by bylo vhodné začít s nemléčnou stravou. Lenka si tak k dopolední snídani střídavě pochutnává na **jablíčku, mrkvičce či banánu** a k jedné z večeří je jí podávána **rýžová kaše**. Trénuje už tak na období nového roku, kdy se maminka chystá na poloviční úvazek do práce a o Lenku se dopoledne bude starat Eliščina teta hlídací (stane se z ní Lenčina teta hlídací) - střídavě s babičkou.

Také jsme absolvovali již třetí kontrolu nožiček. Nějak se jí nechtěla vyvinout jadérka, tak jsou již v pořádku, ale na 100% se paní doktorce nelíbila levá nožka, proto nesmíme ve stáří dvou let zapomenout na opětovnou kontrolu. Polikliniky na Budějovické si užíváme. Lenka ji opakovaně navštěvuje kvůli nožičkám (Eliška absolvovala pouze 2 kontroly a vše bylo v pořádku), Eliška zase díky přeočkování TBC (Lenka pouze jedna kontrola, Eli 3 kontroly a 2 přeočkování).

Lenka už si zvykla na ležení na bříšku, otáčení ze zad na bříško jí nedělá žádný problém. A co více, dokáže nekonečné minuty ležet na bříšku a hrát si s hračkami. Občas se jí podaří se otočit zpět na záda, tedy kvůli bezpečnosti byla přemístěna i s hračkami a hrací hrazdičkou na zem na koberec. Tam pak procestuje dlouhé vzdálenosti při snaze dosáhnout na hračku, která se jí líbí.

Pro Elišku se měsíc listopad 2007 stal významným mezníkem v jejím životě. **29. listopadu sama usnula, bez přítomnosti maminky či tatínka**. Od tohoto dne stačí již pohádka (střídáme *O červené Karkulce*, *Perníkovou chaloupku* a *O Elišce*) a pohlazení jedním prstíčkem po obličeji a Eliška jako velká holka usíná. Za odměnu si mohla vybrat hračku dle vlastního výběru. Nebylo nic překvapivého, že si vybrala **kočku**, krásnou bílou plyšovou (asi také jako vzpomínku na jejího kočičího kamaráda Bobíše, který v těchto dnech odešel do "kočičího nebe").

pátek, **28. prosince 2007** 10:43 - Já

Předvánoční čas a Eliška

Eliška si snad již zvykla na přítomnost v kolektivu a většinu času tráví ve školce. Mohla se proto zúčastnit svého prvního výletu s dětmi ze školky autobusem na výstavu betlému do muzea na **Karlštejně**. Také jí neuniklo vánoční představení v Krtečkách a zdobení školkového vánočního stromečku na zahradě u školky.

Velkou obavu jsme měli, neodnesou-li Elišku 5. prosince **čerti**. Ale Eliška byla zřejmě hodná. Při návštěvě čerta, **Mikuláše** a **anděla** ve školce dostala jako nadílku adventní kalendář s krtkem a jeho kamarády. Trošku dramatičtější to bylo u babičky a dědy ve Dvorech. Tam se ze smečky 4 čertů jeden utrhl a šel na Elišku, ta neskutečně rychle přistála mamince v náručí a ukápla i nějaká slzička. Mikulášovi se dotěrného čerta podařilo odehnat a Eliška si mohla od andělíčka vybrat lízátko - i za Lenku. Jenom Mikuláš, než jí předal nadílku, si postěžoval, že slyšel, že si Eliška kouše nehtíky. Musela slíbit, že už si bude dávat pozor. Pak dostala nadílku, se kterou jí musela pomáhat maminka - tolik toho bylo. Musím Elišku pochválit, že i přes vyplašenost z čerta, nezapomněla za vše Mikuláši i andílkovi hezky poděkovat.

Celý večer si pak sama na čerta hrála a snažila se vystrašit Lenku.

A po Mikuláši se přiblížily vánoce. Eliška jako každoročně pomáhala mamince péci cukroví, nejraději

pomáhá s vykrajováním lineckého, kterého se tatínkem oba **nacpou**, jak poslední dobou Eliška konstatuje.

Také nesměla chybět každoroční návštěva Staroměstského náměstí s vánočním stromečkem a atmosférou. Našli jsme i oblíbená živá zvířátka. Eliška si jako odměnu za výlet poručila nezbytný **párek v rohlíku** a tatínek se za čas strávený ve frontě obdaroval klobásou a svařeným vínem. Lenka na této akci chyběla, protože jsme šli večer, a také si užívá své první nemoci - rýmy a kašle, takže na nás čekala v teplé náruči babičky doma.

Eliška ve školce vystupovala spolu s ostatními dětmi na školkové vánoční besídce. Za pomoci paní učitelky Andrey přítomným rodičům dětičky předvedly básničky, písničky, koledy a tanečky, které se za své přítomnosti ve školce naučily.

Na besídce se také nechala vyfotit se svojí novou kamarádkou **Viktorkou**, která teď ve školce nahrazuje při hrách **Martina**, který je chudáček stále nemocný a školku poslední měsíce nenavštěvuje a čeká ho operace mandlí.

pátek, **28. prosince 2007** 10:50 - Já

Lenka půlročka

Jak ten čas tak neuvěřitelně letí! Lenka už je tu s námi celých **6 měsíců**. Za tu dobu se již naučila spoustu nového, krásně **sedí bez opory a pomoci**, otáčí se na všechny světové strany a začínají první pokusy a snahy o lezení. Sice je to spíše plazení se jako had po bříšku navíc stylem rak - dozadu. Škoda, že z obrázků není vidět barva nově narostlého vlasového porostu barvy mědi, prý po tatínkovi.

Tatínek jí v současnosti říká **Ušoplesk pizizubka**. Maminka s Eliškou pro Lenku vymyslely jinou přezdívku – **Pižďucha**. Proč? To ani ony sami nevědí... Nesmím zapomenout zapsat, že se na denní světlo dere druhý spodní zub.

Váhy a míry dosažené v půlroce budeme prezentovat až po 3. lednu 2008, kdy je Lenka pozvána na další pravidelnou kontrolu spojenou s dalším očkováním.

Následují obrázky ukázky sezení, pasení koníků a nového stylu *posunování*, které v současnosti předchází lezení.

Stále ale od prvních dnů života řešíme otázku **spánku**. Celý půlrok má Lenka problémy se spinkáním a situace se nezměnila ani po předepsaných homeopatikách na spaní. Pouze jsme se dopracovali k celkem standardnímu režimu. Dopoledne Lenka spí v kočárku dvě hodiny, odpoledne také tak, ale nesmí se s kočárem zastavit. Potom si po večerní kaši zdřímne svých dvacet (delší dobu s pláčem usíná, než potom spí), a pak tráví čas s rodiči tak do půl jedenácté. Po kojení má hodinku na usínání, okolo půlnoci usíná a do ranního probuzení před osmou hodinou máme po dvou hodinách, někdy i kratších časových intervalech, kojení a občasné usínání v maminčině náruči.

A nesmím zapomenout zmínit **Lenčin vztek**. Jakmile se jí něco nedaří, to je potom vřískotu a vztekání. Podobné kousky ukazuje i na lékařských kontrolách, kde vzteklé vřískání ještě doplňuje křečovitým držením těla, se kterým nelze nic dělat, jen čekat, než svaly povolí.

pátek, **28. prosince 2007** 10:58 - Já

Vánoce v kruhu rodinném

Letošní vánoce byly opravdu veselé a celkem pokojné, i když trošku nabité. Nejkrásnějším dárečkem byla pod ozdobeným stromečkem naše **malá děvčata**.

Nejdříve jsme oslavovali v Praze v neděli s babičkou a dědou Růžičkovými a rodinou strejdy Milana. Letošní rok jsme totiž Štědrý den trávili ve Dvorech. Myslela jsem, že bude těžké Elišce vysvětlit, proč má dvakrát dárky (nakonec třikrát, protože Ježíšek ještě nechal dárečky 25.12. u Pavla a Veroniky), ale viditelně jí to nevzrušovalo. Hlavně, že pokaždé dostala spoustu dárečků a mohla rozdávat a trhat obaly.

V Praze všechny dárečky rozdala sama a nikdo jí nemusel ani radit, komu má co dát. Sama si to přečetla. Největší radost měla z dalších dílků stavebnice Žako, takže nyní lze už najednou postavit nejen domeček, ale i garáže a chlívky pro zvířátka. Se stavebnicí po celý večer zaměstnávala pro tentokrát sestřenici Lucku, protože Radek onemocněl a raději se kamarádil s antibiotiky.

Ve Dvorech si užívala onen pravý **Štědrý večer**. Ježíšek přinesl ozdobený stromeček a pod ním velkou hromadu dárků. Celý podvečer Eliška vydržela do pokoje nejít, aby ho náhodou nevyplašila. Po večeři, kterou celou a bez řečí snědla vešla do pokoje a očička jí jen zářila. Opět veškeré dárky sama rozdala, jen měla trošku chaos mezi dárky pro **P**éťu a **P**avla, oba začínají na P. Tatínek jí vysvětlil, že se v tomto případě musí koukat na další písmena a rozlišovat **E** a **A**. Potom už jí rozdávání nedělalo problémy. Všechny

dárečky rozdala! Škoda jen, že nelze vypsat veškeré humorné poznámky, které při tom pronášela. A že jsme se nasmáli a často se divili, kde na ty *kecy* přišla a jak jí to vůbec mohlo napadnout. Nejdříve pomohla rozbalit dárečky Lence. Lence se líbila barevná světýlka na stromečku a to, že mohla muchlat papíry a cucat mašličky. Jinak vánoce prožívala asi jako každý jiný den.

Eliška potom pomáhala s trháním obalů ostatním. Své dárečky rozbalila naposledy a jásala nad hračkami i oblečením. Večer nás čekala módní přehlídka, každý kousek si musela vyzkoušet. Po rozbalení si stoupla k oknu a zakřičela, že děkuje Ježíškovi za dárečky, maminka, tatínek, babička, děda, Pavel i Lenka také. A nezapomněla mu připomenout, že má přijít příští rok zase a opět přinést dárečky. Večer jsme jí nemohli zahnat do postele a vůbec nemohla usnout. A ráno jí čekalo rozbalování dárečků u Pavla a Veroniky, tam Ježíšek přišel pozdě v noci, nějak to přes den nestihl...

Letošní vánoce nebyly sice na blátě, ale o sněhu se také nedalo mluvit. Ale mráz vše vynahradil. Celá krajina byla bílá jinovatkou a nechalo se trávit celé dny hrami na ledě. Eliška vyzkoušela, že na ledě to skutečně klouže a pádů bylo nepočítaně. Ani hokejka, se kterou se snažila s Pavlem a tatínkem hrát hokej, jí k velké stabilitě nepomohla. Tak se nakonec chopila prohrnovadla.

Z tatínka se ještě po vánocích stal ježíšek a Elišce koupil její první **brusle**. Bílé, se zoubky, posunovací na několik velikostí. To bylo radosti, když tatínek zavolal, že je má. Eliška všem oznamovala, že má brusle a že bude bruslit. V pátek odpoledne při prvním pokusu jsme si mysleli že je to vyhozená investice. Eliška byla jako brambora, pokud by jí tatínek nedržel, pak by byla stále na zemi. Díky tatínkově vydatné pomoci spíše *visela* ve vzduchu. V sobotu dopoledne, než maminka stihla nazout brusle Péťovi, Eliška vyrazila na led sama. Jaké bylo překvapení, že držela rovnováhu a začala se sama posunovat po kluzké ploše. Odpoledne již to byla krasobruslařka, bez pomoci sama přejela přes celý rybník. Za ruku s maminkou již bruslila jako velká holka, i když občas s nějakým pádem. Za zvládnutí této sportovní disciplíny mají s maminkou na léto slíbené kolečkové brusle! Tak uvidíme, jak budou obě zdatné při nácviku i tohoto sportu. Tatínek nesmí zapomenout koupit nějaké ty chrániče - pro obě.

Nesmíme zapomenout také napsat, že po půl roce se u babičky a dědy objevil Péťa. Eliška mu pomáhala s

rozbalováním dárků a měla oči i čas jen pro něj. Péťa se pomalu seznamoval s Leničkou, kterou naposledy viděl, když jí byl pouhý měsíc. Nakonec se nám podařilo všechna tři vnoučata babičky a dědy ze Dvorů vyfotit hezky společně.

středa, **6. února 2008** 22:36 - Já

Nový rok 2008

Letošní rok jsme začali netradičně. Maminka začala chodit na poloviční úvazek opět do práce a hned první pracovní den se jí neodcházelo lehce. Obě holky byly nemocné. Tak si hned teta hlídací vyzkoušela, jaké je hlídat dva malé marody. Musíme jí pochválit vše zvládla na jedničku.

Eliška se brzy z kašle a rýmy vyléčila i díky tomu, že zůstala část týdne u babičky a dědy na venkově. Hned po návratu do Prahy s tatínkem vyrazili koupit lyže. Nákup byl úspěšný, tak máme doma navíc další pár lyží, lyžáky a samozřejmě nesmíme zapomenout na helmu i s kuklou místo čepice. Všichni jsme zvědavi, jak se Eliška postaví k trénování sjezdového lyžování poslední týden v lednu, kdy celá rodina vyrážíme na týdenní **dovolenou do Krušných hor**. Zatím, pokud počasí dovolí, se zdokonaluje v bruslení. Ale je vidět, že už se i s Lenkou obě těší na léto, z nedostatku činnosti si obě začaly zkoušet sluneční brýle.

Eliška ve školce dostala první pochvalu, že je hodná holčička. Musím přiznat, že i já jsem občas překvapena, jak je hodná i doma, ale na druhou stranu, dny, kdy je z ní malá **zlobilka**, stále z repertoáru nevymizely, stejně jako ošklivé kousání nehtů.

U Lenky se nemoc nepodařilo zvládnout domácí léčbou, v polovině ledna měla přes noc teploty přes 39, tedy jsme byli nuceni navštívit paní doktorku. Ta nezjistila nic závažného, tak pro jistotu udělala výtěr nosu. Díky chřipce a teplotám jsme vynechali půlroční kontrolu a absolvovali jsme jí společně se sedmiměsíční, na té již byly výsledky výtěru. Paní doktorka nás přivítala slovy, že má Lenka v nose *celý školkový zvěřinec* a máme antibiotikovou mastičku do nosu. Nesmím zapomenout zapsat míry a váhy, jak jsem slíbila při minulém, ještě loňském, zápisu. V sedmi měsících váží **6,95 kg** a měří **68 cm**. V porovnání s ostatními mnohem mladšími miminky, přítomnými u lékaře, skutečně míry nic moc. Díky tomu asi také paní doktorka připsala do zdravotního průkazu poznámku *drobnější*.

Lenička díky své nízké váze však zvládá bez problémů pohybově své tělo. Lezení stále ještě provozuje dozadu, ale již pochopila, na co asi má nožky. Kdykoliv může, místo do sedu jde rovnou do stoje. Tatínek jí začal říkat *Stojan Stojkovič*. V polovině ledna se bez pomoci sama snažila zvednou, oporou jí byl pouze skákací oslík, ale nějak to ještě neustála a plácla s sebou zpět mezi hračky.

Také se začala rozvíjet řeč. Zpočátku se její nedokonalé zvuky daly rozlišit jako „bába blbá“, což nepotěšilo babičky a hlavně hlídací tetu, kterou těmito slabikami častovala téměř při každém oblékání. V současnosti již začíná zkoušet další slabiky typu "mama, "ele", "pepe". Z Leničky se také po vzoru Elišky stává *večerníčkový maniak*. Je jí zatím jedno, jaký večerníček dávají, ale nesmí zapomenout shlédnout úvodní a konečnou znělku. Při prvních obrázcích se jí na tváři rozprostře krásný a spokojený úsměv.

neděle, **10. února 2008** 09:51 - Já

Něco historie - o jménech

Po zpětném čtení zápisků z rodinného života za poslední čtyři roky jsem si uvědomila, že jsme holkám nezaznamenali proces výběru jejich jmen.

U **Elišky** to bylo jednoduché, byla první. Z holek se nám oběma (tatínkovi i mamince) líbila dvě jména, Eliška a Terezka. Celkem jednohlasně jsme se shodli, že Eliška se nám líbí více. No a jako klukovské jméno jsme měli zpočátku Tomáše, ale termín porodu byl předpovězen na počátek března, kdy má Tomáš svátek. Proto jsme udělali změnu a shodli se na Vojtěchovi.

S **Lenkou** to již bylo horší. Jako kluka jsme ponechali Vojtěcha. Od února, díky testům na plodovou vodu, jsme věděli, že budeme mít pro Elišku sestřičku, takže to nakonec bylo jedno. A tak začalo dohadování o jménu druhé slečny. Tatínek navrhoval Anna, což se nelíbilo mamince, která měla jako překvapení jméno Nina, s čím zase neuspěla ona. Nicméně se maminka nevzdávala a přinášela další návrhy: Johanka – Blanka a pak Lenka. Lenka byla nakonec schválena a volba prozrazena Elišce. Tatínek sice v červnu polemizoval, že Blanka by také nebylo špatné, ale maminka připomněla, že jsme Elišce prozradili jméno Lenka a aby tak nedošlo k jejímu zbytečnému zmatení. A tak máme doma **Elišku a Lenku**.

pátek, **29. února 2008** 12:00 - Já

Zimní dovolená v Krušných horách

Zimní dovolená, v letošním roce koncem ledna, nezačala příliš příjemně. Mamince v pátek před odjezdem rozřezala paní zubařka dáseň a rozvrtala zub. Že prý je to zánět *chobotu mezi 7 a 6*. V sobotu tatínek úspěšně veškeré připravené věci nacpal do auta a vyrazili jsme. V **Krušných horách** nebyl sníh stejně jako jinde v Čechách, pouze sjezdovky na **Klínovci** byly pokryty technickým sněhem. Nastěhovali jsme se do malého podkrovního čtyřpokojáčku v penzionu **Šubišák**. Eliška byla spokojená, že po roce zase může prožít týden se svojí kamarádkou **Marjánkou**.

V neděli Eliška vyrazila s tatínkem plavat do bazénu, protože užívat si radovánek na sněhu se nedalo díky silnému větru a občasnému dešti. Ale pondělní ráno slunečním svitem vše napravilo. Eliška vyrazila s tatínkem na sjezdovku. Na lyže se postavila, něco i sjela. Po hodinovém snažení, kdy jsme na sjezdovku dorazily s Lenkou v kočárku, tatínek prohlásil, že by potřeboval absolvovat školu **asertivity**. Nicméně po celý týden ve svém snažení naučit Elišku lyžovat nepolevil a úspěch se dostavil. Na sjezdovce na **Božím Daru** Eliška zvládla techniku dle tatínkových rad a dá se říci, že začala mít i radost z prožitých jízd.

Ve volných chvílích, kdy nebyla na programu výuka lyžování, jsme byli s ostatními dětmi bobovat v úvoze na zbytcích sněhu. Bobování si s Eliškou užívali i oba rodiče. A jak jim to jezdilo! Rychlostí blesku. I když občas s nějakou tou havárií, kterou Eliška nesla celkem statečně. Lenka lyžování i ostatní sportovní aktivity obvykle prospala a v tom lepším případě sledovala výkony ze závětří kočárku v sedě a v teple.

Konec dovolené stejně jako její začátek byl ve znamení lékařské pomoci. Lenka v pátek dostala vysoké teploty a co víc, připojil se i častý průjem. Tedy hned v sobotu po návratu do Prahy jsme navštívili lékařskou pohotovost. Jak tvrdil tatínek, hlavně kvůli maminčinu klidu. Paní doktorka shledala, že je to viróza a k dehydrataci nedošlo. V neděli se konečně teploty snížily a snížil se i počet vyměňovaných plen.

pondělí, **3. března 2008** 10:14 - Já

Karneval ve Dvorech

Hned po lékařském vyšetření jsme zabalili holky i s maskou ledního medvěda a odjeli k babičce a dědovi do Dvorů. Eliška měla radost z opětovného setkání s Péťou, který zde začal trávit jarní prázdniny. V neděli se oba převlékli za masky, Eliška za **ledního medvídka** a Péťa za **budík**, a vyrazili na taneční rej.

Eliška v kategorii malých masek obsadila krásné **třetí místo** a o ocenění ve formě sladkostí se rozdělila i s babičkou z Prahy, která jí masku ušila z maminčina starého kožíšku. Také si oba přinesli spoustu hraček, sladkostí a ostatních drobností z dětské tomboly. Eliška měla plnou tašku perníčků, kde nechyběl ani pejsek a medvídek, které odnesla hned v pondělí do školky, aby se rozdělila s ostatními dětmi.

Už teď se Eliška těší, jak půjde na karneval školkový. Lenka účast na svém prvním karnevalu odložila díky nemoci na příští rok.

středa, **5. března 2008** 17:19 - Já

A opět v Praze...

V pondělí dopoledne přijel Péťa s babičkou do Prahy. Odpoledne jsme absolvovali **zubní kontrolu**. Eliška mohla za odměnu slízat celou točenou zmrzlinu, protože u paní zubařky ani nezaplakala a nechala si bez problémů prohlédnout zoubky. Více péče ze stran zubařky nebylo třeba, protože Eliška si zoubky pravidelně čistí a snaží se omezit sladkosti na minimum. Zuby má všechny zdravé.

Po kontrole jsme si šli i s Péťou prohlédnout **Národní muzeum** na Václavském náměstí; samozřejmě, nejzajímavější byla sekce s vycpanými zvířaty.

Ve školce si Eliška vyslechla **vyprávění o Africe** a největším zážitkem byla možnost vyzkoušet si různé hudební nástroje, na které se v Africe hraje. Hlavně na velký buben. Ve školce také společně oslavili 4. narozeniny Martina a Eliška se už nemůže dočkat, kdy i ona bude moci ukazovat na prstíkách, že už jí jsou **4**.

Ve středu Lenka absolvovala kontrolní výtěr nosu. Páteční výsledky nepřinesly nic povzbudivého, *školkový zvěřinec* se neodstěhoval. Bylo doporučeno, aby Eliška omezila návštěvu školky do Lenčina uzdravení. Zatím je doma, protože i ona chytla virózu a všichni si užíváme plného nosu spojeného s kašlem. Na kontrole u paní doktorky jsme také konzultovali sobotní návštěvu pohotovosti. Lence bylo uděláno vyšetření CRP (v mezích). Nakonec jsme se shodli, že průjem a teploty budou průvodním znakem růstu zubů. Lence

jsem totiž našla náznaky prořezávání **jedniček a dvojek** nahoře.
Lenička se kromě zdokonalování **plazení dozadu** snaží vyšplhat všude a po všem a postavit se na ještě vratké nožky. Pokud se jí to podaří, pak se jí na ústech objeví krásný úsměv. Vypadá pak jak malý usměvavý trpaslíček. No a tenhle trpaslíček se už snaží lézt i dopředu, ale stále je to velká námaha, jeden či dva *lezy* dopředu se občas podaří, ale ještě to není ono. S oblibou a často ukazuje, jak je veliká, umí i na požádání krásně zamávat a občas se jí podaří i **paci, paci, pacičky**.

sobota, **8. března 2008** 20:46 - Já

Rosteme, lezeme, stojíme

Číslo **21** bude Lenku provázet celým jejím životem. Nejen, že se 21. narodila, ale i 21. února oslavila svůj první **svátek**. Je jí 8 měsíců. K svátku dostala spoustu dárků, ale nejvíce radosti jí udělalo trhání papírů a šmodrchání mašliček.

Na **8 měsíční kontrole** váha ukázala **7,45 kg**, což je přírůstek 0,5 kg/měsíc a lze ho označit za rekord. **Měří 69 cm**, za měsíc více o 1 cm. Stále jí však neopouští rýma. Tak jsme ještě jednou absolvovali výtěry nosu a krku. Výtěry absolvovala i Eliška. Musím jí pochválit, bylo to bez jediného pípnutí. Obě mají ve svých malých tělíčkách spoustu ohavných koků a jiných nemilých a nehezkých přísérek; **Lenka** má navíc **pneumokoka** a **Eliška** angínového **streptokoka**. Tak obě dostaly *antibitika*, jak říká Eliška, a každých 12 hodin si užívají jahodové chuti bílé suspenze.

Ve školce si Eliška koncem února užila **školkového karnevalu**, kam šla rovnou z domova za **ledního medvídka**. Ještě se stihla s dětmi naučit základy **dopravní výchovy** a při cestách autem nás kontroluje, zda dodržujeme dopravní značky. Březnové dny užívá díky léčení s malým *lezíkem* doma, za dohledu tety hlídací či maminky. *Lezíkem* lze od 3. března nazývat Lenku. Na 100% pochopila, proč má kolínka (teď už plná malinkatých mozůlků a modřinek) a po bytě se pohybuje neuvěřitelnou rychlostí, především k věcem, ke kterým nesmí. Už jsme s Eliškou přestěhovaly hry do vyšších polic kam Lenka zatím nedosáhne. Nemůžeme riskovat, že nějakou malou část bude chtít ochutnat.

Lenka ihned po zvládnutí techniky **lezení** objevila, že velkou legrací je postavit se a pustit. Když se jí malý časový okamžik podaří tuto polohu ustát, objeví se jí na tváři úsměv, při kterém hrdě ukazuje všech **6 zubů**.

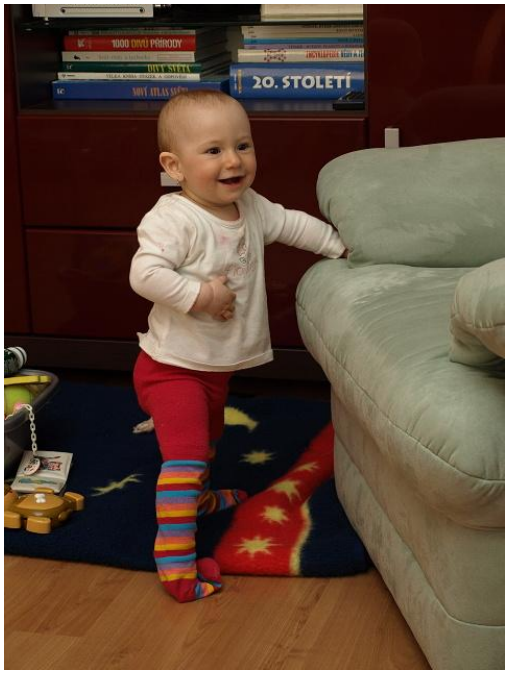

Díky pohybu jsme se dopracovali k novému režimu spánku. Přes den spí Lenka 2x denně, někdy jí stačí půlhodinka dopoledne a hodinka odpoledne. Večer už zrušila svých *dvacet* po kaši a místo toho objevuje taje obývacího pokoje s tatínkem u televize. Po deváté hodině se jí maminka snaží uspat. Slovo *uspat* v tomto případě znamená nakojení, několik desítek minut chytání pohybově nadaného kojence po posteli a následné pokusy o uložení do klidové polohy obvykle doprovázené nespokojeným ječení z omezení pohybu. Pak to znamená nekonečné minuty hlazení a občasné broukání písniček. Po usnutí pak Lenka konečně spinká až do ranních hodin s několika přestávkami (3 až 6) na kojení. Maminka si přeje, aby se konečně vyplnila odpověď paní doktorky, která na otázku *"Kdy to dítě začne konečně spát?"* odvětila: *"Nezačala spát po šestinedělí, ani ve třech měsících, také půl rok nám nepomohl, snad se to podaří v roce jejího života."*

Angínový streptokok, pneumokok a ostatní koky antibiotikům neodolaly. Opětovné výtěry ukázaly, že jsou holky v pořádku. Lenka ještě navíc absolvovala odběr krve, také v pořádku. Lenka již obdržela první dávku očkování proti pneumokokovi. Jediné, co ještě Lenka musela zvládnout, byly kvasinky v pusince, které se vytvořily díky předchozímu braní antibiotik.Eliška posnídá každé pondělí, středu a pátek pilulku z kůry pro posílení imunity, aby hnedka zase nepřinesla nějakou kokovou nestvůrku ze školky.

Lenku již neuspokojuje lezení, nejzajímavější sportovní aktivitou je stání u všeho a všude. Tak máme doma malého stojícího trpaslíka, kterému jsme již koupili první **botičky**, ale na nožičkách se jí zatím nelíbí.

čtvrtek, **27. března 2008** 11:30 - Já

Jaro je tu

První jarní den a s ním i **Eliščiny 4. narozeniny**. Společně jsme je oslavili s medvídkovým dortem se čtyřmi svíčkami. Při porcování dortu asistovala tatínkovi, sama si však nevzala ani kousek dortu, snědla však pacičky, očička a všechny ostatní marcipánové části. Eliška dostala spoustu dárků: knížky, oblečení, hračky – dopravní značky, které dokonce půjčuje i Lence, pouze na semafor nesmí sáhnout.

Své **velikonoční prázdniny** přijel do Prahy i letos strávit Péťa za doprovodu babičky. Společně s Eliškou a babičkou navštívili dopolední divadelní představení v **Divadle Spejbla a Hurvínka**. Velikonoční pomlázku si však již oba vykoledovali u babičky a dědy v Nových Dvorech.

Letošní velikonoce s nadílkou sněhu připomínaly spíše vánoce. Eliška nazula opět lyže a vyrazila asi již naposledy v této zimě sjet několik jízd na **Monínec**. Moc dlouho jí to nebavilo, tedy jsme dopolední výlet zakončili malou koulovačkou.

Společně jsme také oslavili 80. narozeniny prababičky ze Štilečku, kde se sešla všechna vnoučata i pravnoučata. Připojujeme fotku prababičky s holkami a Péťou.

26. březen byl pro Lenku dnem plným nových událostí. Poprvé použila jako toaletu **nočník**, ne plínku! A podařilo se. A večer si tento den poprvé za pomoci tatínka **vyčistila svých 6 zubů**. Při této činnosti se tvářila zpočátku dost překvapeně a vůbec se jí nelíbilo vyplachování ústní dutiny, tuto techniku zatím opravdu nezvládá. Eliška tuto středu zakončila pádem z jezdící židle, na které stání má zakázáno a několikrát denně je jí zákaz opakován. Doufejme, že monokl na oku a odřená tvář, s čímž nastoupila další den do školky, jí poučí a bude se snažit radám a příkazům rodičů poslouchat. Také by už mohlo skončit období *já chci* nebo pro změnu *já nechci* či *nech mě bejt*.

Poslední březnový víkend sluníčko ukázalo po delší době svoji sílu a užili jsme si jarního slunečného víkendu. **Lenička** většina času však strávila doma, opět má rýmu a kašel. Začala trénovat lezení do schodů, bez problémů se **vyšplhá do patra** ke strejdovi Pavlovi na návštěvu. Také začala své nožičky učit **dělat kroky** za dětským kočárem, který už sama utlačí. **Eliška** se s tatínkem venku věnovala jízdě na kole, ale již bez pomocných koleček. K překvapení všech jí to šlo bez větších problémů. Tak máme doma malou **opravdivou cyklistku**.

Předčasná byla radost ze zažehnaných nemocí. Poslední březnový víkend Lenka i Eliška pokašlávaly a posmrkávaly. Tak jsme raději v pondělí odpoledne navštívily paní doktorku, která nás pro jistotu poslala s Leničkou na ušní. Tam paní doktorka levé ouško píchla a pravé, že se uvidím ve středu. Antibiotika zatím nedostala, jen do každého ouška jiné kapičky. Středeční kontrola byla rychlou událostí – obě ouška v pořádku. Jen jsme zjistili, že za teploty také mohly zoubky – **čtyřky dole a dvojka vlevo dole** se snaží vydrat ven z dásniček.

sobota, **3. května 2008** 11:43 - Já

Desetiměsíční trpaslík a čtyřletá holka

Lenka dosáhla věku deseti měsíců s váhou **7,9 kg** a výškou **72 cm**. Na kontrole byla pochválena, že už je jí konečně kus holky a nemusí se na ni člověk bát sáhnout. Také dostala druhou dávku vakcíny proti zlotřilému pneumokokovi. Před dovršením 10 měsíců začala **chodit s držením**, spíše zvysoka našlapovat hlavně pravou nohou. Dokonce si občas nechá nazout i botičky, a to jsou pak mohutné nášlapy zvysoka, jak opravdový voják. Pokusy o chůzi jsou doprovázeny rozesmátým obličejem.

Zdá se, že začínají růst další mléčné zoubky. Prožili jsme několik dlouhých probděných nocí doprovázených zvýšenou teplotou a nepříjemnou náladou (maminky). Jinak spaní se snažíme zvládat střídavě s menšími úspěchy. Dokonce jsme zvládli už několikrát i spinkání od půl deváté večer do rána (samozřejmě s několika pauzami na kojení a dlouhým hlazením).

Ve školce obdržela Eliška **uspokojivé výsledky logopedického vyšetření**: neumí R, Ř a sykavky neupevněny – stav odpovídá věku dítěte, kontrola v 5 letech...

30. dubna ve školce pořádali **pálení čarodějnic**. Děti mohly přijít převlečené za čarodějnice či kouzelníky. Babička ve spolupráci s dědou Elišce připravili **kouzelnický kostým**, který si ráno oblékla již na cestu do školky. Před odchodem jí tatínek stihl vyfotit, tak můžete posoudit, jak jsou babička s dědečkem šikovní a jak to Elišce slušelo.

Hned odpoledne jsme se celá rodina zúčastnila **stavění Máje** a pálení čarodějnic spojeného s opékáním buřtů. Eliška jako *svobodná* pilně pomáhala se zdobením májky. Opekli jsme si buřtíky a Eliška měla dovoleno se zdržet a nemusela být po večerníčku v posteli.

Víkendové a volné květnové dny Eliška kromě jiného vyplňuje trénováním **jízdy na kole bez pomocných koleček**. Cestu od *babičky ke kravínu* zvládá bravurně bez jediného zaškobrtnutí, dokonce i menší kopečky vyšlápne bez pomoci. Jediným problémem zůstává rozjíždění. Při minulých pokusech neuměla zatáčet, dnes již ano. Při předváděcí jízdě pro starší kamarády se chovala jako *vyježděný* profesionál – hlava vzhůru, na rtech úsměv, *krouhání* zatáček... Spanilou jízdu

zastavil rozježděný terén, ale ani ten neukončil její snažení. Dokonce pád se obešel bez jediné slzičky či vztekání se.

Hned další den se Elišce podařilo nasednout a rozjet se bez pomoci a bylo vyhráno. Hned odpoledne jsme jí s tatínkem a Péťou vzali na její první **výlet na kole**, ujela a vytlačila celkem **3,33 km**, což je trasa okolo rybníka. Cestou musela několikrát odpočívat a vypila celé pitičko, které si zabalila.

Krásné slunečné počasí dokonce umožnilo první jízdy s tatínkem na motorce. Lenka nesmí samozřejmě zaostávat za sestrou a **jízdu na motorce** vyzkoušela alespoň *na sucho* na dvoře za bedlivého dozoru tatínka. Eliška jí však na traktoru, který sama řídila, svezla bez problému. Lenka poprvé také zkusila jízdu na kolotoči, na motokáře a poprvé zasedla do písku, který ochutnala a záhy ihned vyprskla.

čtvrtek, **12. června 2008** 10:41 - Já

Květen plný dobrodružství

První polovinu slunečného května jsme společně celá rodina prožila na venkově u babičky a dědy. Odtud jsme také vyráželi na společné výlety.

Lenka už toho přes den opravdu moc nenaspí, jednou denně jí hodinka postačí k doplnění sil. Přes den se na venkově věnovala jízdě na čemkoliv: kolo, motorka, autíčko, motokára, kárka na krmení pro králíky a občas strávila, ač nerada, několik desítek minut ve svém kočárku. Pohybuje se zásadně po nožkách a drží se za ruce, lezení po čtyřech *už je núďo*, jak by řekla Eliška. A máme další zub – denní světlo se snaží spatřit dvojka vpravo dole. Lenka je holčička šikovná a nočník začíná používat několikrát denně a teď už nejen na čůrání…

S Eliškou a Péťou jsme si udělali výlet po rozhlednách. Navštívili jsme **Langovu rozhlednu**, což je dřevěná konstrukce vysoká 15 metrů, která byla postavena v roce 2001 v nadmořské výšce 620 m n.m. u chaty **Onen Svět**. Péťa i Eliška (s pomocí tatínka) na rozhlednu vylezli bez problémů. Snažili se najít zámek Orlík, což se nepodařilo, tak jsme jim ukázali temelínské chladící věže. Nakonec pak za odměnu dostali zmrzlinový pohár se šlehačkou. Druhou zastávkou byla rozhledna **Kuníček** v nadmořské výšce 551 m n. m. poblíž **Petrovic u Sedlčan**, kde jsme však museli k výhledu z 2. vyhlídkové plošiny zdolat mnoho schodů do výšky 37 metrů.

Další květnový týden byl ve znamení zvířat. Eliška se se školkou zúčastnila jarního výletu do Pražské ZOO. S Péťou a rodiči pak podnikla **cestu do pravěku** do říše dinosaurů v **Dinoparku Plzeň** spojenou s návštěvou Plzeňské ZOO. Obávala jsem se, že Eliška se bude v pravěku bát, protože někteří dinosauři jsou v životní velikosti, jiní se hýbou či vydávají zvuky. Eliška je holka nebojácná, chvilku rozpačitě koukala, možná se i trošku bála (což samozřejmě nepřiznala), ale poté

následovala příkladu Péťi a na pravěké obludy si začala sahat, jednoho si dokonce osedlala, Fotosaurovi vlezla do tlamy, či si na ocasu Gigantosaura hrála na fotomodelku. Navštívili jsme společně 3D kino. V Dinoshopu si oba koupili vajíčko, Elišce se po necelých 3 dnech vylíhnulo malé žlutozelené dinosouřátko, Péťa má doma nového oranžovožlutého kamaráda.

V zoologické zahradě se Eliška těšila na klokany, kteří se nakonec jen váleli v písku a nepředvedli jediný klokaní skok. I ostatní zvířátka spíše odpočívala ve stínu, než se předváděla návštěvníkům. Jenom šimpanzi se předvedli v plné kráse při krmení. Tak se z toho všeho Eli nechala vyfotit se sochou surikat.

Samozřejmě nesměla chybět návštěva sekce s domácími zvířátky, která pro Elišku nebyla tentokrát příliš příjemná – kočička se snažila jí kousnout a kozlík jí potrkal. Náladu jí vylepšil párek v rohlíku a zmrzlina, obojí si Eliška sama objednala i zaplatila.

13. května jsme byli s tatínkem pozváni do školky na besídku ke **Dni matek**. Děti nám předvedly pásmo veselých a rozverných básniček a písniček. Poté jsem od Elišky dostala krásný červený tulipán, který sama vyrobila. S Viktorkou a tentokrát i Martinem zapózovali fotografům, ukázali hračky, se kterými si ve školce hrají. 20. květen se stal dalším mezníkem v Eliščině životě. Rozhodla se, že bude poprvé ve 3kolce spát. Že Viktorka spí, tak ona bude také. Sama ráno předala pyžamo paní učitelce a řekla jí, že bude spinkat. Spinkání se jí zalíbilo do té míry, že jsme se dohodly, že bude každé úterý s Viktorkou spinkat. Eliška za nějakou drobnou slíbenou odměnu (nanuk) ve školce občas spinká, hlavně když maminka je v práci dlouhý den. To aby usnadnila hlídání tetě.

Další květnovou akcí byl již jednou odložený výlet na zámek Loučeň a jeho labyrintů. Ani tentokrát nám počasí nepřálo (lilo jako z konve) a uskutečnil se náhradní program v **Třebotově**. Děcka si společně hrála po celém domě, nejvíce je zaujal domeček pro panenky, který dostala Hedvička od ježíška. Lenka udělala bez pomoci své první samostatné 3 kroky, a to jí bude 11 měsíců až ve středu! Po obědě jsme se na chvilku prošli po okolí Třebotova. Eliška se plně začlenila do dětského kolektivu i na procházce a rodiče potřebovala pouze při rozdělování sladkostí.

24. května se v Nových Dvorech uskutečnila **okrsková soutěž dobrovolných hasičů konaná ke 100. výročí založení místního hasičského sboru**. Soutěž byla vyvrcholením několikaměsíčních příprav. Eliška s Péťou samozřejmě nesměli chybět a ze všech sil pomáhali s přípravou a poté i s úklidem. Z Elišky se stalo dítě, které chytla ulice, jak říká tatínek. Neviděli jsme jí celé dny. Pouze, když potřebovala něco k jídlu či pití nebo pofoukat bolístku. Jinak se účastnila veškerých akcí s ostatními přítomnými dětmi, vyzkoušela si překážkovou dráhu, bariéru překonávala bez velkých obtíží, kladinu také zvládla, ale od pátečního večera pouze s doprovodem, protože se jí onen večer podařilo bolestně spadnout. Ani Lenka nezůstávala pozadu. Fotografie dokumentuje, že by si troufla i na bariéru, pokud by to maminka dovolila. Společně s ostatními fandila všem účastníkům soutěže a gratulovala místnímu družstvu, ve kterém se vítězství snažil vybojovat i tatínek. Ke krásnému 5. místu (z 6 přihlášených družstev) v kategorii *muži nad 35*. Lenka celý den nacvičovala chůzi v terénu. Doma předváděla, jak se jí podařilo nacvičit udělat 3 až 4 kroky naprosto bez cizí pomoci a jakéhokoliv zádržného a přídržného systému.

Hned následující neděli jsme vyrazili na první letošní **pouť na Vysoký Chlumec**. Eliška s Péťou museli navštívit veškeré atrakce. Na dětském kolotoči si sedla, kam jinam než, na bílého koníka. Máme další fotku Elišky na stejném koni, jen Eliška nám roste na rozdíl od sádrového koníka. Letos poprvé vyzkoušela malý řetízkový kolotoč, naštěstí není po mamince, po jízdě neměla žádné žaludeční problémy. Autíčko řídila s tatínkem a s oblibou narážela do auta řízeného bratrancem. Nejvíce se jí však líbila jízda na nafukovací klouzačce, kde vyzkoušela veškeré jízdní styly, po zadku, po bříšku, po hlavě napřed.

Květnové akce jsme zakončili návštěvou **Pohádkového lesa na Červeném Hrádku** u Sedlčan pořádaném k oslavě Dne dětí. Stejně jako v loňském roce jsme cestou potkávali různé pohádkové a večerníčkové postavičky. Na tento výlet s námi vyrazila tentokrát i Lenka a samozřejmě Péťa. Eliška letos první polovinu trasy obdivovala postavičky a dobrovolně za malé dárečky plnila úkoly. Dokonce i k čertici si došla pro lízátko. Trošku se zasekla, když jí jeskyňky odnesly Lenku, potom se společně s Lenkou nechaly pohoupat od víly a konečnou pro ni bylo setkání s loupežníky. Těch se letos tak polekala, že se rozbrečela a pohádkové postavičky se mohly snažit, jak chtěly, ale Eli již další spolupráci s pohádkovými postavami neobnovila. Zato Lenka byla nadšená již od začátku, hned u vchodu dostala kořeněný preclík, který mohla celý sníst. Pak se chvilku rozkoukávala a po vypuštění z kočárku se začala kamarádit se všemi postavičkami. Nejvíce se jí zalíbilo u lištiček, ke kterým se usadila, půjčila si paličky a hrála s nimi na bubínek ve snaze přivábit Budulínka. Ani loupežníků se nezalekla a sjela si u nich loupežnickou skluzavku.

Lenka trénuje stání a posléze chození bez cizí pomoci jak je to jen možné, dokonce i na Pohádkovém lese.

Společně s Eliškou jsme oslavili **Den dětí** ještě jednou. Ve školce pořádali sportovní odpoledne za účasti rodičů. Nejdříve děti ze školky z tanečního kroužku a kroužku jógy všem předvedly, co se v průběhu roku naučily. Pak se všechny děti vrhly do sportovního zápolení. Obdržely kartičku, na kterou po plnění sportovní disciplíny dostaly razítko. Eliška jich bez problémů získala všech 6: za prolézání *hadrovou rourou*, házení míčků nejprve do prádelního koše, posléze do otevřené pusy klauna, skákání v pytli, obejití pískoviště s jídelní lžící, ve které byl usazen míček a konečně za nachytání 3 kytiček na „magnetickou“ udici. Za odměnu si odnesla balíček plný sladkostí a nafouknutý balónek. Lenka se zatím předvedenému programu moc nevěnovala, pouze zpozorněla, když děcka začala tančit na písničku *Večerníček*, která patří mezi její oblíbené a slyšíme jí při každé jízdě autem. Jinak trénovala, co jiného než, chůzi všude a hlavně po schodech.

pondělí, **7. července 2008** 11:34 - Já

Máme rádi zvířátka

Lenka stejně jako Eliška má ráda zvířátka. I její první *srozumitelné výkřiky* byly ve spojitosti se zvířátky. Na dotaz, jak dělá ovečka se poslední 3 měsíce ozve krásné *bé*. Hezky také umí zavolat *čičí* na kočičku a pokud kočka přijde, pak ji dokáže náležitě "zmastit". Všem pejskům říká *Ma* (jako Max). Dlouhé desítky minut dokáže trávit v kravíně a pozorovat akce telátek. Když se nic zajímavého neděje, ukáže babičce na zahradu a zavelí *či* a musí jít zkontrolovat, co se děje u králíků. Díky tomu nám o víkendu utekli jen dva a Lenka poprvé v životě viděla odchyt králíků. Jinak ráda sama krmí všechna zvířátka, tak už máme za sebou žižlání prstu od oveček i králíků.

Ve výčtu oblíbených zvířátek nesmím zapomenout na sousedova koně **Césara**, kterého si Eliška zase chystá v blízké době osedlat. Lenka při spatření koníka volá *hyjé* a ráda si osedlá tatínka a vydává správné pokyny dost hlasitým způsobem.

sobota, **12. července 2008** 01:40 - Já

Rok uplynul jako voda

Jak napovídá název dnešního zápisu, rok uplynul jako voda a Lenka v sobotu **21.6.2008** oslavila své **první narozeniny**.

Pár dní před dovršením 1. roku absolvovala lékařskou kontrolu. Tedy zapisuji – **72 cm, 8,55 kg, 8 zubů** (dvojky a jedničky nahoře i dole), které si *na sucho* sama ráda čistí (tedy spíše ožužlává kartáček na zuby). Fontanela uzavřena, chodí už sama bez pomoci, jako toaletu kromě plínek používá i nočník (a to dokonce s radostí), psychomotorický vývoj odpovídá věku dítěte. Mluví *španělštinou miminštinou* (slabiky a jednoduchá slova – máma, táta, čičí a pak jedno z nejfrekventovanější – *chči*), v noci stále kojena. Už nemáme malého zrzečka, Lenka je blondýnka s hnědýma očima.

Oslavy narozenin byly samozřejmě dvoje, jedny u babičky a dědy ve Dvorech, druhé v Praze, kde již bylo více oslavenců. Teta **Zdenka** se strejdou **Milanem** a **Honzíkem** oslavovali své svátky, pan **Langr** (tety Zdenky tatínek) se narodil stejný den jako Lenka, jen o několik desítek let dříve, a připojila se i maminka, která hned začátkem července slaví také narozeniny a díky předělávání kuchyně nebude šance na další oslavu. Lenka byla ze všech dárků nadšená, ale nejvíce jí udělala radost **plyšová kočička**, konečně má svoji a nemusí si půjčovat Eliščinu. Největší radost z plyšového míče měla Eliška, která všem pomáhala s rozbalováním dárků. Málem jsem zapomněla zmínit narozeninový dort – Krteček s jednou svíčkou, kterou Lenka za pomoci Elišky sfoukla a *onípala* z dortu jahůdky a obě se o ně rozdělily stejně jako o figurku Krtečka.

Lence se poslední dobou neřekne jinak než *Kraken*. Nevydrží chvilku na jednom místě, zdrhá po čtyřech, častěji po dvou. Vleze všude a sní všechno. Jakmile vidí, že někdo něco jí či pije, pak musí vše ochutnat, pokud náhodou je opomenuta, pak se dožaduje dost hlasitým hýkaním.

Eliška ukončila svůj **první rok školkové docházky** a bude si užívat svých prvních prázdnin. Ze školky si přinesla všechna umělecká díla. Po prázdninách ji čeká další rok ve školce, kde se chce přihlásit na taneční kroužek. Také je již přihlášena do prvního ročníku jazykové školy na výuku angličtiny a pokud nebude nemocná, čeká jí pokračování v přerušeném plaveckém výcviku. Samozřejmě, pokud se nám vše podaří zapasovat do týdenního rozvrhu ještě společně s plánovanými aktivitami pro Lenku.

neděle, **20. července 2008** 12:05 - Já

Prázdniny jsou tu!

Eliška své první prázdniny začala o týden dříve než ostatní děti. Doma došlo k plánované přestavbě kuchyně, a tak s maminkou a Lenkou odstěhovala ze zaprášeného a lehce zdemolovaného bytu k babičce a dědovi na venkov. Prvních 14 dní jsme si všichni uží-

vali slunečného počasí a většinu jsme trávili **koupáním v rybníce**. Eliška natrénovala plavání bez kruhu, pouze s rukávky. Lenka vodu miluje a stále pokračují hlasité protesty po vyndání z vody. Kromě nácviku plavání Lenička získává velkou jistotou při chůzi. Padání na zadeček je už téměř minulostí. Dokonce už si dokázala odřít koleno při běhu po dvoře. Eliška získala odřeniny většího rázu, ke kterým jí i částečně pomohl Max. Nějak se spolu nesrovnali při běhu ze dvora a Eliška byla Maxem sražena do betonového kanálu. Pád zanechal stopy na čele, zádech, bříšku i kolenech. Zdá se, že se Eli nepoučila, závody s Maxem pořádá i nadále.

Eliška si ještě pobyt u babičky a dědy o týden prodloužila. Pavel s Veronikou ji vzal i s Péťou na **pouť do Petrovic**, kde vystřídali všechny atrakce. Poprvé Eliška dokonce obsluhovala létací kačery. Domů si přivezla plyšového tygra a ani na Leničku nezapomněli, ta dostala plyšovou *myšoverku s žaludem* z kresleného příběhu Doba ledová.

Společně s prarodiči a bratrancem absolvovala **výlet na** zámek **Konopiště a Orlík**. Na obou zámcích absolvovali prohlídkové okruhy. Eliška byla nadšena z expozice paroží a jiných loveckých trofejí. Na Konopišti ještě trávili čas pozorováním medvěda a pávů.

V polovině července hasiči pořádali dodatečně **oslavu dětského dne spojenou s oslavou začátku prázdnin**. Na rožni se otáčelo selátko, děti se zúčastňily pořádaných her, které byly přerušeny průtrží mračen. Déšť však nepřekazil pochutnáníčko na selátku, které bylo letos opravdu *vypečené*" a hlavně chutné. Obě děvčata by mohla vyprávět! Bříška měla plná šťavnatého masíčka.

V polovině července absolvovala Lenka **jogurtovou zkoušku**. Zašly jsme do čekárny k dětské lékařce a pomalu začala porcovat smetanový jogurt. Společně s paní doktorkou jsme očekávaly reakci na kravskou bílkovinu, ta se naštěstí nedostavila. Mohli jsme tedy společně s Péťou a babičkou absolvovat odpolední výlet po Praze. Metrem jsme se svezli na Muzeum, kde jsme odstartovali naši pěší túru. První zastávka byla hned ve Františkánské zahradě na dětském hřišti spolu s ochutnávkou zmrzliny. Pak jsme pokračovali k Národnímu divadlu a po nábřeží za vyjadřování obdivu parníkům a krmení labutí až na Výtoň, kde jsme nasedli na tramvaj. Poslední kousek pěšího putování od řeky do kopce nedal zabrat jen babičce, která celou dobu obstarávala kočár s Lenkou, ale i Elišce a Péťovi, kteří večer usnuli dost rychle.

Druhý den odpoledne jsme zanechali babičce Lenku na hlídání a tatínek nás vzal na výlet do **leteckého muzea Kbely**. Vystavené exponáty se líbily především tatínkovi, který zavzpomínal na dětská léta prožitá v Milovicích a samozřejmě na zkušenosti a vědomosti z dob povinného vojenského výcviku. Eliška s Péťou měli radost z focení s letadly a hlavně z vrtulníku na dálkové ovládání, které si společně s tatínkem koupili.

Lenka začíná konečně spinkat. Ne, že by to byla nějaká závratná změna, ale po konzultaci s dětskou lékařkou, která diagnostikovala spánkovou poruchu a naordinovala homeopatika na spaní, Lenka usíná mezi osmou a devátou večerní, probouzí se mezi sedmou a osmou ranní. Samozřejmě někdy jsou probuzení na kojení jen dvě, někdy se probouzí častěji. Přes den

už spí jen jednou, 30 minut až hodinu. Myslím, že delší intervaly spánku nemají na svědomí homeopatika, ale Lenčina únava z celodenního pohybu.

Konec července, konečně za letního slunečného počasí, jsme prožili na prodlouženém víkendu v Nových Dvorech. Sobotní odpoledne jsme s Péťou a Eliškou strávili pod šapitó **cirkusu Prince**. Eliška obdivovala představení koziček, velbloudů a lamy, Péťa byl nadšen z artistického představení spidermana. Nesmím zapomenout zmínit diskuze o výstupech klauna.

Jinak se obě holky celé dny **cákaly v rybníce**. Své plavecké výkony dokazovaly i hlídací tetě při společné návštěvě bazénů v Podolí. V úterý odpoledne Eliška odjela na zbytek týdne trávit prázdniny k babičce a dědovi do Nových Dvorů. Ihned po příjezdu šla zkontrolovat teplotu vody v rybníce a až do pozdního večera sledovala kombajny a těší se, jak se s některým sveze. Její přání se jí splnilo v sobotu dopoledne, kdy jí i Péťu vzal do kabiny kombajnu strejda Honzík a pomáhali mu **sklízet ječmen**.

Odpoledne nás v Nových Dvorech navštívila pražská babička a děda se strejdou **Přemyslem z Kanady**. Holky na dvoře všem předváděly co dokážou. Jízdu na kole, autě, traktoru a hlavně lezení po žebříku, na kterém celý den pracoval tatínek, Tam se holky nechaly i vyfotit.

Dalším nezapomenutelným zážitkem byla prázdninová projížďka na koni. Sousedovic kůň **César** měl na nedělní dopoledne o zábavu postaráno. Nejdříve ho Péťa za pomoci Lenky a souseda Jirky vykartáčoval. Eliška jen krmila. Od minulé podzimní návštěvy si pamatovala, že musí mít při krmení chlebem i cukrem prstíky hezky u sebe a natažené, aby jí kůň nekousl. A pak začaly spanilé jízdy, první si koně osedlal Péťa, pak Eliška, která se v sedle držela jako správná profesionálka a nadšení vyjadřovala tím, že rozdávala úsměvy jeden za druhým.

Dalším jezdcem byla Lenka s maminkou. Lenka vyjadřovala své nadšení z nového zážitku tak hlasitě, že se *vodič* Jirka obával Césarovi reakce, aby se náhodou nesplašil. Naštěstí se nic takového nestalo. Zdárně jsme dokončily okruh a přenechaly místo na koňském hřbetě tatínkovi, který se vyjádřil, že jízda na koni je stejná jako jízda na motorce.

Eliška zůstala na prázdninách bez rodičů a sestřičky u prarodičů v Nových Dvorech. Společně s nimi navštívila nejznámější a nejslavnější mariánské poutní místo v Čechách, **Svatou Horu nad starým hornickým městem Příbramí**.

V pátek odpoledne jsem s Eliškou a Péťou nasedla na kolo a absolvovali jsem společný **výlet na Veletín do Hospůdky Za pecí**. Eliška mě překvapila. Myslela jsem, že do Veletína na kopci spíše kolo potlačíme než na něm pojedeme. Ale opak byl pravdou. Vytlačily jsme pouze dva největší kopečky, Péťa vyjel všechny. V Hospůdce si oba poručili pití a Eliška během chvilky spořádala banánek v čokoládě. Cesta zpět už byla v pohodě, pořád s kopce dolů. Kromě cyklistického požitku si oba ještě přinesli zážitky z bohatství přírody Českého Meránu – poprvé v životě oba viděli volně pobíhající **lišku**. Pobavilo je také setkání s oslíkem zapřaženým ve dvoukoláku.

Lenka zatím s babičkou trénovala své pohybové nadání, jako je stání na jedné noze a šplhání všude. Také rozvíjí své verbální vyjadřovací schopnosti. Již umí hodně slovíček, ale obvykle používá jen první slabiky. Pak je trošku problém zjistit, zda "E" znamená, že volá na Elišku nebo se chystá udělat *bobana*. Mezi nejvíce používané slabiky patří: "dě" – děda, "čá" – čára, "bu" – někdy pití ("bumbání") či bublifuk a dožadávání se dělání bublinek, "dře" – dřevo, "ham" – jak jinak než jídlo a samozřejmě "čí". Nejvíce používaným celým slovem je: "já", "chči", "není", "máma", "táta", "bába". A nesmím zapomenout na rozšíření repertoáru zvířecích zvuků: "haf", "íhahá", "kšá" (pro neznalé je to výraz pro slepice a kohouta – maminka je neustále od někud odhání a Lence se ono "kšá" moc zalíbilo a odmítá "kykyryký" či "kokodák"), "be", "mé", "bú", "brumbrum".

pondělí, **1. září 2008** 11:20 - Já

Prčické posvícení

V Srpnu se Lenka poprvé stala účastnicí **pouťového veselí**. Z kočárku nejdříve sedovala frmol, potom již začala komentovat okolí výkřiky jako "hyjé" či "haf", to když se na vystavených osuškách či dekách objevilo nějaké zvířátko. První atrakcí, kterou navštívila byl dětský kolotoč, kde s Péťou obsadila tramvaj a mačkala vše, co se dalo. Zajímavější byla jejich společná druhá jízda, kdy seděla ve velkém autě a mohla kromě mačkání tlačítek ještě točit volantem. Eliška obsadila ….(teď by to byla moc jednoduchá hádanka s předem určenou odpovědí pro ty, kde pečlivě čtou zápisky)… jak jinak, než bílého koníčka.

Eliška se dále povozila na řetízkovém kolotoči, pohoupala na houpačkách a společně s Péťou řídila autíčko na autodromu. Také se povozila na koníčkách, kam chtěla i Lenka, kterou však nebavilo dlouhé čekání na obsazení ostatních koňských hřbetů a na konečnou "okružní jízdu" byla vystřídána bratrancem.

čtvrtek, **4. září 2008** 17:27 - Já

Zoubky

Lenička je poslední dny taková trošku protivka, zase se ozvaly **zoubky** - čtyřky. Nahoře jsou již obě prořízlé, dole má zatím jen dva velké *kopečky*. Také jsme všechny absolvovaly preventivní zubní kontrolu za pomoci tety, která v čekárně hlídala. První šla na prohlídku Lenka, která poslušně bez pláče ukázala všech 8 předních zoubků, prořezávající se stoličky (v den prohlídky se na svět vyklubala i čtyřka vlevo dole) neukázala. Eliška bez problémů otevřela pusinku, dokonce vydržela důkladnou prohlídku stoliček vlevo dole, kde paní zubařka objevila začínající kaz, který zatím nebude spravovat. Eliška však dostala za úkol pilné čistění zoubků.

čtvrtek, **11. září 2008** 21:21 - Já

Grilování

Uplynulo 12 let od doby, kdy jsem byla byla jednou z *účastníků zájezdu po Řecku*. Jak se již stalo téměř tradicí, sešli jsme se opět ku příležitosti společné oslavy tohoto výročí na **parketě v Nových Dvorech** a *otočili* krůtu nad ohněm.

Všem dětičkám, včetně Lenky, se nejvíce líbila jízda na traktoru, letos ještě doplněná jízdou na motorce. Podařilo zorganizovat výlety na kole - jeden dlouhý pro dospělé chlapy a ten druhý pro matky s dětmi, který měl cíl ve Veletínském lese u křížku. Eliška byla od tet pochválena, jak je šikovná, protože veškeré kopečky vyšlapala. Také jsme vyrazili na pěší výlet do hospůdky *Pod jasanem* do Ředic. Děti nejvíce potěšilo lízátko, které dostaly darem od pana hospodského a dokonce se nechaly společně vyfotit. Chybí jen Lenka, která byla doma s babičkou.

Krůta všem chutnala. Lenka si vzala kus masa, kyselou okurku a s nefalšovanou chutí si napucnula bříško. Eliška si užila spaní s tatínkem ve stanu. Lenka letos spala ještě s maminkou doma v posteli.

úterý, **16. září 2008** 21:26 - Já

Konec prázdnin

Prázdniny utekly jako voda. Vody si holky ještě užily v bazénu **u tety Jitky na zahradě**. Lenka nedala jinak než, že musela do velkého bazénu. Oblékla kruh a proplavávala se po celém bazénu. Což bylo trošku náročné na hlídání. Zásadně plavala na druhou stranu než kde jsem hlídala, nebo si plavala uprostřed, kam na ni nikdo nedosáhla.

Eliška mne překvapila tím, že si jedno odpoledne sedla, vzala prospekt cestovní kanceláře a začala číst. Bez zaškobrnutí přečetla malými tiskacími písmenky "zima", u slova "jaro" se pouze zeptala na *j*: "Co je to za písmenko s fajfkou dolů?". Také se během prázdnin začala učit s Péťou násobilku, bez problémů určí správný výsledem pro 7x7 či 6x6 a i 5x5 zvládá. Lenka na veškeré početní příklady odpovídá *či*, což značí *tři*. Takže zná správné výsledky na příklady typu 3x1, 2+1 nebo 4-1.

U babičky holky obíhají dokola všechna možná zvířátka. Rády si hladí a chovají koťátka, u králíků nejdříve ochutnají chléb, který jim občas i vrátí, Lenka svým neustálým *kša* odhání slepice i s kohoutem. Několikrát denně chodíme krmit ovečky, cestou si popovídají se svým kamarádem koněm Cézarem a nesmíme zapomenout navštívit telátka v kravíně, kde mají již své oblíbence.

Nesmím zapomenout na **Maxe**, který je první tvor, kterého Lenka touží vidět téměř ihned po probuzení. Max je však v současnosti trošku v nelibosti u Elišky. Eliška se učí jezdit na trávě na velkém kole, ze kterého nedosáhne na zem. Při jedné z jízd ji Max jednoduše sestřelil. Posledním srpnem prázdniny pro naši rodinu ještě nekončí, začátkem září odlétáme na společnou rodinou **dovolenou do Řecka** na ostrov **Lesbos**, kde si budeme užívat sluníčka, vody, výletů a hlavně holčiček.

čtvrtek, **25. září 2008** 21:33 - Já

Dovolená na Lesvosu

Začátkem září jsme se celá rodina vypravili na odloženou letní dovolenou na **řecký ostrov Lesbos** (neboli Lesvos, jak říkají místní obyvatelé). Přípravy na dovolenou však byly poznamenány nemilou událostí. 1.září nám umřela prababička za Štilečku (v řeči Eliška: "babička od Bona").

Bydleli jsme v **apartmánech Prime** v turistickém městečku **Anaxos** na severu ostrova. Samozřejmě s bazénem v bezprostřední blízkosti u moře. První Lenčino seznámení s mořem bylo rychlé a přesvědčivé. Lenka po prvních nesmělých krocích po pláži udělala jeden velký krok a i v oblečení se přesvědčila, že mořská voda je skutečně slaná. Dovolené užívala, plavala bez jediného zaváhání jak v moři tak v bazénu, kam samozřejmě skákala. Museli jsme být s tatín-

kem neustále ve střehu a hlídat ji, zda se zrovna nerozhodla nějaký ten skok uskutečnit při cestách okolo bazénu. Překvapením bylo chování Elišky, která si na předchozích dovolených užívala vody. Letos se odmítala v moři koupat s tím, že jí ublíží mořské ryby či jiné mořské potvůrky. Moře se přestala bát až posledních pár dní, kdy mi i navrhla, že se bude učit plavat *bez ničeho*. Což se jí moc nedaří a máme spíše než plavčíka malou ponorku.

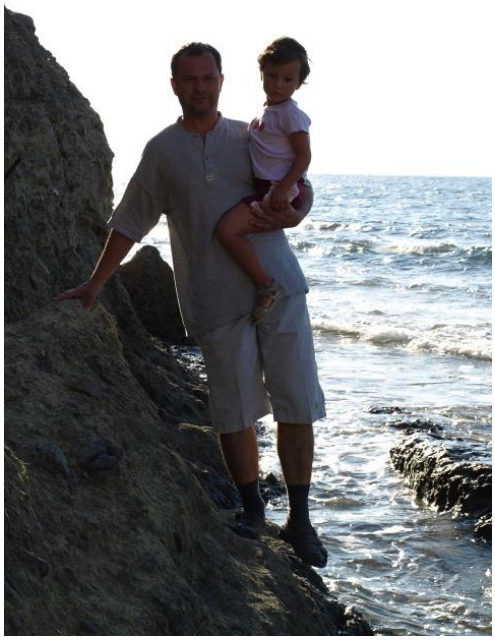
V Řecku jsme si půjčili na 4 dny auto, malého žlutého Huyndai Athose. Díky jeho pár koňským silám se nám podařilo zdolat nejvyšší bod ostrova 968 m n.m. vysoký **Olymbos**, navštívit rezervaci zkamenělý les, hlavní město Mytiliny, Molyvos - městečko složené výhradně z kamenných domů a zapsané na listině Unesco a další malebné kouty ostrova. Holky byly nadšené návštěvou přímořského střediska Skala Sikaminia, kde jsme poobědvali v přístavní taverně, která,jako i všechny okolní taverny, byla plná loudících koček. Lenka se po celou dobu oběda snažila skočit do moře a pochytat rybičky hrající si v okolí zakotvených lodí.

Kromě pěších podvečerních prohlídek po Anaxosu a okolí, kde holky vyhledávaly všudy přítomné zvířectvo (kozy, ovce, osly, koně či krávu a seznámily se s mulou), jsme podnikli pěší výlet do několik kilometrů vzdáleného střediska **Petra**. Cestou po pobřeží jsme museli s kočárem zdolat i přírodní nástrahy.

Počasí nám přálo, prožili jsme hezkou letní slunečnou dovolenou s teplotami okolo **30 stupňů**. O to horší byl návrat do Čech, kde nás přivítalo pouhých 8 stupňů, déšť a mraky.

Eliška si z návalu radosti a únavy z dovolené a letu *šoupla* svůj **záchvat vzteku**, který tentokrát nebyl uhašen ani dvěma studenými sprchami a vztekání doplňované dupáním jí vydrželo přes 20 minut. Po dni aklimatizace pak vyrazila ve čtvrtek konečně do školky. Opět navštěvuje *Ježky* a jako značka je motýlek.

Lenka si společně se mnou o prvním podovolenkovém víkednu užila střevní chřipku. Lence musím vyseknout poklonu. Začíná se nám hezka rozpovídávat. Hodně slovíček vyslovuje pouze prvními slabikami, začala už vyslovovat **celá slova**. Samozřejmě velice důležitá jako je *bombon* či *brýle* nebo *dřevo*. A Elišce už neříká *E* ale *Eji*.

Eliška překvapila tatínka o dovolené tím, že mu přinesla vlaastnoručně podepsaný výkres! Podpis měl jen jednu drobnou vadu – byl psán zprava doleva a písmena byla zrcadlově obrácena.

pátek, **10. října 2008** 21:48 - Já

Podzim je tu

Počasí nám přálo, prožili jsme hezkou letní slunečnou dovolenou s teplotami okolo 30 stupňů. O to horší byl návrat do Čech, kde nás přivítalo pouhých 8 stupňů, déšť a mraky.

Lenka si společně s maminkou o prvním podovolenkovém víkendu užila střevní chřipky. Lenka se o dovolené zase naučila kojit i přes den a kojení včetně maminčiny přítomnosti vyžaduje stále a díky tomu prožíváme období pláče spojené s jejími vzteklušáckými záchvaty. Ale také jí musím vyseknout poklonu. Začíná se nám hezky rozpovídávat, hodně slovíček vyslovuje pouze prvními slabikami, začala však vyslovovat celá slova. Samozřejmě velice důležitá jako je "bonbón" či "brýle" nebo "dřevo". A Elišce už neříká "E" ale "Eli". Eliška překvapila tatínka o dovolené tím, že mu přinesla vlastnoručně podepsaný výkres, podpis měl jen jednu vadu - byl stranově a zrcadlově obrácen. Eliška z návalu radosti a únavy z dovolené a letu si "šoupla" svůj vzteklý záchvat, který tentokrát nebyl uhašen ani dvěma studenými sprchami a vztekání doplňované dupáním jí vydrželo přes 20 minut.

Po dni aklimatizace Eliška vyrazila ve čtvrtek konečně do školky, opět navštěvuje "Ježky" a jako znamení má "Motýlka". Ze školky začala chodit "po spa", přeloženo do srozumitelné řeči: "po spaní". Všichni její kamarádi totiž ve školce spí a ona nesmí zůstat pozadu. Již si odcvičila svoji první hodinku dětského aerobiku s Hankou Kynychovou v Krtcích. Velikou radost měla z toho, že cvičili na písničku "Malé kotě" a ukazovala nám cviky, které se na hodině učili. Radost ze cvičení měla nakonec i Lenka, která se snažila Elišku napodobit. Středeční odpoledne jsem společně strávili ve školce na 1. ročníku Štrúdliády. Děti si při této příležitosti mohly zaskákat na nafukovacím hradu, který byl díky nepřízni počasí umístěn ve třídě Krtků, kterou celou zaplnil.

Po malém procvičení jsme se odebrali ke stolečkům, na kterých byly připraveny výtvory maminek a babiček, po přeměření, ke konzumaci. Maminka také jeden upekla, ale se 38 cm pouze pomohla ke druhému místu Ježkům. Nejdelšího hada ze štrúdlu složili Krtci, ale jen o pár centimetrů před Ježky. Největší odměnou všem kuchařkám bylo to, že si na pečených výtvorech všichni pochutnali. Eliška snědla dokonce celé dva kousky, Lenka pozadu nezůstala a zakousla se také.

Elišce už také začala "škola", jak tvrdí. Jednou týdně začala s Viktorkou navštěvovat kurzy angličtiny v jazykové škole Rybička. Zatím největší radostí i starostí bylo zakoupení penálu a potřebných barviček.

středa, **15. října 2008** 21:48 - Já

Trucování

5. října Eliška oslavila svůj **svátek**. A oslavy to byly neobyčejné. Eliška měla svoji *zaseklou* náladu, což znamená, že se s nikým nebavila, obtáčela se okolo mámy a došlo to tak daleko, že odmítala dárky. Dárek od strejdy Milana a tety Zdeny si vyzvedla s třídenním zpožděním, a to jen díky tomu, že poštou konečně přišel dárek od rodičů. Když dárek, kde byla stavebnice, otevřela, pronesla: *„Děkuji, ale já jsem chtěla koloběžku!.“* Větší radost ukázala z rukavic na kolo. Běhala s nimi celý večer na rukách a v pátek si je oblékla na cestou autem do Dvorů, aby se na ně náhodou nezapomnělo. Velkou radost měla také z obrázku a čokolády, kterou si přinesla od Viktorky po hodině angličtiny. Tentokrát měla službu teta Monika (maminka Viktorky) a Eliška místo o angličtině vyprávěla o tom, co holkám prováděl **Bertík** (Viktorčin bratr) při společném cestování.

Z Lenky se nám stává komunikativní tvoreček. Umí napodobit velké množství zvířat, do svého slovníku zařadila další slova jako „gu“ - jogurt, „ma“ – maso, „papat“, „me“ – medicína“, „bimbo“ – pití. Místo plínky často **používá nočník** a už se jí podařilo několikrát použít záchod, což vyjadřovala hlasitým smíchem. Bravurně se naučila jezdit na odstrkovací motorce, ale do kopce jí jezdit nebaví. Raději se otočí a uhání zpět po rovince. Díky svým pohybovým zábavám máme problémy s kočárkem, nerada v něm sedí. Neustále má snahu opustit palubu. Problémy se spaním pokračují. Spinkat se jí prostě nechce a když se podaří ji konečně uspat, pak se klidně každou hodinku budí.

Eliška se školkou začátkem října absolvovala **výlet na zámek Libochovice**, kde společně s ostatními dětmi hledala princeznu. S rodiči, Lenkou a ostatními kamarády (Hedvička, Jonáš, Anička a Kačenka) o víkendu navštívila labyrintárium na **zámku Loučeň**. Eliška poctivě absolvovala všechny labyrinty. Nejvíce se jí líbilo buxusové a kamenové. Lenka byla nadšená z pískového. Pobíhala z jedné strany na druhou bez ohledu na vyznačenou cestu. Také jsme jí nemohli dostat z palisádového bludiště, kde se líbily vyřezávané sochy ptáků.

Společný nedělní výlet jsme ukončili návštěvou u Pospíchalů v Poděbradech. Obě holky vyzkoušely Jonášovi hračky, hlavně bagry a traktory. Lenka se povozila ve vajíčku, jako Eliška před 4 lety.

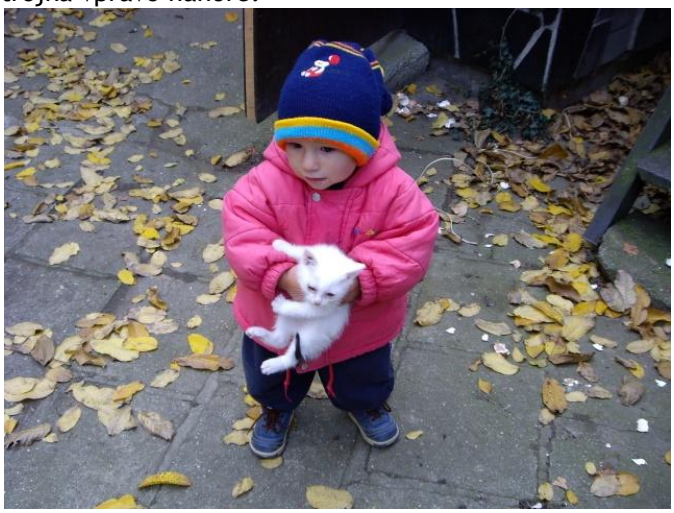

Zapomněla také na nepříjemnou bolest, která doprovází **růst zoubků** – na světlo se klube trojka vpravo dole jako třináctý zub v pořadí a vypadá to, že další na sebe nenechají dlouho čekat. Stejně jako na sebe nenechávají čekat časté záchvaty vzteku a vzdoru doprovázené ječením, dupáním, kopáním, kousáním setry i rodičů a pokusy o inzultaci přítomných, pokud není vše dle jejího. Pochvalu jí však musím, udělit za vývoj mluveného slova – již umí krásně vyslovit *tati*, *mami*, *Eli* či *pití* nebo *hami*. Přestává postupně mluvit ve slabikách a pokouší se o celá slova, někdy i slovní spojení jako třeba: *mama hyjé* a natáhne ručičky – pro neznalé překládám: *maminko, na koně*. Začíná opakovat vše, co slyší, někdy značně zkomoleně.

Nejoblíbenější hračkou se stal **telefon**. Lenka si ho odborně přiloží k oušku a velice důležitě začne telefonovat „babi“, „dede“, „čičí“ nebo „ma“.

Ještě než jsme stihli zveřejnit zápisek ze října, nalezla jsem Lence v pusince druhou trojku, tentokrát trojka vpravo nahoře.

čtvrtek, **20. listopadu 2008** 21:55 - Já

Lumpačení a lotračení

Lenka už bez problémů rozeznává, co smí a co nesmí. Také se podle toho chová. Často vymýšlí různé **lumpačiny a lotroviny**, které ihned vykoná (jako je lezení po křeslech a po stolech) a pak se rozhlíží s vítězným úsměvem na tváři, zda je středem pozornosti a co na to přítomní dospělí.

Prodloužený říjnový víkend se Lenka poprvé zúčastnila **výlovu rybníka u strejdy na Štilečku**. Byla u vytržení z „by“ (ryby) a celé dopoledne jenom koukala na okolní frmol. Dokonce ani nezaplakala při pocákání od nespokojených amurů a kaprů.

Eliška ke svým aktivitám (**aerobik a angličtina**) ještě přidala účast ve **výtvarném kroužku** v Krtcích. Přikládám fotky přímo ze školky, kdy Eliška vybírá materiál na svoji panenku z přírodnin, jejíž konečnou podobu vidíte na dalším obrázku.

Podzimního sluníčka si užíváme u babičky a dědy v Nových Dvorech. První listopadový víkend všichni vydatně pomáhali s montováním **čističky odpadních vod** a uváděním do provozu spolu s novou studnou. Jediný pád do výkopu absolvovala Lenka, ale při pádu dokázala řízek držet tak, že se země ani nedotkl kouskem a po vylovení a krátkém pláči mohla spokojeně pokračovat v jídle.

Víkend děcka završila hrou na pohádku „O řepě“. Děti pomáhaly babičce vytahovat ze země burínu a gigant kedlubny. Holky byly statečné a šikovné. Lenka se při práci tvářila velice zarputile, při vytahávání jí musela pomáhat babička a vše skončila usazením na zadek. Eliška pomoc nikoho nepotřebovala, ale vybírala si ty největší výpěstky a téměř každé vytažení skončilo usazením na zadek stejně jako u sestřičky.

čtvrtek, **4. prosince 2008** 22:06 - Já

Lampiónový průvod

12. listopadu jsme celá rodina, dokonce i s babičkou, doprovodili Elišku na školkový **lampiónový průvod**. Holky se teple oblékly, uchopily lampióny a vrazili jsme. Lenku po chvilce nebavilo sedět v kočárku, tedy trasu průvodu od školky do školky přes Centrální park absolvovala pěšky. Kočár i lampión nakonec zůstal babičce a Lenka vytvořila samostatnou jednotku. Eliška si ho poctivě nesla celou cestu. Ve školce se připojila k partě dětí ze své třídy a absolvovala malého bobříka odvahy na školkové zahradě a přinesla si nalezené bonbóny. Poté byli vpuštěni do areálu školky i rodiče a spolu s dětmi se účastnili připraveného hodování.

Tatínkovi se podařilo Elišku spolu s Viktorkou vyfotit. Dokonce i Lenka zapózovala.

pátek, **12. prosince 2008** 21:48 - Já

Vánoce se blíží

Martin na bílém koni se opozdil. Ale i na konci listopadu první sníh udělal holkám radost. Lenka si poprvé uvědomila ve svém životě, co je to sníh. Je to bílé (bílou barvu už pozná) a studí to. Eliška hned vyhledala dvě zimní vozidla a šlo se na Lenčinu první jízdu na bobech. Jízdu s kopce doprovázela rozzářeným úsměvem a nezapomněla se pevně držet. Nelíbilo se jí však tahání do kopce. Nejspíš měla pocit, že vypadne, a pěšky nahoru nechtěla.

Eliška se z čerstvého sněhu snažila Lence postavit sněhuláka a byla zklamaná, že se jí koule rozpadají. Náladu jí zlepšilo to, že se jí podařilo udělat alespoň koule, které chvilku vydržely a mohla trefit babičku či mne. Tato zábava se zalíbila i Leničce. Horší to bylo, když se do koulovačky zapojil Péťa a trefil se Elišce za krk. Po okolí se rozezněl řev raněného tygra, který nebylo možné utišit.

Spolu s blížícími se vánocemi se přiblížil i Lenčin rok a půl. Absolvovala 17 měsíční kontrolu. Výsledky na našeho drobečka myslím uspokojivé, **9,8 kg a 75 cm**. Tělesný i duševní vývoj v pořádku, v normě. Trošku se na kontrole podivili zoubkům - plná pusa. Ze zoubků jí chybí jen poslední stoličky a klube se poslední trojka vlevo dole. Při kontrole však trošku vyděsila sestřičku i paní doktorku svým odmítavým postojem k vyšetření. Nasadila ječivý tón, ve kterém se snažila vykřičet utrpení a připojila *cvičení*, kdy ji nebylo možné udržet a natož prohlédnout. Paní doktorka nám povolila zkoušení dalších mléčných výrobků a divila se, že je Lenka ještě závislá na mateřském mléce. A to neví, že je závislá nejen na kojení, ale na celé mamince, bez maminky ani ránu. Takže si babičky i teta hlídací občas užívají uminuté, vzteklé holčičky, která opakuje pouze *máma* a *ne*.

Mikuláše si Eliška užila dvojnásobně. Nejdříve dopoledne ve školce, odkud si přinesla od Mikuláše adventní kalendář. Po příchodu ze školky se hned chlubila, že se čertů nebála jako některé ostatní děti a nechala se s nimi klidně vyfotit. Zato večer u babičky a dědy v Nových Dvorech se docela bála. Po příchodu pekelné a nebeské delegace s Mikulášem v čele zůstala s Péťou v kuchyni a po velkém přemlouvání následovala Lenku na dvůr.. Lenka také z počátku brečela, lekla se čertovského ryku, ale dáreček z rukou anděla ji na chvilku uklidnil a vykouzlil i na kratičkou chvilku úsměv. Eliška přijala z rukou čerta mikulášskou nadílku a dokonce mu, sice potichoučku, poděkovala. Andělovi při předávání dalšího dárečku poděkovala již hlasitěji, předala mu i připravený obrázek s motivem čerta, který vlastnoručně podepsala, ale na připravenou básničku nedošlo. Holky se po kratším přemlouvání nechaly vyfotit s Mikulášem a andělem.

Pak jsme přemluvili Péťu, aby se také nechal vyfotit. Jeho poklidného postoje využil jeden ze tří čertů a vytáhl ho na dvůr, kde se ho pokoušel nacpat do pytle. Tento manévr vyvolat jekot nejen u samotného aktéra ale i obou holčiček, které doplnily jeho jekot ještě svým. Po návratu Péti ze spárů pekelného strašidla začalo vybalování a konzumování mikulášské nadílky. Obě holky se oblékly do úplně stejných pletených svetrů s medvídky, které čert sebral mamince, jak tvrdí Eliška, a pak jimi obdaroval holky.

Obě holky musím pochválit, snaží se pomáhat nebo alespoň nepřekážet při vánočních úklidech. Eliška s bratránkem v sobotu pomáhala při pečení cukroví - musí mít napečeno na středeční vánoční školkovou besídku. Dokonce Lenka, které v předvánočním shonu vyrostla chybějící trojka, pomáhala. Při promazávaní cukroví si vzala tesařskou tužku, namočila odborně do marmelády ale místo cukroví chtěla natírat babičku, která se však nahlas začala bránit. Tento nejapný žert musíme připsat Lenčině nízkému věku nebo únavě. Náš malý **Kraken** totiž přes den spí občas už jen hlídací tetě, začala však odpočívat při cestách autem. Jinak bdí, jí, zlobíkuje, směje se, vykecává - opakuje vše, když ne celé slovo, pak alespoň některé ze slabik, náhodně a oblažuje nám život za vydatné pomoci sestřičky Elišky.

Zoubky zatím snad na chvilku vyrostly - chybí už jen poslední stoličky mléčného chrupu a ty mají růst až po druhém roce života. Lenka usíná tak mezi půl devátou a devátou, pak se do půlnoci jednou probudí a obvykle spí až do ranního kojení okolo šesté. V pracovní dny pak vstává s maminkou do práce, o víkendu zůstává a vydrží s maminkou v posteli do osmé. Samozřejmě jsou i noci, kdy se dožaduje pozornosti v hodinových i kratších cyklech.

Nastalo období *sama*. Lenka neustále tvrdí *sama* a také toto slůvko naplňuje. Proto občas chodíme na procházky s velkým zpožděním - Lenka se obléká, jak jinak než *sama*. Jedna perlička o Elišce - překážely jí vlásky u ucha, tak si vzala nůžky a ustřihla si je.

Ve středu 10.12.2008 přerušila Eliška svoji nemoc (stejně jako v loňském roce v tomto období i letos se jí chytil kašel a rýma), prožila se svými kamarády vánoční nadílku v Ježcích a odpoledne s celou školkou ve školní jídelně vánoční besídku. Eliška předvedla krátký program s Ježky a s kroužkem aerobiku ukázala, co se malé cvičenky za čtvrt roku naučily.

Besídky se s maminkou a Leničkou účastnila též babička. Tatínek byl bohužel na služební cestě, musely jsme se tedy obejít bez jeho společnosti. Lenka před začátkem proběhla vše možné, samozřejmě za asistence Bertíka (Viktorčina bratra).

Nesmím také zapomenout připojit obrázek Elišky a Viktorky z výtvarného kroužku, kde holky spolu s ostatními vyráběly vánoční svícínky. Ten Eliščin nám zkrášluje obývací pokoj.

V úterý 9.12. ráno holky přišly o svého psího kamaráda. Maxe někdo v ranních hodinách otrávil. Maxima jsme všichni obrečeli a maminka sehnala nového. Od pátku si užíváme kousání, štípání a ožužlávání od

nového tříměsíčního kamaráda. Je to opět vlkošedý německý ovčák, tentokrát krátkosrstý, ne s třásněmi jako Max. Jeho oficiální jméno je **Žofrey**, ale nějak se neujalo a je to **Max II**. Eliška hned Maxíka vyvenčila, nasadili jsme vodítko a šlo se na procházku. Max zabral, Eliška upadla, pustila vodítko, Max zdrhnul a Eliška se rozbrečela. Maminka Maxe dohonila, předala vodítko Elišce a situace se navlas stejně opakovala ještě dvakrát, pak už jsme byli doma. Lenka si zase myslí, že Max je plyšová hračka, tedy si ho při první příležitosti osedlala. Max si to však nenechal líbit a oplatil ji stejnou mincí. Skočil na Lenku povalil jí na zem a tam jí zalehnul, začal olizovat a okusovat. Lence se to vůbec nelíbilo a nasadila ječák číslo1.

Páteční večer jsme celá rodina za doprovodu Péti a babičky ze Dvorů nasávala **vánoční atmosféru na Staroměstském náměstí.** Holky obdivovaly do stříbra oblečený vánoční strom. Lenka však byla nadšená z menších ozdobených stromečků, které byly rozeseté po celém náměstí a na které si mohla sáhnout a opatrně jim udělat *malá*, aby nerozbila ozdoby. Nechybělo ani pohlazení poníka, koziček, oveček a oslíka. Eliška se zaujetí sledovala vystoupení dětských tanečních skupin předvádějících moderní tanec ve stylu aerobiku. Byla smutná, že neviděla přes hlavy ostatních na pohádku o Betlému a Ježíškovi. Náladu jí spravil párek v rohlíku, o který se podělila s Lenkou. Lence moc chutnalo maminčino sladké **trdlo**. Při zpáteční cestě jsme neopomněli navštívit prodejnu Sparkys. Děti chvilku okupovaly klouzačky, potom navštívily klučicí patro s autíčky a letadly, holčičí patro s panenkami minuly bez povšimnutí.

Jako každoročně jsme se u nás sešli s přáteli na pomikulášské a předvánoční besídce s kamarády "Řeky". Letos však nebyla účast z nejlepších, větší polovina chyběla. I přesto se posezení podařilo, holčičky si pohrály, maminky popovídaly a tatínek byl rád, že přijel alespoň strejda Pavel, jinak by byl na ty ženské úplně sám. Na posezení nechybělo ani nadělování dárečků a nezbytné focení.

Předvánoční atmosféru Eliška nasávala na školkovém výletě ve skanzenu v Přerově nad Labem. Výlet se jí líbil. V autobuse seděla s Viktorkou, jak jinak. Byla trošku zklamaná, že ve skanzenu byly jen "sochy lidí" a ne zvířátek. V předvánočním shonu jsem se zapomněla zmínit, že Lenka už zase trpí. Začínají jí růst pětky. Tak se zase moc nevyspíme…
Ještě doplnění k zážitkům a novým dovednostem, které by mělo patřit někam na konec prázdnin, ale protože jsem si vzpomněla až teď, tak zapisuji: Eliška už si umí sama **zavázat boty na tkaničku** hezky sama a bez problémů.

čtvrtek, **15. ledna 2009** 22:35 - Já

Vánoční pohoda

Obě holky se na **vánoce** moc těšily. Eliška počítala, kolikrát se ještě vyspí a přijde **Ježíšek**. Lenka i ze

spaní vykřikovala *Ježí*, *dáre* a pak vyjmenovávala, kdo všechno dárečky dostane, nezapomínala na *Eli* ani *Péti*.
Ráno na Štědrý den se ozvalo rychlé cupitání a pak se objevila ve dveřích ložnice Eliška s rozzářeným úsměvem, že Ježíšek už přinesl ozdobený stromeček, dokonce i svítí a je na něm ozdobička čerta (tu dostala Lenka od babičky z Prahy) a skleněná kočička (Eliščin dárek od babičky z Prahy). Svůj objev sdělila i Leničce, která začala vykřikovat *strom*. *Strom* vykřikovala i celou procházku, na kterou nás vzal tatínek na **Pražský hrad**. Společně jsme obdivovali vánoční výzdobu pražské dominanty, holky se nechaly vyfotit s postavičkami Betlému vyrobeného ze slámy. Prošli jsme se Zlatou uličkou, prohlédli si chrám Svatého Víta.

Po návratu z procházky ihned holky běžely do pokoje zkontrolovat, zda u nás již byl Ježíšek a přinesl dárečky. Dárečky se ale objevily až po štědrovečerní večeři u babičky a dědy. Konce večeře se holky, především Eliška, nemohly dočkat. Po příchodu ke stromečku začaly holky roznášet dárečky. Eliška pečlivě četla přiložené jmenovky, Lenka začala postupně vybírat všechny dárky zabalené v medvídkovém papíře a nezajímalo jí, pro koho jsou, prostě to byly *Léňa dáre*. Během malé chvilky to v pokoji vypadalo jako po výbuchu granátu, všude se válely roztrhané papíry, mezi nimi dárečky a v tom všem nepořádku pobíhaly holky a snažily se si se všemi dárečky pohrát. Obě se oblékly do nového oblečení a společně za pomoci strejdy Milana osedlaly Eliščinu novou velkou koloběžku. Před spaním jim ještě tatínek postavil pirátský stan a holky se prohánělly dovnitř a ven, stále dokola. Velkým uměním bylo zahnat je do postele, tedy nejen zahnat je, ale je obě uspat. Stejně jsme se celou noc moc nevyspali, holky střídavě vykřikovaly za spaní, nadšením ze splněných přání...

Na **Boží hod** vánoční jsme se zabalili a vyrazili k babičce a dědovi za Maxíkem. Tam na holky čekala opět hromada dárků, jedna u prarodičů a druhá u strejdy Pavla. Eliška dostala další sukni (dohromady 3), pod stromečkem také byly pantofle, které jí ještě nějak chyběly v seznamu obdržených věcí v Praze v porovnání s kresleným seznamem, který poctivě vytvořila před vánoci pro Ježíška. Lenička ze sebe opět vyrazila její obdivné *strom* nad ozdobeným vánočním stro-

mečkem a jala se trhat vánoční papíry nejen na svých dárcích.

Zbytek roku 2008 a počátek 2009 jsme strávili na venkově. Venčili psíka Maxíka a hráli si s ním.
Užívali mrazivých slunečných dní. Eliška zkusila, zda nezapomněla za rok bruslit. Udělala si sice na zadečku jelito, ale ne z bruslení. Uklouzla na zledovatělé vozovce když jsme šli s Maximem na procházku. Lenička nezůstala pozadu a tvrdost ledu zkoušela také. Mnohem lépe než klouzání se jí jde zdokonalování verbální komunikace. Opakuje vše a stále. Již neříká Péťovi *Pepe*, ale naučila se krásné *Peťula*, již nemáme *Ma*, ale *Maxíka*. Některá slova jí stále dělají trošku problémy, vyslovuje jen některé slabiky - *pe=kapesník*, *me=medicína*, jiná slova zajímavě komolí: místo kombinéza říká *cokombo*.

Na začátku roku 2009 přišla pravá zima, nejen mrazivá ale i bílá. Holky vytáhly sněhové dopravní prostředky a zkoušely co vydrží. Občas bobovaly - spíše na trávě než na sněhu, ale vůbec jim to nevadilo. Vadilo jim občasné vyklopení a otočení se obličejem do sněhu, to se pak místo smíchu ozval srdceryvný pláč.

První novoroční sobotu jsme kromě sportu také společně oslavili šedesáté narozeniny dědy ze Dvorů. Holky užívaly pozornosti všech hostů a nakonec stejně zbytek večera prožily hrátkami s Péťou a maminkou. Mezi nejoblíbenější hry patřilo pobíhání okolo výčepního pultu. Jako rodinka jsme se nechali vyfotit s oslavencem.

neděle, **18. ledna 2009** 18:57 - Já

Zima, zima, zima, je...

Paní zima nám začátkem roku 2009 připravila slunečné, leč dosti mrazivé počasí se sněhem i v Praze. Holky se snaží i přes mráz užít si zimních sportů. Dokonce i v Praze jsme na malém kopečku provětraly boby.

Eliška bruslí, kdy to jde. Její technika je již téměř dokonalá, na bruslích již *nechodí* ale začala bruslit, dokonce i *buřtíky* popředu zvládá. Lenka na rybníce zatím jen chodí a nechává se vozit ostatními bruslaři na bobech. Eliška poprvé v letošní sezoně vyzkoušela lyže. Tatínek byl po jejím výkonu příjemně překvapen, prohlásil, že se nebojí vzít ji i na sjezdovku mezi lyžaře. Také obdržela pochvalu, že ani moc neječela, když hodila dva výstavní *tygry*, při kterých jí vypadlo i vázání. Přemýšlíme, že ji přihlásíme do lyžařské školy, kam by možná patřila i maminka, která po několikaleté pauze vyzkoušela nové lyže na sjezdovce na Monínci. Maminka za svůj vybroušený lyžařský styl neobdržela pochvalu jako Eli, spíše naopak….

Eliška a její perličky... Po příjezdu na víkend maminka pronesla na adresu Maxe, že se už začíná vybarvovat a je takový "černo bílý". Na to se Eliška při vykládání věcí z auta, při kterém pomáhala, zastavila a odvětila: "Tak to bude asi dalmatin...", a dál pokračovala ve své činnosti. Připojuji obrázek Maxíka, aby bylo vidět, že to opravdu pes z rodu dalmatinů není.

Eliška a její perličky... Před odchodem rodičů na místní hasičský ples v Nových Dvorech Lenička dostala jeden ze svých vzteklounských záchvatů, tento byl výživný. Trval skoro hodinu a Lenka ubližovala sama sobě, když ve vzteklení chtěla shodit večeři se stolu a místo večeře trefila ručičkou stůl. Při jejím sviţení na zemi si k ní přiklekl děda a snažil se jí uklidit. Vyvolal však reakci opačnou, zvýšení jekotu. Na druhé straně místnosti se škorpila babička s Péťou. Do této veselé atmosféry přišla Eliška s výkresem a začala prozpěvovat: "Není nutno, není nutno, aby bylo přímo veselo..." Na obličejích prarodičů byl vidět strnulý výraz, netušili, jak se mají zachovat.

Veselý úsměv se rozprostírá na obličejích přítomných, když se Lenka pokouší zabránit Maxovi, aby na ní skočil. Zvedne ukazováček (jako když dělá na dědu tytyty) a k tomu začne na štěně zvýšeným hláskem křičet: **Šedni.** Je jí naprosto jedno, že Max už dávno sedí. Pes naopak kouká, co že to má vlastně dělat a její gesta považuje za výzvu k hraní a jde na Leničku. V současnosti jsou ve velikosti zhruba nastejno, jen Max je o něco těžší.

Oblíbeným neoblíbeným zvířetem se v naší rodině stal bažant. V současnosti u nás doma straší holky, když zlobí (skočila éra čertů, nastala doba bažanta). Rodiče vyhráli na plese slepici bažanta. Holky měly o nedělní zábavu postaráno, bažanta pověšeného na chodbě chodily okukovat. Lenka si na slepici sáhla, na brka i na zobák a dokonce i na paťáty, Eliška, která je poslední dobou malý strašpytlík, se moc blízko nepřibližovala. Když se teď doma začne vyhrožovat bažantem, obvykle na malou chvilku nastane klid. Sice ne na moc dlouho, ale zatím to funguje.

Zima nám kromě radovánek přinesla také nemoci. Rýma a kašel jsou za poslední měsíce na denním pořádku, lékařku oproti loňskému zimnímu období jsme navštívili zatím jen jednou. Máme odjet na týdenní pobyt do **Bedřichova** a Lenka má opravdu ošklivý kašel, tedy kontrola průdušek byla nezbytná. Kontrola byla negativní, viróza bez postižení dýchacího ústrojí. Snad se Lenka do sobotního odjezdu na letošní první dovolenou uzdraví, nechytne to od ní Eliška a nenavštíví nás **plané neštovice**, které jsme potkali před 14-ti dny.

Připojuji obrázek z posledních hrátek našich holčiček:

pátek, **30. ledna 2009** 19:20 - Já

Lyžujeme celá rodina

Letošní zimní dovolenou jsme strávili v **Bedřichově v Jizerských horách** v penzionu **Uko** Bedřichov nás v lednu tentokrát přivítal zasněženým okolím. První den jsme s ohledem na ne příliš dobrý zdravotní stav dámského osazenstva rodiny strávili bobováním a procházkou po okolí. Lenička zjistila, že na sjezdy kopců nepotřebuje žádné dopravní prostředky, stačí využít vlastností oblečených materiálů a jede se...

V pondělí začal pro Elišku lyžařský výcvik. Tatínek s maminkou jí střídavě dělali vlek a Eliška s přehledem a bez velkých pádů dětskou sjezdovku sjížděla. Další den vyrazila s velkým odhodláním brzy ráno za doprovodu tatínka **do lyžařské školy**. Spolu s paní trenérkou a další holčičkou hodinu a půl nacvičovaly základy lyžování. Eliška také zvládla jízdu na vleku na nekonečném laně. Po absolvování výcviku obdržela odznak, který odpoledne všem na chatě ukazovala, hlavně Marjánce, se kterou mohla zase po roce trávit společné večery.

Úterní večer před spánkem obě holky nacvičovaly přípravy na lyžování. Lenka vymyslela, jak to nazval tatínek, **Miss monoplíny**. Nechala si pouze plínku, oblékla Eliščiny lyžáky, její kuklu s helmou a začala se producírovat po pokoji. Eli samozřejmě nemohla zůstat pozadu, nazula maminčiny lyžáky a následovala Lenku v jejím tanci.

Ve středu jsme vyrazili s Eliškou na dětskou sjezdovku. I tatínek nazul lyže a oba vyrazili na vlek. Svoji první jízdu na vleku, pro tento den i poslední, by Eli zvládla v pohodě nebýt bonbonu. Elišce uprostřed jízdy upadl a ona ve snaze ho zachránit se po něm otočila a samozřejmě z vleku upadla. Byla ale statečná, ještě několik metrů se pevně držela a jela po zadečku, než konečně poslechla tatínka a pustila se. Potom na vleku jezdila jen společně s tatínkem. Další den se situace s vlekem opakovala, první jízdu jela sama, tentokrát pro změnu zase brzy vystoupila, před kopcem, spadla a další jízdy byly pouze společné. Jízdu s kopce dolů zvládala bez problému, dokonce jí otrnulo a měli dlouhé debaty s tatínkem, o tom, jakým způsobem jezdit sjezdovku. Tatínek tvrdil, že má dělat obloučky a Eliška jezdila **šusem** rovnou za nosem.

Přesně v Když bylo Lence 1 rok a 7 měsíců si vymínila, že bude také lyžovat. Vystrojila se za pomoci rodičů do Eliščiny lyžařské výstroje, zaujala lyžařský postoj, kolínka pokrčit, ručičky na kolínka a vyjela. Sice jen pár metrů a z malého kopečka, ale svoji lyžařskou premiéru má již za sebou!

Kromě pokusů o zkrocení lyží se obě holky zabavovaly se všemi přítomnými tetami a strejdy. Nejoblíbenějším se stal strejda Olda, tatínek Marjánky. Od něj holky poprvé slyšely živou hru na kytaru a Eliška si s ním mohla zazpívat písničky, které ona zná ("Není nutno", "Já mám koně"). Radost měla i z nových písniček, které jí strejda Olda zazpíval, a dostala od něho za úkol se je do příští společné dovolené naučit (například "Když jde malý bobr spát").
Jedno celé odpoledne jsme spolu s ostatními využili ke stavbě sněhuláka - rampušáka. Holky se u něho nechaly společně vyfotit.

Lenka si s Eliškou začala hrát s kartami, na kterých byla písmenka. Po chvilce "osvojování" mi Lenka přinesla kartu s písmenkem "L" a začala vykřikovat "Léňu", dále ještě najde "babi", "děde", "tati", "máma" a posledním je "Péťa". **Kromě písmenek začíná poznávat i barvy**, nejoblíbenější a bezpečně poznatelná je bílá, pak pozná černou, s ostatními jako je žlutá, modrá, zelená či červená si hraje na hádanou, někdy se trefí, jindy to nevyjde.
Zapomněla jsem zaznamenat, že začátkem roku 2009 se Lenka přestala kojit. Již je správným batoletem, ne kojencem. Počáteční pokusy o ukončení kojení byly beznadějné, vypadlo to na dlouhý proces odvy-

kání, nakonec se Lenka kojila jen o 2 měsíce déle než Eliška. **Doba kojení přestala, nastala doba "nechci".** Předvádí i několikrát denně půlhodinové záchvaty, které začínají slovíčkem "neči", pokračuje ječením, vztekáním se, kopáním, mlácením a v konečné fázi modráním a svíjením se na zemi. Nepříjemné období, které již znám od Elišky. Ta je z Lenčina chování také trošku vyděšená. Sama nevěří, že byla úplně stejná, vzteklá, uječená a uminutá (což je občas i teď, tak nevím, čemu se vlastně diví...).
Poslední lednovou hodinu angličtiny Eliška přinesla jako správný školák své úplně první vysvědčení. Na vysvědčení z jazykové školy Rybička s Eliščiným jménem a typem absolvovaného kurzu se objevila **velká jednička s hvězdičkou**.

neděle, **1. března 2009** 19:49 - Já

Karnevalové rejdění a to další

Letošní zima stále vyhrává nad prvním jarním sluníčkem. Holky vytáhly sáně, naskládaly se na ně společně s Péťou. Ihned přiběhl Max a rozhodl se, že bude sáňkovat on sám a začal je pomalu ze sání hned na dvoře vystrkávat.

Zimní radovánky nám překazily nemoci. Lenka někde chytla infekční virózu APEC. Je to viróza, při které se dítě osype a jak řekla paní doktorka, jak přijde, tak odejde. K Lence naštěstí přišly jen ty pupínky, ostatní průvodní znaky choroby (jak maminka nastudovala na internetu) nás minuly. S Leničkou jsme natíraly pupínky mastičkou a Eliška pilně navštěvovala školku a kroužky. Na výtvarném kroužku z květináčů vyráběli lištičku. Eliška si v zápalu těšení se oblékla tričko "zadkem dopředu", do levé ruky uchopila nůžky a jala se pracovat.

Na dalším obrázku vidíte fotku všech vyrobených lištiček. Myslím, že se "květináčky-lištičky" povedly.

Na dalším společném setkání se děti připravovaly na **tradiční karneval**. Po výtvarném kroužku se po třídě hemžila spousta malých myšiček, které se paní učitelce nakonec podařilo společně vyfotit.

A pak začalo to pravé veselí. Nejdříve si Eliška užívala svého letošního prvního karnevalu ve školce. Společně s maminkou vytvořily masku "pytel", jejíž nezbytnou součástí byla spousta culíků, ve kterých byly zapleteny provázky.

Za **pytel** se vydala společně s Péťou a Lenkou i na **karnevalový rej do Nových Dvorů**. Eliška si společně zatancovala s dalším pytlem Péťou a malou beruškou Leničkou (Lenka zdědila masku, jak jinak než po Elišce). Tentokrát měla beruška úspěch a získala **druhé místo** při vyhodnocení masek v nejmenší kategorii a k tomu polovinu dortu, na které si pak společně s babičkou a Veronikou, které je tentokrát doprovázely.

Maminka a tatínek poprvé zanechali Lenku společně s Eliškou na delší dobu u prarodičů a sami si užívali **lyžování ve slunné Itálii**. Samozřejmě na holky po celou dobu dovolené nezapomněli a spolu s dalšími dárky jim přivezli v Itálii módní ouška na helmy. Jak jinak, holky si je ihned vyzkoušely. Problém, že Lenka zatím nemá svoji helmu vyřešily jednoduše, Lenka si vzala Eliščinu, Eliška mamky.

U prarodičů si holky také hrály s Maxem (II). Je to již půlroční junior. Postavou i barvou se začíná nápadně podobat Donovi; tedy krásný pes, pokud mohu vyjádřit svůj názor. Jen s tím chováním je to odlišné. Maxova bilance: **3 slepice a o víkendu kohout**. Kohouta však lovil dlooooouho, vždy mu utekl. Naposledy si ho nahnal do kolny, zavřel za ním dveře a trošku mu načechral peří, dokonale, kohout nepřežil. Teď se venku nudí, z chovu už zbyla jen jedna slepice (na decimování se kromě Maxe podílelo káně, liška a kuna), tak se začal bavit s kočkami. Nejspíš má pocit, že už vyrostl a kočky si na něho netroufnou. Uvidím, jak dlouho mu jeho sebevědomí vydrží.

Po prožitých prázdninách u babičky holky napadly zákeřné viry. Eliška místo školky trávila čas doma společně s Lenkou a chřipkou, Lenka zase se zánětem průdušek a navíc oproti Eli s antibiotiky. Společně strávený čas se snažily ukrátit si všemožnými hrami. Mezi nejoblíbenější patří hra na maminku a miminko. Eliška naloží Leničku do kočárku pro panenky, Lence dá dudlík, začne ji upravovat věci v kočárku a vyrážejí na objevné cesty po bytě.

Svoji nemoc Eli v úterý 3.3.2009 odpoledne přerušila a s tatínkem vyrazili do školky na akci **"Krmítko aneb Ptačí hostina"**. Měli připravené klasické krmítko, které Eliška pomáhala tatínkovi natírat.

Krmítka se opravdu moc povedla, každé bylo jiné. Někdo to pojal tradičně, někdo popustil uzdu fantazii, a tak se ptačí obyvatelé zahrady mají na co těšit. Lidovým hlasováním byla zvolena tři nejhezčí krmítka a jejich tvůrci obdrželi krásnou peříčkovo-havraní medaili. Eliška s tatínkem se mezi oceněné nepropracovali, ale radost z toho, že může krmit ptáčky ve svém vlastním krmítku, v jejím srdíčku zůstala.

Nesmím zapomenout zapsat pokroky našeho nejmenšího člena rodiny. **Lenka už bezpečně poznává všechny základní barvy, občas si poplete modrou a zelenou.** Mezi nejoblíbenější patří žlutá, takže večer neříkáme pohádku "Červená Karkulka", ale "Žlutá Karkulka". Dokonce zná i oranžovou a růžovou. Z Leničky se stal takový malý smíšek kašpárkovitý. Poslední měsíc se hodně rozmluvila, a používá svůj mluvený projev za doprovodu komických gest pro obveselení ostatních. Jeden příběh za všechny: Eliška si vzala míč, Lenka se rozhodla, že ho musí také mít. Přiběhla k sestře, která jí míč odmítla vydat, tak jí kousla. Eliška začala brečet, Lenka si uvědomila, že přiběhne maminka a někdo dostane na zadeček. Tak si stoupla nad brečící Elišku, hladila jí, říkala "malá, hodná", pak dodala "ráda", začala Elišku objímat a pusinkovat. Jak pak může přiběhnuvší rodič trestat?
Ještě jsem se zapomněla zmínit, že v únoru, při Péťových jarních prázdninách, jsme se společně s ním a Eliškou vydali navštívit poprvé v jejich životě multikino. Oba si vybrali 3D projekci pohádkového příběhu o 3 mouchách **"Cesta na měsíc"**. V promítacím sále jsme byli úplně sami, tak si obě děti příběh užily, odháněly nalétávající mouchy, či se prodíraly společně s hlavními aktéry vysokou trávou.
Holky také musí dostat pochvalu za letošní první návštěvu u paní zubařky, kterou jsme navštívilyí. Lenička se před návštěvou učila otvírat pusinku a bylo jí slíbeno, že dostane zmrzlinu. U paní zubařky pusu otevřela, nechala se bez problémů vyšetřit a po dovolení, že již může zavřít a jít, se divila paní zubařka. Lenka pusinku zavřela a ihned prohlásila: "zmrzlinka". Paní zubařce jsme musely vysvětlit, že má za dobré chování slíbenou zmrzlinu. Eliška dokonce vydržela malé "záplatování" spodní stoličky, tentokrát ještě bez vrtání. A zmrzlinka samozřejmě byla, jak jinak než citrónová.
Nakonec ještě holky a jejich perličky... Jedno odpoledne připravuji občerstvení pro návštěvu a najednou slyším Elišku, jak si vypravuje www-tečka-teta ivanka-tečka-cz. Měla jsem z toho tak trošku oči navrch hlavy. V současnosti jsem již vůči těmto "hláškám" imunní. Nejen, že Eli si vyzpěvuje www..... ale i Lenka přiběhne, řekne www-dinosauři a znamená to pro tatínka či Péťu sednout si k počítači a prohlížet požadované obrázky. Tak si říkám, že holky získávají své základní počítačové vzdělání.
Eliška poslední týdny žije svými nadcházejícími **narozeninami**. S tatínkem již zakoupili slibovaný dárek, **nové kolo s přehazovačkou a k tomu novou helmu**. Momentálně vybírá, jaký dort si objedná, zda to bude krteček či medvídek, letos již s 5 svíčkami. Oslavenci budou tentokrát tři, kromě Elišky ještě Radek, ten slaví svůj svátek a přidá se k nim i Lenička, jejíž svátek jsme v únoru díky lyžování nestihli oslavit.

středa, **1. dubna 2009** 18:20 - Já

Už je mi pět!

Jaro v letošním roce na sebe nechává čekat. Stále vládne paní zima za podpory deště. Déšť nám pokazil i plánované lyžování na Monínci poslední "zimní víkend". Holky místo toho pomáhaly tatínkovi připravo-

vat traktor na první jarní práce. **Eliška již bez problémů řídí sama.**

Lenka k projížďkám po dvoře potřebuje pomoc dospělých. S tatínkem tedy společně vykroužili několik koleček.

Při společné práci, hraní a procházkách samozřejmě nesmí chybět **Max**. Už nám to naše štěněčí miminko zas trošku vyrostlo. Přikládám fotku z březnového víkendu v porovnání s Eli.

Kromě hrátek se psem a kočkami si holky užívají mazlení se s malými králíčky, kteří už jsou předzvěstí probouzejícího se jara. Mrňata králičí jsou stejně neposední jako Lenka, která se nám konečně uzdravila a *šijí s ní všichni čerti*. Je to takové malé torpédo, chvilku neposedí, pusu nezavře (na svůj věk hodně má rozšířenou slovní zásobu), občas jsme překvapeni, jaká slova či slovní spojení zná a používá.

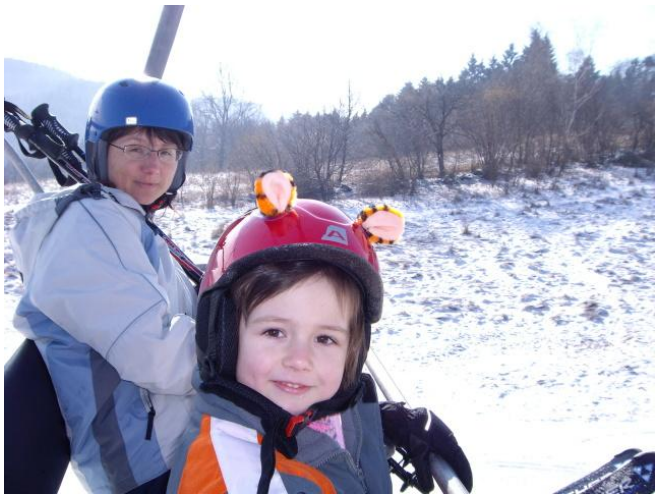
Eliška si také sama za doprovodu maminky objednala svůj **narozeninový dort, krtečka s jahodami a číslem pět.**

V sobotu 21.3. se Eliška probudila se slovy: "Půjdeme lyžovat?" Kdo by očekával, že se zeptá, jaké dostane dárky, když nastal její konečně vysněný den narozenin, tak se mýlil. Eliška dostala dárky již v pátek a věděla, že další budou následovat zase v neděli a následující dny. V pátek dostala kromě dárků od hlídací tety dárkovou tašku plnou drobných dárečků s dortem od Viktorky. Dortík jí moc chutnal a z dárečků měla radost. Hlavně z ozdoby na bundy s jejím jménem. Ona totiž Viki má tu samou, jenom s odlišným jménem, tedy jiný dárek ani nemohl být. Byla také obdarována voňavými fixi, které nejvíce zaujaly Ničku. Jednu chvilku hlídat tatínek, který se zakoukal na televizi a Lenička "přivoněla" k několika barvám více než na 100%. Po umytí vypadala, že je na ní provozováno drobné domácí násilí, protože modrá "peprmitka" se nedala umýt a Lenka vypadala jako plná modřin.

Eliška měla slíbeno, že když bude hezké počasí, pak půjde na **velkou sedačku a na velkou sjezdovku**. Její přání se vyplnilo. V devět ráno již byla na lyžích **na sjezdovce na Monínci**. Hned při první jízdě hodila *tygra*, kdy srazila tatínka. Tatínek se nenechal zahanbit a hned v další jízdě to Elišce oplatil. Ještě jeden tygr stojí za zmínku, před můstkem nějak nedávala pozor a hodila *tygra čumáka*. Maminka čekala, že se jí podaří spadnout dolů do lesa, naštěstí Eli vydržela na sněhu a mohlo se pokračovat v krasojízdě. Společně jsme sjezdovku zdolali 7 krát. Eliška, což bylo velkým překvapením, chtěla jezdit ještě. Hlavně nás oba s tatínkem překvapila, jak zvládla nejen pády ale i jízdy. Bez velkých problémů, jen občas jsme se s tatínkem přidali mezi mnoho ostatních rodičů, kteří křičí na své potomky:"Pomalu, dělej

obloučky," a děťátko si stejně jede velkou rychlostí přímým směrem dolů z kopce. Připojuji obrázky z prvního jarního lyžování. Eliška věří, že ne posledního a příští sobotu, pokud bude počasí přát, zase stráví pár hodin dopoledne na lyžích. Co na tom, že odpoledne se již věnuje téměř ryze jarním hrám a pracem.

V neděli jsme měli konečně velkou **oslavu 5. narozenin**. Eliška společně s Lenkou zapózovala u dortu.

Všem poděkovala za dárečky. Trička od babičky a dědy si hned obě holky oblékly, Lenička pokračovala v módní přehlídce zkoušením dalších obdržených hadříků, dokola svlékala pruhatou mikinu a nandávala kapucu. Elišku nejvíce potěšilo, že si mohla s přítomnými gratulanty zahrát nejen nové hry "Husičky" a Žížalky", ale i ty, co už měla od Ježíška, pak ještě pexeso. Potěšení bylo hlavně z toho, že téměř vše vyhrála.

Holky byly celý večer hodné, jenom Lenička zaútočila novým řvacím dinosaurem **pankáčem, žlutým** na Eliščinu hlavu, která útok obrečela. Divila jsem se, že Eliška neoplatila útok *Parasaurolophuse* svým *T-Rexem*. Oslavu jsme zdárně ukončili po deváté večerní. Eliška usnula, jak když jí do vody hodí, Lenička si jako obvykle dala svých 45 minut na usnutí, kdy vyvádí možné i nemožné.

Nedělní oslavou oslava "půlkulatého" výročí neskončila. Na malou oslavu si hned v pondělí pozvala Viki a v úterý přišla předchozí teta hlídací Irina.

Ještě pár poznámek k "Lence a jejímu spaní". Neuvěřitelné se stalo skutečností, Lenka poslední měsíc, tedy pokud je zdravá, spinká celou noc. Večer usíná okolo deváté, vstává různě, obvykle mezi půl sedmou až osmou. Záleží na tom, zda přes den spala či ne. Rozpočítávání je jednoduché. Jediný, kdo jí dokáže uspat dopoledne je teta na hlídání. Dokonce je lepší i než jízda autem, která teď už ani nedokáže z naší malé udělat "spinkáčka".

Zdá se mi, že Lenka i přestává fňukat a být maminčiným mazánkem. Ne, že by neokupovala maminku, když je nablízku, ale dokáže strávit hodiny i dny sama bez její přítomnosti. Je to malá šikula, naučila se doplňovat několik básniček a písniček, kterým předělala názvy. Třeba "Baba" znamená, že chce vyprávět pohádku o "Perníkové chaloupce." Při vyslovení slova "Panenka" očekává "Prší, prší jen se leje". Také se jí moc líbí "Paci, paci, pacičky" a "Táto, mámo v komoře je myš".

Poslední březnový víkend chtěla Eliška ještě jít lyžovat. Počasí již lyžování nakloněno nebylo, tak se holky společně s Péťou věnovaly prvním jarním pracem, hlavně jízdou na traktoru. Donutily také tatínka, aby opravil jejich kola. Lenka zdědila kolo po Elišce, velikou radost měla z toho, že na rámu je kromě slova "Dinosaur" dinosaurus navíc ještě vyobrazen. Jízda jí zatím nejde ani na "čtyřech"kolech, ještě neumí šlapat, tak tedy alespoň s kolem pózuje.

Eliška zdědila u babičky s dědou jedno z "velkých" kol po bratrancovi. Ihned první jízda se jí nepodařila, po nasednutí spadla a kam jinam, než do jediné blátivé louže, která byla na dvoře. Po odbahnění a převlečení však hrdě absolvovala svoji letošní **první jízdu ke kravínu na velkém kole**. Už se těší, až bude hezké počasí a bude moci vyzkoušet kolo nové, které dostala od maminky a tatínka k pátým narozeninám.

Poslední březnový den Eliška absolvovala pětiletou lékařskou prohlídku. Zde jsou její závěry: **váha - 16,5 kg, míra - 106 cm**. Zdravé, čilé, chytré dítě, zvládla veškeré úkony, které na ní byly požadovány. Paní doktorka udělovala jednu pochvalu za druhou. Eliška má diagnostikovanou poruchu dyslalie (je to neschopnost užívat jednotlivé hlásky či skupiny hlásek v mluvené řeči podle stanovených ortoepických norem - čili špatná výslovnost, patlavost) a grafomotoriky (píše zprava doleva a k tomu zrcadlově obráceně). Dostala tedy doporučení na logopedii.

Obě holky pak dostaly **očkování, Lenka spalničky a Eli do zadečku tetanovku**. Ani jedna vlastně nezabrečela. Eliška po odchodu z ordinace mi řekla, že ani nevěděla, že nebude brečet. Opravdu nezbývalo nic jiného než jít do Arkád pro odměnu, pro citrónovou zmrzlinu. Zmrzlině nakonec neodolal ani tatínek, který nás tentokrát u lékaře doprovázel. Eliška pak všem ukazovala zadeček s nalepenou náplastí a k tomu vyprávěla, jak vůbec nebrečela. Lenka nezůstávala pozadu a svojí ručičku zalepenou náplastí předváděla také.

pondělí, **20. dubna 2009** 18:38 - Já

Voláme jaro

Všichni už se těšíme na první jarní sluníčko. Ve školce se jaro začalo přivolávat jarním úklidem. Společně s Martinem a Šimonem za doprovodu tety Jitky a Evy jsme pomohli Ježečkům s úklidem žlutě vyznačené části školkové zahrady. Maminky hrabaly a sbíraly, dětičky nakládaly a odvážely plná kolečka na kompost. Po půl hodině snažení je úklid přestal bavit, maminky usoudily, že dětičky pracovaly pilně a je třeba také nechat něco na ostatní. Jak je vidět na přiloženém obrázku, dokonce Lenka přiložila ruku k dílu. Pracovala malou chvilku, potom se věnovala hraní. Tatínkovi však doma tvrdila, jak **moc placovala**.

První dubnovou noc Lenička začala spát "sama" ve své nové posteli u Elišky v pokoji. Moc toho nenaspala - pravidelně po dvou hodinách se maminka musela přesunovat k ní do postele, kde usnula a nakonec jí po páté přenesla do své postele. Tedy budeme pomalu pokračovat nejen v nácviku samostatného spánku, ale i v dozařizování a vymalování holčičího pokoje.
Díky slunečnému počasí se nám konečně podařilo se setkat s novou tetou Blankou a její dcerou Kačkou, se kterou se maminka seznámila na podzim loňského roku přes internet při prodávání zbytků hypoalergení mléčné stravy, které Lenička odmítla. Na rozdíl od o měsíc mladší Kačenky, se Lenka své alergie na mléčnou bílkovinu zbavila. Kačka s ní stále bojuje. **Navštívily jsme dětské hřiště na Vyšehradě.** Holky si společně moc nehrály, zato maminky popovídaly, jak to jen šlo při hlídání dvou nezbednic. Kromě dětiček jsme našly další společné téma, energetiku. Blanka před mateřskou dovolenou pracovala na ČEPSu, takže

vlastně obě máme společné známé. Po příjemně stráveném odpoledni jsme si slíbily, že se zase příležitostně setkáme. Uvidíme, zda si malé holky také porozumí.

Eliška i Lenka odjely na velikonoční prázdniny do Dvorů, kde samozřejmě nechyběl Péťa. Pravidelně se všichni tři účastnili velikonočního řehtání. Od čtvrtečního Gloria, kdy zvony odlétají podle tradice do Říma, až do sobotního Vzkříšení, kdy se vracejí, chodí děti třikrát denně vesnicí a řehtají. Děti vycházejí na obchůzku už v šest ráno, pokračují po obědě, na Velký pátek jdou i ve tři. Tato hodina je připisována Kristovu úmrtí. Poslední pochůzka je večer. Holky se ranního průvodu nezúčastňovaly, přeci jen jsou to ještě prťata.

Holky mezi řehtáním trávily veškerý čas venku díky slunečnému letnímu počasí. Eliška prohánělа své nové kolo, Lenka samozřejmě nezůstávala pozadu. Mezi další oblíbené zábavy patří jízda na kolotoči, výstavba staveb na pískovišti. Velice častou zábavou je "žbluňkání" (házení kamínků do rybníka či potoka) a radost má hlavně **Kráken-Léňa**, když se jí podaří se pocákat.

Na následujícím obrázku je vidět, že holky venkovem žijí...

Společně jsme oslavili Péťovi první kulatiny (již je tomu *klackovi* 10 let). Na velikonoce obě slečinky pomáhaly s barvením vajíček. Rozdělily si, která bude jaká vajíčka barvit, Eliška žlutá a červená, Lenka modrá a zelená. Je pravda, že po barvení a lepení samolepek byly holky *duhové*.

Na velikonoční pondělí za asistence tatínka a doprovodu bratrance vykoledovaly plné košíky především sladkostí. Eliška tentokrát bez studu řekla všem při pomlázce básničku, kterou se naučila ve školce: *"Ben, ben blechy ven a vajíčka do košíčka sem."* Nejen tatínek byl překvapen. Stejně jako všichni ostatní očekával básničku typu: "Hody, hody, doprovody…"

Od nedělního odpoledne bylo na holkách vidět, že jim není moc dobře. Elišce jsem dokonce naměřila teplotu. Ani krásné letní sluníčko je moc nepotěšilo. Po návratu v pondělí do Prahy se Eliščina teplota těla blížila hodnotě 40. Nepomáhaly léky, pomohly jen sprchy vlažnou, téměř studenou vodou. Po návštěvě paní doktorky máme doma dva marody. Eliška má vyhání antibiotiky jako před rokem streptokoka z krku, lokálními antibiotiky "žlutozelenou rýmu". S rýmou bojuje i Lenka, které se díky viróze rozjela reakce na očkování spalniček. S oběma bojuji pak já při snaze kápnout do každé nosní dírky kapičku a to 4x denně. Tak si holky užívají nového pokoje od rána do večera. Své nadšení holky vyjádřily slovy: *"Já se asi zblázním…."* Samozřejmě nezapomněly poděkovat a hned se pohádat. A maminka si užívá malého nemocného "vzteka" Leničku, která je otrávená z nemoci, z toho, že nemůže jít a ještě jí pořád utírají nos a kapou jí nějaké děsné kapky.

pátek, **15. května 2009** 19:06 - Já

Konečně zdrávi

V průběhu nemoci se nám podařilo dodělat holčičí pokoj. Lenka měla největší radost z toho, že už má nad postelí stejnou lampičku jako sestřička. Eliška se radovala z nového velkého zrcadla, které jim tatínek přilepil na novou velkou skříň. Mamince přibyla jen další část na čištění. Piňďucha - Kráko se v novém zrcadle nejen prohlíží, ale i pusinkuje.

Konečně zdrávi nám nevydrželo příliš dlouho. Eliška vyrazila po 14-ti denní nemoci včetně rekonvalescence do školky a odpoledne si obě holky užívaly slíbené zmrzliny v Arkádách (citrónové, jaké jiné). V noci z pondělí na úterý se již Lenka probudila se zvýšenou teplotou, která se v průběhu dne zvýšila na hodnoty přes 39. Po telefonické dohodě jsme došly k dětské lékařce, která diagnostikovala streptokoka. Pro změnu má tedy angínu Lenka. Díky její nemoci jsme letos vynechali účast na čarodějnicích a stavbě májky.
První máj jsme tedy strávili v Praze. Zašli jsme na společnou procházku do parku na Kavčí hory. Lenka celou dobu trávila na kočárku, Eliška si vzala na procházku svoji koloběžku, kterou půjčila i na chvilku Lence. Ta se již snaží odrážet, ale rovnováhu stále nedrží.

Holky si k tatínkově radosti zahrály na modelky. Tatínek nelenil a fotoaparát cvakal.

Jinak jsme si společně hráli doma a také koukali na pohádky. V současnosti jsou holky schopné od rána do večera sledovat příběhy lokomotivy Tomáše a jeho přátel. Lenička poslední dobou nechce nosit jiné oblečení než trika s *Tomáškem*. Lenky oblíbenou činností je bourání komínu z kostek. Nehraje si jen na demoliční četu, ale umí i sama komín postavit.

Na prodloužený slunečný víkend jsme vyrazili společně celá rodina novým autem v sobotu odpoledne. Nejen holky byly s novou jízdou spokojené, jsem moc ráda, že Eliška již překonala lítost z prodeje modré Octavie, kterou obrečela. U babičky si obě holky hrály s Maximem. Eliška měla snahu ho cvičit, což se jí moc nedařilo, Max jí nakonec veškeré pamlsky, které měly sloužit jako odměna, zlikvidoval najednou.

U babičky jako obvykle nechyběl Péťa. S dědou se všichni společně učili střílet ze vzduchovky a jezdit na dědově motorce, na které se nechali společně vyfotit.

Lenka se zdokonaluje ve verbálním projevu. Často překvapí, jaké slovíčko použije a hlavně tím, že ho vůbec zná. Aby vše stihla říci tak začala zkracovat slovesa, často vynechává první slabiky. Místo *"uklízet"* řekne *"klízet"*, *"blíkat"* znamená *"oblíkat"*, často používané *"baví"* - *"nebaví"*. Také zaskočí tím, že třeba při pohádce náhle prohlásí *"pomněla"* a začne vyprávět o úplně odlišném tématu, třeba, že si musí vyzkoušet helmu s medvídkem. Dost často na Elišku používá *"Eli, nech toho"* nebo *"Eli, nedělej to"*. Velmi roztomilá je, když s něčím souhlasí. Zatváří se jako malý pidižvík a velice vážně pronese: *"Tak jooo"* nebo *"Ehmm"*. Když však není něco dle jejího seber se a odchází si dělat věci dle svého. Musím jí však pochválit, když něco chce, pak nezapomene říci prosím, a za vše poděkuje, dokonce i uprostřed noci, když chce napít. Hrozně ráda také neustále zdraví, všem okolo sebe říká *"ahoj"*, dokonce i plyšákům či broučkům, které potká na zahradě. Před spaním neopomene několikrát oběhnout kolečko, rozdávat pusinky a opakovat *"dobrou noc"*. Při jídle zase všem popřeje dobrou chuť.

Po ukončení léčby antibiotiky jsme konečně mohli vyrazit na společný výlet. Do auta kromě celé naší rodiny nasedl také děda a Péťa s babičkou, oba poslední jmenovaní do *kufru*, jak tvrdí naše děvčata s oblibou. Tatínek jim totiž vyndal šesté a sedmé sedadlo a seděli v místech zavazadlového prostoru. Cílem naší cesty bylo **setkání traktorů Zetor ve vesničce Nahoruby**. Nejzajímavější událostí pro děti bylo to, že dostaly velké kulaté razítko traktoru Zetoru na ruku. Horší však bylo to, že se během odpoledne smylo. Holky udělaly jednoznačný závěr, příští týden musí na setkání znovu a nechat si dát razítko ještě na papír, aby se jim nesmylo. A nesmí zapomenout si koupit Coca-Colu….

Po prohlídce nových i starých traktorů jsme vyrazili na nedalekou **rozhlednu Drahoušek**. Drahoušek je nová rozhledna (otevřena 20.3. 2004) na kopci stejného jména v nadmořské výšce 504 metrů, cca 6 km severně od Sedlčan nedaleko Osečan. Jedná se o válcovou betonovou věž, s ocelovým roštem **ve výšce 32 metrů nad zemí**. Velké rozptýlení dětem uspořádala babička, která vystoupala pouze do 3. patra, kde zůstala *viset* a výše neudělala ani krok, naštěstí směr dolů jí po kratším odpočinku nedělal problém a dopravila se bez problémů zpět dolů na lavičku, kde

musela poslouchat po celou dobu výkřiky vnoučat a hlavně Lenčino *"Ahooooj, babi"*. Nahoře jsme s tatínkem obdivovali nádherný kruhový výhled na krajinu středního Povltaví. Dětičky se těšily na cestu dolů za babičkou. Na *"úpatí"* rozhledny ještě obdivovaly kořeny stromů upravené do podoby lesních skřítků. Pak jsme se společně vrátili k dědovi, který na nás čekal u auta.

Sobotní odpoledne Eliška s Péťou a tatínkem zakončili *výletem na kole k veletínskému křížku*. Eliška trénovala na společnou nedělní vyjížďku z Nových Dvorů do Nových Dvorů přes Veletín a Vratkov. **V neděli bez problémů našlapala 7,5 km s převýšením 200 m.** První polovina tratě se jede jen do kopce, druhá zase jen z kopce. Výlet zvládla pouze s jediným pádem, koukala na koně, ne na cestu, a najela předním kolem na hranu nové silnice a už ležela. Naštěstí měla cyklistické rukavice a helmu, tak má jen malou odřeninu na bradě. Jinak byla statečná a po prvních slzičkách nasedla a zdárně výlet dokončila. Lenička zatím s prarodiči připravovala nedělní oběd a stravitelným biologickým odpadem chodila krmit ovečky.
Stejně jako v loňském roce jsme 13. května byli s tatínkem pozváni do školky na besídku ke **Dni matek**. Eliška si poručila do školky jako občerstvení dort s broskvemi, tak bylo v předvečer oslavy co dělat. Maminka pekla a myla nádobí, holky vylizovaly mísy. Děti společně předvedly krásné básničky a říkanky, které se ve školce naučily. Eliška byla při jedné písni vybrána do hudební skupiny a zahrála nám na rolničky. Jeden z Eliščiných *"spolužáků"* zahrál na flétnu a Eli si hned po návratu ze školky vyžádala od sestřenky Lucky flétnu, která jí podarovala i notami. Uvidíme, zda se z naší malé stane hudebnice. Jako dárek ke dni matek jsem od Elišky dostala krásně malované kameny, které jsme vystavili na police v kuchyni. Lenka se celou dobu chovala způsobně, v klidu se věnovala předváděnému programu a pak se vmísila mezi hrající si děti a prozkoumávala neznámé hračky.

pondělí, **1. června 2009** 08:50 - Já

Krátké zážitky, ale k zapamatování

V polovině května zažila domácnost u babičky ve Dvorech **velké stříhání**. Slečna kadeřnice přijela k nám domů a nastalo stříhání, nejen holek, ale i dalších členů rodiny a známých. Eliška, jako již ostřílená zákaznice, šla první. Pak jsme na židli posadili maminku a na ní Leničku. Všichni jsme očekávali reakci, její první stříhání, pokud nepočítám ty dvě, kdy se jí táta snažil přistřihnout ve vaně, byla překvapivá. Lenka seděla ani nedutala a dokonce na příkaz podívej se na botičky se poslušně předklonila a nechala si zarovnat *tatínkovi zuby*. Lenka teď vypadá jako správný blonďatý **klučičí rošťák**.

Hned v neděli jsme společně celá rodina s rodinnými přáteli u tety Zdeny oslavili **80. narozeniny dědečka Františka** spojené s oslavou 55 let společného života s babičkou Maruškou. Holky musím pochválit. Eliška krásně pogratulovala, Lenka se trošku styděla. Na

oslavě se chovaly jako vzorné holky. Eli způsobně snědla veškeré přeložené jídlo, jen dort odmítla, už jí nezbylo místo v bříšku. Lenka se uspokojila polévkou, pak si dala zeleninu a na rozdíl od Elišky snědla porci mandarinkového tvarohového dortu, ani se moc nepokecala. Část odpoledne jsme pak strávili na slunečné zahradě a večer završili pojídáním slaných mandlí a pistácií.

Eliška se spolu ostatními holčičkami ze školky navštěvující cvičení aerobicu s Hankou Kynychovou představila s krátkým programem **Trpasličí cvičení - Vodnice** dětského festivalu mateřských škol Čtyřlístek 19.5.2009. Holky oblékly zelené oblečení a vůbec se nestyděly a předvedly krásné dětské cvičení. Dokonce si pak popovídaly s moderátorem, bez bázně se představily a na otázku, zda rády spí ve školce, všechny odpověděly, k překvapení přítomných rodičů, **ano**. Lenka program pozorovala s maminkou z hlediště a měla velikou radost, že může tleskat. Tatínek pobíhal po KC Novodvorská a snažil se zachytit nejhezčí okamžiky na fotoaparát.

Po vystoupení si Eliška doma pobrečela. Uvědomila si, že následující den odjíždí Lenka k babičce, aby tam strávila zbytek týdne. Říkala, že neví, co bude bez Leničky doma dělat, že není zvyklá bez ní být. Myslím, že se jí dvě odpoledne bez Lenky nakonec líbila. Když jsme šly společně nakupovat, tak povídala, že je to divné, že nás nikdo nezlobí a nikdo nikam neutíká (tím myslela Lenku). Večer si dokonce mohla s oběma rodiči v klidu zahrát karty.

Lenička si zase pobrečela ve středu při odjezdu. Věděla, že jede k babičce, ale vůbec se jí nelíbilo, že jede sama bez maminky a Elišky, jen s tatínkem. Nakonec celou cestu po pláči prospala a u babičky se jí moc líbilo. Babička s dědou se věnovali jenom jí a ještě jim k tomu krásně svítilo sluníčko. Své první delší odloučení od maminky i sestřičky nakonec zvládla bez problémů. Jen si jí podařilo si vylepšit obličej a kolena odřeninami.

Sobotní dopoledne jsme společně strávili na hasičské soutěži v Sedlci-Prčici. Novodvorské družstvo, jehož součástí byl i náš tatínek, letos vybojovalo 3. místo - ze šesti .

Odpoledne jsme jako jindy vyrazili na procházku. Leničce se povedl kaskadérský kousek, najednou z ničeho nic zakopla a spadla do kopřiv, v krátkých rukávech i kalhotách. To bylo křiku a breku! Nicméně, když teď hledáme pupínky jako první příznaky **neštovic**, které mají naši školkoví kamarádi. Tak Lenička prohlašuje: *"Zdravá-pupínky měla - u babičky - nemocná ne."* Tím má pocit, že se s neštovicemi vypořádala. Tak čekáme, zda a kdy neštovice chytíme a jestli odletíme na plánovanou dovolenou v polovině června.
Poslední květnové víkendy nám moc nepřálo počasí. Nicméně jsme mezi dešťovými přeháňkami vyráželi na krátké procházky. Při jedné z nich okolo nás projela stará auta a motorky. Holky byly obě překvapené ze zápachu, který se linul z veteránů. Moc se nám všem líbila stará motorka, jejíž řidič zabloudil, vypnul motor a konzultoval s mapou. Nastartování neprobíhalo jako na moderních strojích ale podobně jako na kole, šlapáním. Celé následující dny se pak z Lenčiných úst ozývaly hlášky typu: *"smrdí - stará - motorka - líbilo"*. Kdo nevěděl, o co jde, pak si myslel, že ho Lenka, byť nevědomky, uráží.

pondělí, **15. června 2009** 09:04 - Já

Ať žijí pohádky

První červnovou sobotu se pro děti na oslavu jejich dětského dne otevřela brána **Pohádkového lesa na Červeném Hrádku**. Samozřejmě jsme ani letos i přes nepříznivou předpověď počasí nesměli chybět. Obsadili jsme auto do posledního místečka (letos poprvé šel i děda obdivovat pohádkové postavičky) a mezi prvními účastníky jsme vstoupili na nádvoří. Všechny tři děti se nechaly společně zvážit oblečeny v bundách, výsledek zněl - **83 kg.**

Po přivítání panem králem jsme nastoupili na pohádkový okruh. Eliška si už od minulých ročníků pamatovala, kde jaká postavička je. Díky tomu byla překvapena, že se některé vyměnily, některé chyběly, třeba jako čertík *"jsem malej, ale šikovnej"* a dokonce se objevily i nové postavi4kz jako rákosníček. Eliška letošní rok spolupracovala mnohem více než v loňském roce, kdy se *zasekávala*. V letošním roce se jí však vůbec nelíbily malé víly tanečnice, které jí lákaly k tanci. Svoji nevoli dokonce dokázala tím, že malé víly podběhla a téměř rychlostí světla od nich utekla. Trošku se zase zasekla u jeskyněk, ale u vodníků za balónek chytila rybu, pomohla dědečkovi a babičce tahat řepu, čertům dokonce zazpívala písničku *"kákal pes* a princovi, který hledal Popelku poradila, kde princezna přebírá hrách a čočku. Ani od víly se tentokrát nenechala zhoupnout s tvrzením, že už je velká.

Zato Lenička byla ze všech 110 pohádkových postaviček unesena. Na letošní procházce jí nejvíce zaujaly dřevěné modely motýlků a ptáčků u Motýla Emanuela a Makové panenky, oči nemohla spustit z malých kůzlátek a jejich kozí maminky. Čertům písničku nezazpívala, ale vůbec se jich nebála a za darované lízátko hezky poděkovala. Stejně jako Eliška pomohla holčičce a myšce tahat řepu, nechala se na rozdíl od Elišky zhoupnout od víly a vyfotit s obyvateli Pařezové chaloupky.

Příjemné nedělní dopoledne jsme strávili na **pouti v Jesenici**. Zpočátku děti na atrakcích byly sami. Sami tři se svezly na dětském kolotoči (Eliška obsadila, jak jinak než bílého koníka), na houpačkách se místo 3 minut houpaly přes deset. Návštěvnost se zahustila až na autodromu, kam šel původně jezdit jen Péťa s Eliškou, což jim neprošlo, Lenka musí být všude, už je velká holka. Tak nakonec i ona zasedla do autíčka s tatínkem. Nepustili jsme jí však na velkou nafukovací klouzačku. To už začala pobrekávat. Vysvětlit si také nenechala, že na houpačkách i kolotoči už byla a jedeme domů. V autě jsme ji nemohli připásat, jak se vztekala a ječela. Jekot nás provázel polovinu cesty domů, druhou polovinu si hrála na uraženou a s nikým nemluvila.

Poslední týden v květnu Eliška již nebyla díky rýmě a kašli ve školce, kde se rozběhla **epidemie viróz, neštovic, angíny a spály**. Raději jsme jí odhlásili již do konce letošní školkové docházky, abychom zdraví mohli odjet na společnou rodinnou dovolenou na řecký ostrov Samos. Dokonce Eli ani neprotestovala, že jsme nebyli účastníky školkové oslavy Dětského dne, protože všichni její nejbližší kamarádi se doma dolé-čují z neštovic.

Lenka je stále takový malý kašpárek kaskadér. Mluvené slovo náležitě rozvíjí. Mezi nejfrekventovanější obraty patří: *skoro, no tedy, sakryš, pomněla* (tedy jako vzpomněla), *šikulka, no jasně*. Se svojí sestřičkou stále probíhají bitvy zakončené jekotem z pokousání, i když už začínají převažovat chvilky, kdy si holky spolu vydrží hrát. Lenka zatím u ničeho dlouho nevydrží, Eliška stále a hezky kreslí. Podle předlohy dokáže nakreslit všechno, dokonce už zkoušela i portrétovat Péťu.

pátek, **3. července 2009** 09:34 - Já

Řecký Samos

Útočištěm pro letošní společnou nejen rodinnou dovolenou se stal ve druhé polovině větrný ostrov **Samos v Egejském moři,** který nás přivítal větrným počasím, studenější vodou, jejíž teplota se naštěstí brzy změnila a krátkým zemětřesením hned v prvních dnech pobytu. Proč nejen rodinnou? Tentokrát se k nám připojila rodina **Kučerových** (teta Kačka s strejdou Pavlem a dcerou Hedvikou, Hedvičiny bratránci Matouš a Tadeáš spolu s tetou Míšou a strejdou Tomášem).

Ubytováni jsme byly v letovisku **Votsalakia -Kampos** v apartmánech **Stella** na jihozápadním pobřeží ostrova s oblázkovo-písčitou pláží a nezbytným bazénem (tentokrát i s dětskou částí). Holky si užívaly bazénových hrátek, neustále všechny skákaly a Eliška se rozhodla, že se začne učit plavat *bez ničeho*. Na konci dovolené se podařilo, **Eliška přeplavala bazén na šířku bez rukávků**. Lenička se samozřejmě musela opičit, ale plavat *bez ničeho* směla pouze v malém bazénku. Kde se místo plavání *utopila* (překládám - potopila).

Kromě plavání v bazénu jsme si užívali vodních hrátek v moři (z počátku dosti studeném a často ve vlnách) a na pláži. Nesměla chybět výstavba pískového hradu a stavby bábovičeк.

Eliška stejně jako v loňském roce dělala s plavání v moři drahoty, upřednostňovala bazén, kde nebyly rybičky a jiné vodní "příšerky". Po občasném vyhrožování si i moře nakonec oblíbila a plavala i do velké vzdálenosti od pobřeží. Jen obě trošku jekaly, když jim do věčně otevřené pusy cákla nějaká ta vlna se slanou vodu.

První nedělní večer jsme celá rodinka oslavili v blízké restauraci při oslavě Lenčiných 2. narozenin. Po zmínce u personálu o Lenčině významné výročí dostala pohár s jahodovou zmrzlinou, medem, šlehačkou a dvěma zapálenými prskavkami, které se holky pokoušely sfouknout stejně jako svíčky. Obrázkem mohu posloužit pouze před odchodem na večeři, tatínek pak foťák zapomněl doma.

Společně jsme také trávili dovolenkový čas na výletech po ostrově. Po zapůjčení dvou autíček Getz, kam jsme se všichni naskládali, jsme naplánovali první výlet do okolí přístavního města **Pythagorion**. Cestou jsme navštívili **Monastery Megali Panagia**, kde děti obdivovaly místo kláštera zaparkovanou buginu a uvnitř klášterního objektu je zajímali ptáčci. Dále jsme pokračovali na antické vykopávky do **Heraionu** do chrámu bohyně Héry. Bohužel bylo pondělí, což znamená **zavřeno**, vykopávky jsme si mohli tedy prohlédnout pouze přes plot. Neúspěch nás neodradil, úspěšně jsme našli sochu pana Pythagora v přístavním městečku, posléze i **klášter Pany Marie Spiliani** s modlitebnou v jeskyni. Odtud pochází i jediné společné foto všech účastníků zájezdu.

Podařilo se nám i najít a navštívit **tunel Euppalinus** (antický technický div světa). Návštěva se však neobešla bez příhody. Nejprve Eliška odmítla vstoupit do *úzké černé díry*. Nakonec se podařilo a tunel jsme si prošli až na jeho konec. Překvapení nás čekalo při návratu. **Matouš s Táďou** vyrazili ven jako první a z venku zaklapli před zbytkem skupiny zámek. A byli jsme uvězněni. Po chvilce si Matouš nacpal do hlavičky anglickou větičku: "Door is closed", se kterou odešel k pokladě a hodná řecká paní nás vysvobodila. Kluky lumpárny neopustily a měli snahu tentokrát společně s Hedvičkou nás zamknout i u východu z celého areálu. Neměli šanci, již jsme byli ostražití. První výletní den jsme ukončili návštěvou opraveného kruhového amfiteátru a pouze venkovní prohlídkou **kláštera Timious Stavrou** (otvírali až po 18. hodině, na což se nám nechtělo čekat).
Druhý výletní den nezačínal příliš optimisticky. Venku bouřilo a občas nás skropil i letní deštíček. Nasedli jsem do aut a vyrazili do hlavního **města Sámos**, pobloumali jsme po přístavu, kde si holky koupily stejná růžová trika s kočičkou Kitty, prošli se (tedy i kousek projeli a navíc v protisměru v jednosměrce) úzkými uličkami starého města **Vathi**, Lenička na hlavním náměstí pohonila holubi a vyrazili jsme na odpolední osvěžení mořskou vodou na **pláž Mourtias**, kterou jsem vyfotili z výšin od **kláštera Zoodochos Pigi**.

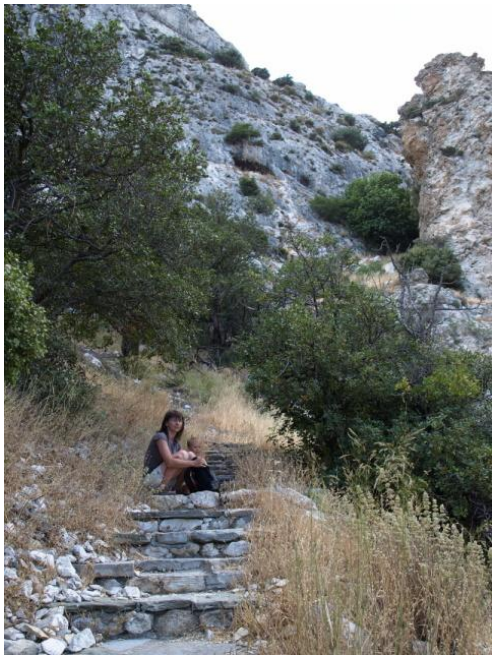

V čisté modré vodičce si holky zahrály na malé potápěče.

Na třetí společný výlet jsme vyrazili již bez tety Míši a Tadeáše, se kterým byli v noci u paní doktorky, od níž si odnesl diagnózu zánětu středního ucha spolu s antibiotiky. Naše cesta směřovala po procházce městem **Karlovassi** s přístavem na **pláž Potami** a odtud na prohlídku stejnojmenných vodopádů, které patří k nejhezčím přírodním úkazům na ostrově Samos. Příjemnou cestu pár kilometrů lesíkem Lenička absolvovala sama. Hlavně obtížné úseky cesty přes kameny a po dřevěných žebřících se nechtěla nést. Na konci cesty nás čekala asi **30 metrů cesta studeným korytem potoka**. Holky cestu k vodopádu absolvovaly na našich ramenou a cestou zpět sebrala Lenka veškerou odvahu a ve studené vodě se statečně pokusila o pár temp.

Den jsme zakončili prohlídkou **jeskyně Pythagoras**. Holky statečně absolvovaly na ně náročný horský výstup k jednomu z údajných bydlišť antického vědce na nejvyšší hoře ostrova **Kerkis**.

Horu Kerkis jsme každý den obdivovali ze svých apartmánů. Hora svoji úchvatností na konec nalákala oba strýce ke zdolání vrcholu. Tatínek bohužel neměl správnou obuv, litoval, že se nemohl připojit ke krásnému výstupu do výše 1 443 m n.m. Jeho místo zaujal místní černý pes, který Tomáše s Pavlem doprovázel od ranních hodin po dobu celého putování.
Čtvrtý den jsme na výlet autem vyrazila jen naše rodinka, druhé auto již bylo navráceno zpět do půjčovny. Lákaly nás horské vesničky. První naše zastávka byla ve vesničce **Vourliotes**, kde jsme si chtěli prohlédnout **Monastery of Panagia Vrontiani**, který je bohužel díky rekonstrukci uzavřen. Pak jsme na další horskou vesničku **Manolates** vyrazili po čerstvě vybudované prašné polní cestě, která nebyla na mapě, ale připravila nám krásné výhledy nejen na turecké pobřeží a údolí plné kaskádovitých vinic ostrova, ale i dobrodružství. Trošku jsme zabloudili, najednou cesta končila a tatínek musel ujetý úsek nad strmými stráněmi na zpátečku. Holky se neskrytě bavily. **Vesnička Manolates** nám připravila typické venkovské řecké prostředí, úzké uličky, bílé čisté domečky, spousta květin. Elišce se nejvíce líbila taverna s fontánkou, tedy bylo rozhodnuto, kde se naobjedváme.

Cestou zpět jsme vyrazili přes **Platanos**, jednu z typických horských vesniček. Leží mezi **Mount Kerkis a Mount Ambelos**. Jméno dostala podle stromu, rostoucího na náměstí. V horkých letních měsících je místo přímo ideální pro posezení v jedné z taveren. Nás však více nalákal průjezd tavernou autem než posezení v ní.
Společné výlety jsme zakončili v neděli lodním výletem na malý ostrůvek **Samiopoula**. Nejdříve nám kapitán lodi předvedl zajímavou přednáškou o rybách, které pro nás nachytal. Pak jsme se u ostrůvku vykoupali v modré studené vodě přímo z paluby výletní lodi. Poté jsme byli odvezeni na pláž na ostrově Samos, kde pro nás bylo připraveno milé občerstvení, včetně nachytaných ryb. Oběd jsme zakončili konzumací místních vynikajících pomerančů a typickým řeckým tancem.

Poslední červnový den jsme odletěli letadlem zpět do Prahy. Prázdniny pro nás v Čechách nezačaly moc vesele. Jsme pro změnu v třínedělní inkubační době na neštovice. Cestou na dovelenou na nás v letadle vykouknul chlapeček ve věku Elišky s obličejem plným neštovic, byť zasychajícími. Ale měl s sebou mladšího bratra, který se osypal před odletem domů. Rodinka Vlkova nic nenahlásila, dokonce s infekčním dítětem nastoupila do letadla. Letuška si neštovic všimla až při podávání občerstvení, kdy rodině bylo sděleno, že mohu být vyloučeni z letecké přepravy, což nebylo možné. Tak s námi doletěli do Prahy, kde byli všichni pasažéři odvezeni autobusy až k výdeji zavazadel. Teď můžeme závodit ještě s Hedvičkou, která neštovice zatím také neměla, kdo se nakazí.

Na dovolené si Lenka odvykla používat plenky. Začala s tím víceméně úspěšně již před dovolenou. Plenky má teď jen na spaní a cesty dopravními prostředky. Nesmí se však příliš zabrat do hry, jinak je nehoda na dosah. **V Řecku jsem jí objevila první pětku vpravo dole. Elišce se naopak začal kývat první zub - jednička dole.** Eli obdržela od tety Míši, která je logopedka, pochvalu za hezky naučené "R" a "Ř", že není nutné s ní chodit na pravidelná cvičení. Kočička se nám od 5-ti leté kontroly hezky zlepšila. Nesmím zapomenout zaznamenat, že před odjezdem do Řecka přinesla vysvědčení z jazykové školy, stejně jako v prvním pololetí dostala jedničku s hvězdičkou.
Ještě něco o Lenině (jak se poslední dobou tituluje). Před odjezdem jsme byly na opakované kontrole na nožičky. Lenka po pronikavém a nekončícím jekotu doma, kdy nechtěla odjet jen s tatínkem, ale musela se "zabalit" i Eli s babičkou, celou kontrolu včetně rentgenu a absolvovala na jedničku. V klidu a pohodě s potěšitelným výsledkem, vše v pořádku. Jinak je Lenka obrovská kramářka. Neustále stojí u skříně a vytahuje, nejraději oblečení. A k tomu se musí nutně převlékat.

sobota, **1. srpna 2009** 18:06 - Já

Prázdninové zážitky

Letošní prázdniny začaly pro holky bez rodičů ve Dvorech, samozřejmě s Péťou. Kromě lumpačin chodily společně s babičkou na houby. Hříbků a lišek se letos urodilo... Lesu ulehčovaly nejen od hub ale i od jahůdek, malin a borůvek. Většinu odpolední, pokud to deštivé a bouřkové počasí dovolilo, trávily u tety Slávie (jak říká Lenka místo u tety Slávky) hrátkami s dvěma malými štěňaty.

První prázdninovou sobotu jsme vyrazili na společný výlet na **zámek Jemniště** spojený s účastí na svatební obřadu maminčina kolegy z práce Petra. Holkám se *princezna-nevěsta* líbila a i při zpětném prohlížení fotek se ptají, kdy přijde další princezna.

Po prohlídce okolí Jemniště jsme vyrazili na výstup na **Velký Blaník**. Ten je vysoký 638 metrů a stojí něm dřevěná rozhledna vysoká 30 metrů ve tvaru husitské hlásky (1940). Vrchol jsme pokořili po zdolání 105 dřevěných schodů. Jen babička na nás počkala na úpatí dřevěné stavby. Eliška celou trasu zdolala sama, dokonce i výstup a sestup na rozhlednu. Lenka se spíše nesla. Terén nějak nebyl uzpůsoben pro její nožičky. Ale fotografovi zapózovala bez protestů.

Společně s Péťou se holky nechaly vyfotit s jedním z místních pověstmi opředeným blanickým rytířem.

Sobotní odpoledne jsme zakončili **cyklistickým výletem do Nedrahovic** a zpět. Lenka při odjezdu maminky předvedla vzteklušský ječákovitý výstup, při kterém jí bylo slyšet až ke kravínu. Maminka odjela a Lenku nechala s babičkou a dědou. Po úspěšném zdolání prvních 5 km Eliška nezvládla řízení svého kola a **zažila svoji první vážnější havárii**, setkání s tvrdým povrchem silnice. Tedy její tvář a bradu zdobí *silniční lišej*, stejně tak i obě kolena a oba lokty. Na zbytku těla se najdou odřeniny a pohmožděniny drobnějšího rozsahu, na stehnech a bocích se začínají rýsovat barevné modřiny. Po vyplakání a nezbytném prvním čištění ran Eliška statečně nasedla na kolo, dojela do Nedrahovic a pak i zpět celkem 12 km dlouhou trasu, cestou vytlačila jen 3 ošklivé kopce. Tlačení maskovala sbíráním jahod a hub. Po převlečení doma se šla uklidnit k Maximovi, se kterým se pak nechala i vyfotit. Tentokrát musím uznat, že pes (na obrázku už 10 měsíců stár) vypadá lépe, jindy to bývá opačně:

Obavy měla Eliška ze setkání s pražskou babičkou, nechtěla se jí ani ukázat. Nakonec se ukázalo, že obavy byly zbytečné, babička vše vzala sportovně a Elišce vyprávěla, s jakými následky jezdila na kole ona. Další den pak již tetě hlídací o nehodě vyprávěla bez ostychu a dokonce začala i situaci zlehčovat a nehodu vzala s nadhledem a odřeniny nesla statečně.

Můžu jen očekávat, kdy odřená bude i Lenka, která při jízdě na odrážecí motorce riskuje neustále.

Jakmile vycítí jen malinký kopeček, zvedá nohy a jede. Ještě při rychlém odstrkávání při rozjezdu začne vykřikovat: *Jedu, jako blázen, rychle, makám*.

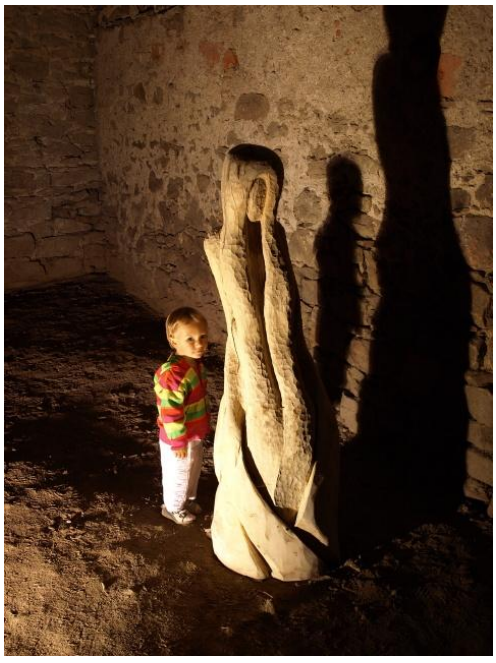
Také se nám podařilo se konečně setkat jako rodina Růžičkova a oslavit společně **Lenčiny druhé narozeniny a maminčiny narozeniny**. Díky uspěchanému dohadování termínu nezbyl ani čas na objednání dortu. Jako zákusek se tentokrát podávala borůvková buchta. Lenička si chybějícího dortu se svíčkami nevšimla. Užívala si role oslavence, měla snahu gratulantů odebírat dárky ještě před vstupem do bytu a na gratulace nechtěla čekat vůbec. Nakonec všechny gratulace přečkala, rozdala povinné pusy a mohla jít rozbalovat. Eliška samozřejmě musela pomáhat s rozbalováním. Z počátku měla snahu balíčky hezky rozbalit, aby měla babička papír na příště. Když však viděla sestřičku, která se do balíčků dostávala metodou rychlého škubání, ihned jí ve způsobu rozbalování následovala. Večer si pak holky vydržely hrát společně s kamarádkou mašinky Tomáše Molly a legem Bédi z Bořka Stavitele. Lenka se nezdržela svých, pro poslední dobu typických, komentářů typu: *Ty vogo, jasně, ihned, no prosim tě, aha, tak jo, nono, víš, konečně, vzpomněla, klidně*. Po vykoupání zalehly do postele a obě po malé chvilce usnuly.

Další červencovou sobotu jsme dovezli babičku s dědou **na návštěvu k tetě a strýci do Budíkova nedaleko Humpolce**. Aby se dětičky nenudily a neobrátily návštěvě dům vzhůru nohama, tak jsme raději vyrazili na výlet. Pro tentokrát se cílem naší výpravy stal jeden z nejmohutnějších českých šlechtických hradů - **hrad Lipnice nad Sázavou**, založený na počátku 14.století a přestavěný na počátku 16.století. Prohlídka byla volná bez průvodce. Mohli jsme prolézt hrad dle vlastního uvážení a sil. Holkám a ni Péťovi šmejdění problémy nedělá, tedy hrad byl jejich. Jako jednu z prvních místností jsme navštívili mučírnu a v každé z dalších místností Lenka pokládala otázku: "Mučírna?." Sama po svých proběhala tajná zákoutí hradu a jako Eliška neustále vykřikovala: "Fotit". Všechny tři děti se někde praštily do hlavy. Péťa se nechal nalákat a na pokyn se zvedl v díře pro krb, nějak si neuvědomil, že holky se vejdou, že jsou trošku menšího vzrůstu než on. V podhradí si děti neopomněly zakoupit párek v rohlíku. Z návštěvy hradu jsme odjížděli plni dojmů.

Z návštěvy jsme museli pospíchat, protože v Nových Dvorech hasiči pořádali opožděnou **oslavu dne dětí**. Počasí nám moc nepřálo, tedy se první hry pořádaly na tanečním sále. Eliška, ač se na akci těšila celý den a společně s Péťou nás upozorňovala na hodiny, se pořádaných soutěží moc neúčastnila. Jen s maminkou ve dvojici si zatančila a při tanci se snažila se ubránit náš balónek a naopak ostatním dvojicím ho prošlápnout. Situace se zlepšila po ukončení deště. S dětmi si zahrála některé hry na hřišti, největší zábavou se stalo nafukování balónků, což se líbilo i Lence, která do nafukování zapojila tatínka. Lenka si na *hrách* vytvořila samostatnou jednotku a vystačila si sama, o opečený buřt se však poctivě podělila se sestřičkou a na lumpárny si občas přizvala Péťu.

Lenička je bohatší, o druhou pětku dole, první jsme objevili již v Řecku. Eliška naopak přišla se zprávou, že se jí kýve druhá jednička dole. Že by u nás začalo platit pravidlo: "Zub za zub?" - Lence zub vyroste, Elišce se zub začne kývat. **Dne 14.7.2009 při odpolední procházce Elišce vypadla první jednička dole**, sama si zoubek vytrhla. Po návratu jsme zoubek pečlivě uschovali a Eliška teď každému novinku o zubu vypravuje. Zdá se, že dlouho s dírou nebude chodit, *nemléčný* zoubek se už klube na svět.

Třetí červencový víkend jsme navštívili vápencovou **Chýnovskou jeskyni** východně od Tábora. Nevyniká krápníkovou výzdobou, ale barevností stěn a stropů, kde bílé, žluté a hnědé polohy mramorů střídají tmavé vrstvy amfibolitů. Tyto dvě horniny se podílely na vzniku pozoruhodných kruhových útvarů na stěnách, tzv. ok. Eliška s Péťou bez problémů absolvovali celou turistickou trasu 220 m s převýšením 42 m celou po schodech. Lenička měla na konci prohlídky jen jednu malou nehodu, tatínek si neuvědomil, že ji má v náruči a Lenka se bouchala do hlavy. Se zájmem jsme vyslechli poutavou přednášku, která nás provázela na celé prohlídce. Eliška s Péťou si na výklad hráli i v autě, kde se snažili své zážitky vyjádřit svými slovy. Neopomněli nezmínit sochu kamenného čerta, kterému všichni pro štěstí sáhli na nosánek, dále čarodějnici a dráčka. Lenička si zase zapamatovala heslo netopýr - průvodce se zmínil, že Chýnovská jeskyně je největší známé přezimoviště netopýra řasnatého u nás. Musím prťat pochválit, ani jedna se nebála, ani když zhasla všechna světla při ukázce akustických možností jeskyně.

Následující týden po návštěvě jeskyně holky trávily společně s Péťou na prázdninách u babičky a dědy *dvorských*. Když počasí dovolilo, chodili ochladit své tělo do rybníka, kde se Lenka "utopila", když sundala rukávky a plavala bez ničeho. Děda je vzal na výlety, kromě jiného na **bizony v Alenině Lhotě**, kde mají v současnosti malé bizoňátko a poté do **Jistebnice**, kde se jim líbila kašna s rybami. Dokonce se všichni, i Lenka, snažili své zážitky zachytit fotoaparátem.

Děda tvrdí, že po týdenním hlídání poznal, jaké holky jsou. Odhadl je opravdu správně. Z Elišky se stává takový malý uplakánek, poslední dobou brečí či fňuká dost často, často i bez zjevného důvodu či příčiny. Lenička je malý paličatý neposlušný kašpárek, který si neustále sundává boty a několikrát byla odchycena na motorce třeba jen v ponožkách. Lenka se začala učit na odrážedle (kolo bez pedálů), ale moc se jí nechce držet rovnováhu, raději dál prohání dětskou odrážecí motorku. Také je rychle se vším hotova. S odpověďmi na otázky si vůbec neláme hlavu a jednoduše pronese: "Nevim".

Díky nové studni a dostatku vody jsme do Dvorů zakoupili bazén. Díky zkoršenému počasí a rýmě s kašlem holky mohly u bazénu zatím jen zapózovat. Pózování je v současné době Eliščinou nejoblíbenější činností. Eliška dělá modelku na všech obrázcích a je problém ji zachytit přirozeně. Zato Lenka si se strojeností nedělá hlavu.

Po návratu do Prahy jsme společně s kamarády ze školky Péťou, Míšou a jejich maminkami vyrazili s Eliškou do multikina Galaxie na **Dobu ledovou 3**. Nejen děti byly uneseny dalším dobrodružstvím odehrávajícím se na plátně. Cestou domů mi Eliška vyprávěla o nejlepších scénách, spíše těch legračních, jak tvrdí. O těch, kdy se bála a tajila dech raději pomlčela. Jen si tou nervozitou trošku více vyviklala druhou jedničku dole, tedy bude jen otázkou času, kdy jí vypadne a ponechá prostor pro zub trvalý, který již z dásničky vykukuje. Opravdu vypadnutí zubu bylo otázkou hodin. 29.7. Elišce na **výletě na pražský Vyšehrad** druhá dvojka dole vypadla. Večer si oba zoubky dala pod polštář a čekala, co jí přinese zoubková víla za odměnu za statečnost. Přinesla velký sešit s princeznami na vybarvování.

Poslední červencovou středu jsme si společně s Míšou, Filípkem a Péťou užívali na pražském Vyšehradě. Nejdříve si děti pohrály na dětském hřišti *Ze Starých pověstí českých*. Vyzkoušely všechny dostupné atrakce, pískoviště, houpačky. Eliška se pokoušela vylézt na většinu vyřezávaných soch, nejvíce jí to sluší s Horymírem. Nelezla jen na sochy, tetám předvedla, jak umí šplhat po železné tyči, čímž je zaskočila.

Lenka si stejně jako při minulé návštěvě oblíbila houpacího koníka na pružině a vypadala při své suverénní jízdě, kdy napodobovala hlas opravdového koně, že brzy sedlo statného oře opustí.

Po malém občerstvení holky vyrazily obdivovat sousoší Jana Myslbeka. S každým se nechaly vyfotit. Lenička však byla nešťastná, že sochy jsou moc velké a nemůže je pořádně pohladit. Nakonec byla spokojená, podařilo se nám dosáhnout na střevíc Přemysla a plášť Libuše. Po krátké prohlídce chrámu Sv. Petra a Pavla se mi podařilo všechny malé účastníky výletu zachytit u středověké studny, kam všichni předtím zvědavě nakukovali.

Odpolední výlet jsme zakončili pohledem z vyhlídky na Libušinu lázeň, Pražský hrad, Smíchov, Podolí a Pankrác. Děti místo obdivu ke staré Praze spíše vyjadřovaly obdiv k tramvajím jedoucím pod námi a hlavně se jim líbil velký výletní parník a malé lodičky plující po Vltavě. Jízda metrem domů již byla sladkou třešinkou na dortu. V metru si odpočinuly a tak jsme ještě v podvečer navštívili cestou domů dětské hřiště.

středa, **5. srpna 2009** 18:10 - Já

Safari výlet

Poslední červencové dny jsme společně s Péťou strávili **na dvoudenním výletě do Dvora Králového a okolí**. Ubytování jsme si objednali v **Hotelu Safari** s možností koupání v bazénu. Bazénu jsme využiti ihned po příjezdu a ubytování v přízemním apartmánu č.13.

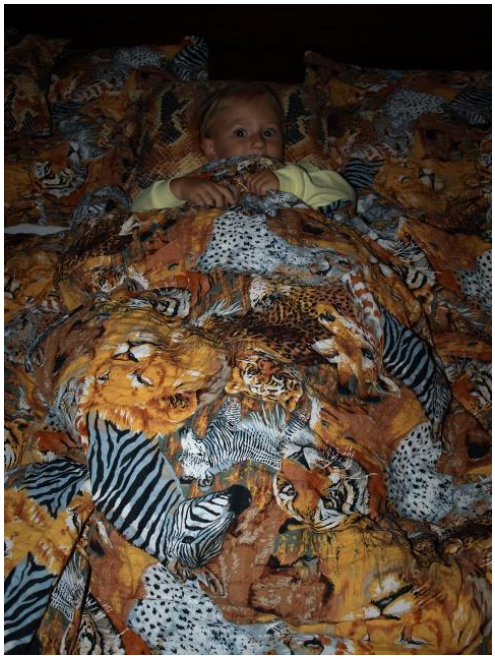

Po úspěšném absolvování plaveckého výcviku (obě holky plavaly bez ničeho, což u Lenky znamená zajistit rychlý a častý zásah při vytahování *úplně utopeného Krakena*) jsem šli na podvečerní **prohlídku Zoo**. Po prohlídce pavilonu ptactva, vodních živočichů, kde byli k nelibosti maminky i hadi, jsme přes výběh slonů, tygrů a okapi dorazili k Restauraci U Lemura, kde děti ihned začaly zdolávat jednotlivé atrakce dětského hřiště. Na půl devátou večerní jsme se odebrali zpět do Zoo, kde jsme nastoupili do dvoupatrového autobusu (samozřejmě jsme seděli nahoře), který nás odvezl na **večerní safari** okolo letních výběhů žiraf, nosorožců a lvů do Afriky. Na africkém safari jsme

sledovali kromě jiných zebry, vodušky, antilopy, pakoně či pelikány.

Večerní jízdu jsme zakončili u gepardů. Holky se chovaly vzorně, z autobusu ani nevystoupily, nudou neusnuly. Usnuly však téměř ihned po uložení do peřin povlečených do *gepardí kůže* v případě Elišky, která spala s Péťou. Lenka usnula jako kotě uprostřed divoké africké přírody.

Po ranním občerstvení (při kterém Péťa spořádal "jen 7 párečků") jsme vyrazili opět do Zoo. Lenka se moc lekla, když se malý kousek od ní otočil za sklem velký tygr. Nicméně dále a po svých absolvovala prohlídku po letních výběžích. Prohlídky zvířat jsme kombinovali s odpočíváním na dětských atrakcích, kterými je zoo protkána. Nejvíce se nám všem však líbilo chování malých surikat, kde jsme prohlídku Zoo ukončili.

Potom jsme autem vyrazili na prohlídku **přehrady Les Království** vybudované na počátku minulého století. Holky byly zklamány, že dveře u všech věžiček byly uzamčené.

Po krátké procházce po obloukové přehradě z královédvorského pískovce jsme vyrazili na oběd a prohlídku vesničky **Kuks** se špitálem (nyní NKP Hospital Kuks) s kostelem Nejsvětější trojice s hrobkou knížecí rodiny v kryptě pod ním a klášterem Milosrdných bratří. Prohlédli jsme si sochy, které pocházely z dílny **M. B. Brauna**. Děti nejvíce obdivovaly monumentální schodiště se širokým kaskádovitým zábradlím, po kterém tečou vodopády z lastur v rukou pískovcových plastik

Tritonů. Samozřejmě neobdivovaly umělecké dílo, ale možnost cákání se ve studené vodě.

Po krátké prohlídce jsme vyrazili k babičce na víkend. Lenka s Péťou usnuli po pár kilometrech jízdy. U babičky ihned začali všichni okupovat bazén, který opouštěli o víkendu na krátké procházky k rybníku a sobotu navečer na 4 km dlouhý výlet na kole na *pivko* do Ředic do hospody Pod Jasanem.

čtvrtek, **20. srpna 2009** 18:31 - Já

Prázdniny nekončí

V prvním týdnu měsíce srpna se nám konečně podařilo zorganizovat **podvečerní grilování** s kamarády z parku. Přišla k nám na zahradu teta Jitka s Robinem a Martinem, teta Radka s Agátkou a Šimonem. Grilování se docela povedlo. Měla jsem strach, jak se těch 6 dětiček bude nudit či přeorávat zahradu. Všichni jsme byli překvapeni. Děti se celé skoro 3 hodiny zabavily relativně sami, nepraly se, nepadaly do bazénu a ani moc neotravovaly. Překvapily tím, že nejenže snědly své porce masa, ale dokonce si i přidávaly. Nesmím samozřejmě zapomenout na konzumaci jinak téměř zakázaných brambůrek, slaných sušenek a vypití veškerých zásob jablečného a jahodového džusu - v takové míře jim běžně není dovoleno.

První srpnový víkend jsme jako každým rokem navštívili **Prčické posvícení**. Nejdříve se holky pohoupaly, Eliška sama, Lenka společně s Péťou. Na dětském kolotoči Eliška osedlala bílého koníka, tentokrát *toho menšího*, kvůli Leničce, aby mohla bez problémů sedět vedle ní na koni tmavé barvy. Pak jsme měly s holkami menší přestávku. Péťa s tatínkem šli na *simulátor*, potom vzali i Elišku a nasedli na *Twister*. Eliška se usmívala i při jízdě pozadu, je vidět, že na kolotočích není po mamince.To už se Lenka hodně nudila, odmítla autodrom, kam šla Eli společně s Péťou, s díky vyrazila s tatínkem ještě jednou na houpačku.

Po příjezdu z posvícení, stejně jako předchozí víkendové dny, holky prohánělo **autíčko na akumulátor** , které jim opatřil děda s Pavlem a tatínek provedl údržbu (nové baterie, namontování nové elektroinstalace, oprava řízení a samozřejmě nový nátěr). Eliška dokonce pořádala závodní jízdu s dědou na motorce, motorka je rychlejší i když Eliška zapne *dvojku*. Pochvalu Eliška získala od tatínka i dědy za couvání. Tatínek se jen trošku rozčílil, když bravurně zacouvala ke vstupu do stanu, vyjet však již nedokázala. Lenka je při jízdě v pohodě: sedne, zmáčkne plyn, je jí jedno zda je nastaven stupeň č.1 či 2 a jede, ruce si dá klidně do kapsy, řízení jí neříká pane a ani brzdu zatím ještě nenašla (nebo nehledala?). Na dvoře již několikrát svoji jízdu ukončila zastavením, protože jí v jízdě překážel dům, na parketě jí tatínek chytal téměř u silnice. Max i ostatní účastníci provozu zatím stíhají uhýbat, Lenka je schopna je přejet, s úsměvem na tváři.

Druhé srpnové úterý začalo netradičně, maminka byla doma, do práce (tentokrát na malý outdoor - závody na dračích lodích na Císařské louce) šla až odpoledne a teta přišla hlídat až odpoledne. Lenička při předávání hlídání ztropila vzteklounskou ječící scénu. Nicméně po chvilce zjistila, že si nic nevyječí a začala se chovat normálně. Holky strávily část odpoledne na dětském hřišti, v parku na zmrzlině a pak se vydaly na parník. Po návratu maminky ze závodů nadšeně vyprávěly, jak seděly nahoře v rohu, zmokly a viděly maminku, jak pádluje a prohrává na modré lodi s ocasem a hlavou draka. "Maminko, vy jste prohráli dvakrát a jednou vyhráli?", ptala se Eliška. Ujistila jsem jí, že naše posádka prohrála třikrát na 250 m a závod na 500 m vyhrála. Holky totiž naštěstí neviděly první rozplavbu, při které jsme totálně díky nesehranému a tedy pomalému startu prohráli na plné čáře.

Lenička zaslouží pochvalu, ne za vzteklounské a ječácké záchvaty, které jsou poslední dobou doplňované neustálým se svlékáním, nechutí oblékat se či obouvat spojenou s krámováním a rozhrabáváním skříně. Pochvalu zaslouží za verbální projev. **Hezky formuluje celé věty,** když nezapomene, tak poděkuje či poprosí. Jinak je to takový malý rošťák, který vypadá i jako kluk. Poté, co se sama snažil se ostříhat jsme ji nechali ostříhat dle délky, kterou si sama připravila. Tak nám teď doma běhá *malý krátkovlasý blonďák*, kterému v očičkách hraje lumpačina a lotrovina. Další pochvalu uděluji za snahu se sama oblékat (i když máme občas zadek ve předu) a obout se (*kozí rohy* už nejsou v oblibě). Také se snaží vše opakovat po Elišce. Ta už si sama stele postel a rozestlává, Lenka tedy musí také. Jenže tu velká peřina vždy nějak přepere.

Druhou polovinu srpna jsme zahájili odjezdem na víkend již ve čtvrtek. Holky si vymohly, že když nejede tatínek, tak **pojedeme vlakem**. Maminka byla otrávená již při náznaku tohoto nápadu a ještě otrávenější, když při čekání na rychlík do Olbramovic na Vršovickém nádraží nahlásili zpoždění. Nicméně jsme nakonec bez větších problémů dorazily do místa určení, kde na nás čekal děda s babičkou. Eliška již jela vlakem potřetí, Lenka poprvé, nicméně bez zaváhání. Ve vlaku si sundala boty a jako veverka neustále přeskakovala z jedné sedačky na druhou, posvačila a naštěstí jsme již byly pro nás na konečné.
V pátek v odpoledních hodinách se začali sjíždět první známí na **krůtí grilování**. Obě holky čekaly na příjezd Hedvičky, která se nám nějak opozdila. Lenička před jejím příjezdem **usnula poprvé ve svém životě ve stanu**. Eliška si ještě s kamarádkou pohrála a okolo jedenácté šupajdila za sestřičkou do stanu. V sobotu po příjezdu ostatních účastníků jsme se rozdělili na tři skupinky. První, ta straší generace, vyrazila na pěší okruh Nové Dvory - Veletín (Hospůdka Za Pecí) - Vratkov - Nové Dvory. Druhá, kdy byli čtyři závodníci rodu mužského, vedená tatínkem vyrazila na 25 km okruh na kole. Ta třetí byla plná dětiček (nejmladší účastnice tříměsíční Lucinka Vondrová, se vezla stejně jako Lenka v kočárku) a vyrazila na pěší okruh okolo Velkého rybníka a po návratu do malého bazénu na zahradě. Po úspěšném návratu všech výletníků začalo porcování krůty, kterou nám v době výletů upekly strejdové Martin a Pepa (musím podotknout, že dobře, protože se po ní jen zaprášilo). Dětičky, stejně jako v loňském roce, prohánělo veškeré pojízdné dopravní prostředky. Také zaslouží pochvalu, dokázaly si hrát sami bez velkého otravování rodičů a postupně však stačily všechny tety a strejdy vystřídat a zapojit do her. Eliška mi po odjezdu *nové tety* Radky řekla, že tahle teta se jí moc líbila, byla hodná a upletla jí věneček.

Lenka si většinu času hrála s Martinem, který byl občas z jejích skopičin trošku překvapen, ale nerozpakoval se a ihned se k lumpárnám připojil.

Na nedělní snídani prodlouženou až do oběda, kdy se podávalo maso pečené na kameni, se Lenička vyspinkala již doma v posteli. Vypadalo to, že předchozí noc ve stanu jí neuspokojila natolik, že by jí musela opakovat.
Následující týden holky strávily týden u babičky a dědy na venkově. Díky krásnému slunečnému počasí trávily většinu času u rybníka, kde obě plavaly *bez ničeho*. Lenička více pod vodou než nad vodou. Cestou nezapomněly navštívit tetu Slávku a pohrát si se štěňaty či koťaty.

úterý, **1. září 2009** 18:50 - Já

Pakoštane - Chorvatsko

Výjezd na plánovanou dovolenou na poslední týden prázdnin nezačal příliš úspěšně. Audina se rozhodla, že nenastartuje, což už nám předvedla jednou. Tatínek již byl připraven, startovací kabely zakoupil, tedy jsme po krátkém zdržení a pomoci strejdy Pepy vyrazili za holkami do Dvorů. Ve Dvorech jsme kromě holek přibalili další zavazadla, babičku a Péťu. Holky jsou velké cestovatelky, nechají si ujít nic. Cestu do **Chorvatska** do přímořského městečka **Pakoštane** (nedaleko Šibeniku) jsme se rozhodli absolvovat v noci, aby si děti pospaly. Tak si pospal Péťa a občas babička. Holky spaly trasu od Tábora na česko-rakouské hranice, pak usnuly ve Slovinsku.Tam spánek přerušila terénní vložka díky špatně značené objížďce. Tady musím pochválit autíčko, Audina odčinila počáteční rozpaky a přejezd přes pole po polních cestách pro traktory zvládla bez zaváhání. Zbytek cesty již po Chorvatsku holky vyhlížely moře.

Moře jsme si za dobu pobytu užili v hojné míře. Lenička dráždila nervy babičky, rozbíhala se do vody *bez ničeho* a bylo jí jedno, že nestačí. Dokonce se s námi i svezla na šlapadle, kde po vzoru Elišky a Péti jezdila na skluzavce do hloubky a celá se potopila.

V apartmánech, kde jsme bydleli, domácí pěstovali želvy. Dětem dovolili, že si je mohou pohladit a pochovat. Tedy se několikrát denně konaly výpravy do zahrady na objevení želviček, které se vždy pečlivě schovávaly. Holky je sledovaly také z balónu. Eliška dostala napomenutí od paní domácí, protože vyskakovala na zábradlí, Lenka si pro změnu strčila hlavu mezi balustrádu. Při osvobozování hlavy ječela, nějak jí při pohybu zpět překážely uši.

Ani v Chorvatsku jako na jiné dovolené nesměly chybět výlety. Na první jsme vyrazili na *Vinetuovy* vodopády do **NP Krka**. Hned úvod se nesl ve znamení přírody. Při prvních fotkách začal Péťo lézt přes boty had, tedy slepýš. Tatínek lituje, že zrovna fotil, ne kameroval. Babička, která hady nenávidí, předváděla akrobatické skokanské kousky. Lenka vypadala, že by si s hadem i hrála. Po absolvování pěšího okruhu, nezbytném občerstvení a focení jsme se ponořili do příjemných vod pod **Skradinským vodopádem**.

Obě šikulky absolvovaly výletní okruh po svých. Při krátké jízdě na vyhlídku na františkánský klášter a kostel na ostrůvku **Visovac** si odpočinuly a řádily již jako tornáda.

Únava se projevila na třetí zastávce pod **Rošským vodopádem**, kde opět nechybělo osvěžení sladkými vodami řeky Krka. Cestou zpět do Pakoštane děti podřimovaly, aby byly již v plné síle na podvečerní koupání a focení malých modelek. Nesmím zapomenout na výletní okružní jízdu po Pakoštane mašinkou Tomášem.

Po celodenním výletě jsme si následující den prohlídli ostrov **Murter**. Původně jsme měli v plánu se zde kromě prohlídky přístavu vykoupat, ale kamenité pobřeží nás odradilo a vrátili jsme se zpět domů. Děti si užily podvečerního výletu do ne příliš vzdáleného městečka **Biograd**. Dostaly zmrzlinu, vyfotily se s místní vyhlídkovou mašinkou a splnily si další sen - jízda na aku-autíčku. Na autíčku jezdil společně Péťa s Lenkou, Eliška osedlala čtyřkolku, na které se jí podařilo i smykování. Také jsme si prohlédli místní přístav a nechali se vyfotit u rybářské lodi. Ještě dnes, když prohlížíme fotky, si začne u obrázků rybářských lodí zacpávat nos a vykřikovat *smrdí*.

Nesmím zapomenout poznamenat Eliščin úspěšný *hon* na gekona. Po jedné z večerních procházek utíkala na záchod a pak začala vykřikovat. Tatínek doběhl a do žínky odchytl narůžovělého ještěra. Lenka si na gekona vzpomene vždy, když vidí žínku, která posloužila jako přenašedlo.
Zpáteční cestu jsme již absolvovali ve dne. Pro holky to znamenalo jediný menší rozdíl, nespaly ani minutu. Naštěstí bylo na co koukat a tunelů si užily na dlouhou dobu dopředu.
Jsem docela překvapená, co si Lenka pamatuje. Doma na chodbě jsou rozvěšeny obrazy. Na jednom je Florencie s plachetnicemi a na druhém les s tekoucí vodou připomínající vodopády. Lenka neopomene při každém míjení obrazů okomentovat jejich motivy slovy: "Byli, v Chorvatsku, jezdily plachetnice, koupala ve vodopádu."

čtvrtek, **8. října 2009** 21:14 - Já

Babí léto

1. září 2009 se z Elišky stala **předškolačka**. Do školky si kromě standardních věcí, které potřebovala v minulých dvou letech, přinesla ještě penál s barvičkami, lepidlo a ořezávátko. Letos byla přeřazena do třídy **Krtečků** a jako značku má *Žabičku*. První den se jí do školky nešlo moc zvesela. Dozvěděla se, že nebude s Viktorkou. Ta byla přeřazena do třídy Myšek. Holky smutní a pomalu si zvykají, že se vidí jen na zahradě. Slíbili jsme jim, že budou chodit stejně jako v loňském roce na společné kroužky. A nesmutní jen předškolačky, smutní i Lenka doma. Zvykla si, že byla 3 a půl měsíce s Eliškou od rána do večera a nemůže se dočkat, kdy bude sestřička ze školky doma. Vymýšlet lumpačiny a hrát si sama jen s tetou či maminkou. Prostě nic moc.
S tetou se doma učí nové písničky. K jejímu repertoáru *Kočka leze dírou*, I přibyla I s oblíbenou pasáží "tytyty ty to budeš platiti".
Jednou z prvních akcí ve školce byla **Akce BESIP**. Nemohu si odpustit nepřipojit do memoárů fotografii z této akce. Eliška je taková *malinká* holčička co do vzrůstu mezi ostatními vrstevníky.

První zářijový víkend nám přinesl podzimní počasí, teploty okolo 12 stupňů a vítr. Tedy jsme se začali věnovat podzimní pracem. Holky nejdříve zápasily s hráběmi při uklízení bramborové natě. Dlouho jim však jejich pracovní nasazení nevydrželo. Zjistily, že zábavnější je na vedlejším poli si hrát ve vysoké trávě na schovávanou.

S přibývajícím věkem se u Lenička začíná opakovat otázka: "**A proč?**" Stává se z ní opička a "gramofonová deska". Jakmile se jí něco líbí, tak to dokáže zbytek dne dělat neustále dokola. Naposledy, když jsme gratulovali společně tetě hlídací. Celé odpoledne pak chodila, každému podávala ruku (jedno zda levou či pravou), pak pronesla *všechno nejlepší* a pusinkovala.

Další den si zase vzala telefon, a protože maminka několik dní před tím hodně telefonovala, začala se s mobilem u ucha promenádovat po pokoji a ozývalo se jen: "Růžičková, prosím."
Lenička nenechá (i přes občasné bitky a rvačky) na Elišku dopustit. Když jsem jí slíbila, že brzy půjdeme do **Zoo**, pokud bude hezké počasí, tak ihned volala na Elišku a onu novinku s tím, že půjdou obě, ihned tlumočila. Snění o návštěvě Zoo netrvalo dlouho. Magické datum 09.09.09 a především nádherné letní počasí vytáhlo tatínka z kanceláře v brzkém odpoledni a vyrazili jsme na zvířátka do pražské Zoo. Lenka strávila celé odpoledne běhání okolo klecí po svých. Žirafy jsme tedy vzhledem ke vzdálenosti od parkoviště obdivovali z dálky, surikaty bohužel vidět od výběhů vlků nebyli. Lenka sjížděla tubusové klouzačky, Eliška ani jednu (měly zatáčku a nebylo vidět na konec). Nejdelší dobu jsme strávili u již zmíněného výběhu vlků, kde zrovna probíhalo večerní krmení. Zákony smečka jsou zachovány nejen ve volné přírodě ale i v Zoo v kleci. Holky byly zklamané, když jsem jim slibovala pandu. Očekávaly černobílého medvídka a místo toho koukaly na červeného tvora podobného mývalovi (pandu červenou). Nicméně Lenka si stihla všimnout, že ve vedlejším výběhu je nějaké zvíře ve špici stromu (nikdo jiný z nás si ho nevšiml, Krakenek je však šikula pozorná). Myslím, že to byl **urzon**. Eliška překvapila zase tím, že bez jediné nápovědy poznala koně Převalského. Své nadšení z návštěvy zoo Lenička dokazovala smíchem a nadšeným skákáním, třeba u tučňáků. Trošku problém jsme měli ve výběhu lemurů, kde si opičáci z lidí vůbec nic nedělali. Byl problém udržet hlavně Lenku, aby na ty pruhatoocasce nesahala. I když se přiznám, že sáhnout si na ně svádělo i mne. To, že si Lenka odnesla zážitky ze Zoo jsem poznala hned večer při usínání. V posteli se posadila a začala ukazovat na polštář se slovy:"Vlci, byli v zoo, Lenka viděla, papali." Proč ukazovala na polštář? No přece má povlečení s vlkem z kresleného večerníčku Jen počkej, zajíci. Eliška na otázku, co se jí líbilo odpovídala, že všechno a že se zase někdy musíme na zvířátka podívat.

Po příjemně prožitém odpoledni se zvířátky jsme se zastavili nakoupit. Holky nás uprosily, že po nákupu se svezou na autíčku. O co pomaleji nastoupily, o to rychleji byly vystoupeny. Místo poklidné jízdy se pomlátily, poškrábaly, (pokousání již nestihly) a při tom

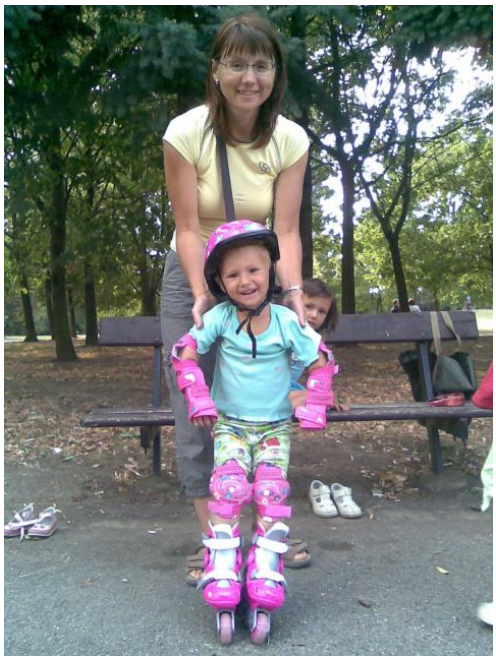
ječely a pištěly na celý obchod. Toť zkrácený popis vzájemného vztahu (popsat se ani nedá, to se musí zažít), který několikrát denně předvádějí sestřičky. **Nevraživost a řevnivost** se takto projevuje poslední dva měsíce, stupňuje se a nabývá na opakovanosti a projevech vzteklosti. Lenka dokonce dokáže i klidnou tetu hlídací otrávit tak, že občas od nás i ráda odchází do klidnějšího prostředí.

Slunečná odpoledne babího léta během týdne prožíváme především na hřišti a parku. Jedno čtvrteční odpoledne jsme prožili také s Viktorkou a Albertem, ale důležití nebyli kamarádi. Důležité bylo to, že Viki si přinesla kolečkové brusle, které jí za chvilku omrzely. Ochotně brusle i chrániče s helmou půjčila Elišce, která vydržela hodinu trénovat. Trénink přerušila, když už jí bylo líto Lenky, která nesmí býti pozadu a vše zkoušet. Aby nebylo pochyb, že chce bruslení také vyzkoušet, tak si sundala botičky, sedla na lavičku a čekala. Dokonce nechtěla ani bonbon, protože věděla, že s jídlem se nejezdí, tak aby si to Eliška náhodou nerozmyslela, kdyby musela čekat až Lenka docucá. Byla jsem překvapená, že Eliška při občasných pádech nezabrečela, i přes to, že dokonce jsem jí jednou přistihla, jak potlačuje slzy. Snažila se, aby dokázala, že bruslit bude, a že si kolečkové brusle přeje jako dárek k narozeninám.

Následující víkend přinesl počasí končícího léta. Sluníčko občas vysvitlo, větřík zafoukal, teploty se držely v příjemné výši. Holky pomáhaly při pracech na zahradě a hlavně se věnovaly volné zábavě. Kromě jiného trénovaly s dědou střelbu ze vzduchovky. Lenička konečně pochopila, že pokud na kole bude šlapat dopředu, že opravdu i pojede dopředu.

Víkend byl také ve znamení oslav. V sobotu jsme v Hospůdce u Kardů společně oslavili **60. narozeniny strejdy Vaška** a v neděli v Praze **babiččiny jmeniny**. Na rozdíl od nákupů se tentokrát holky na obou akcích chovaly slušně. Dokonce se nezvládly ani poprat či pokousat. Nejoblíbenější hrou na sobotní oslavě byla hra na vláček, "jezdilo se" podle velikosti, tedy Lenička byla vždy mašinka ("Tomáš"). Holky se k této slavné příležitosti oblékly jako slečny do sukýnek. Péťa je už pro nim velký kluk.

Nejen školka začala. Začaly i kroužky. První v řadě bylo Eliščino plavání od školky. První polovinu školkového roku budou jednou týdně trávit v plaveckém bazénu v Hloubětíně ve slaném bazénu. Z první hodiny přijela Eliška nadšená, rozdělili je do družstev. Ona se dostala do Rybičky společně se Šimonkem Pávkem a Viki v trojúhelníčku. Pyšně nám všem doma ukazovala Rybičku, kterou má nakreslenou na koupací čepici a těší se na další lekci. Dohodli jsme se, že ve školce bude navštěvovat stejně jako v loňském roce hodiny dětského aerobiku pod vedením Hanky Kynychové, místo výtvarky bude navštěvovat kurzy keramiky. Nesmím zapomenout na kurzy předškolní výchovy ve "veliké" škole. Mimo školku Eliška dále společně s Viktorkou pokračuje v osvojování si základů angličtiny v jazykové škole.
Na základě doporučení dětské lékařky navštěvuje **speciální mateřskou školku v Hodkovičkách**. Každé úterní dopoledne se zde Eli bude učit správné **výslovnosti** (odstranění dyslalie) a nácviku správné **grafomotoriky** (píše zprava do leva a zrcadlově obráceně, dokonce se jí párkrát stalo, že začala číst slova od konce; asi je to podmíněno i tím, že je prý vyhraněný levák). Před první návštěvou trošku plakala, ale nakonec jsme si vše vysvětlili. První den strávený v "nové školce" jí přinesl nové zážitky a dokonce ani neprotestuje, že příští týden nepůjde. Nejdůležitější zprávou bylo to, že v celé školce je ještě jen jedna další holčička a navíc se jmenuje také Eliška.
Začátkem října absolvovala ve specce-pecce (jak nazývá Eliška speciálním MŠ) psychologické vyšetření. Výsledkem je, že je 100% levák, který má nacvičovat správné držení tužky v levé ruce.
Lenička začala navštěvovat **cvičení rodičů** (u nás tety hlídací) s dětmi jednou týdně v Hobby centru. Přepisuji hodnocení ze SMS z první lekce: Lence se moc líbilo. Napřed pozorovala. Pak lítala. Byla šikovná. Příště chce zas.
23. září se ve školce konal druhý ročník **Štrúdliády**. Maminka Elišce upekla štrúdl 35 cm dlouhý, který byl vstupenkou na pořádanou akci a dopomohla tím Krtečkům k druhému místu. Holky si na zahradě poskákaly na skákacím hradě, pohrály s kamarády a napucnuly si bříška. Všechny děcka za odměnu obdržela vystřihnutá jablíčka, kterými se ozdobila.

Po půlroční pauze jsem společně s holkami navštívila paní zubařku při pravidelné preventivní kontrole. Paní zubařka zjistila, že Eliška má kromě "druhých" jedniček dole už jednu "novou" šestku a druhá na sebe nenechá dlouho čekat. Eliška kromě kontroly vydržela i její první vrtání a následné plombování stoličky bez jediné slzičky. Lenička nezůstala pozadu. Sama si sedla do zubařského křesla a otevřela pusinku připravenou k prohlídce. Po úspěšné kontrole mi nezbylo nic jiného než splnit slib a holky i s tetou hlídací dostaly točenou zmrzlinu.
Konec září byl ve znamení svatebního veselí. Na **oslavu novomanželů Sukových** do hasičárny šli naše holčičky jako modelky, čistě vymydlené a vyprané.

Po několika hodinách obíhání okolo grilovaných krůt, návštěv švédského stolu se "modelky" již poznat nedaly. Hlavně, že se jim líbilo a především chutnalo.

Další podzimní dobrodružství čekalo na holky u tety **Heleny a strejdy Milana v Suchdole nad Lužnicí**. Nejdříve jsme si udělali výlet okolo pískovny Tušť. Holky se místo přírody věnovaly především Ronovi. Ron je přítulný jezevčík, který má rád děti, čehož holky, dá se říci, až zneužívaly. Na procházce probíhaly boje, kdo že vlastně je na řadě Roníka vést a že "ta druhá" už ho má dlouho.

Dalším cílem v rámci našeho výletu do jižních Čech bylo **Terezino údolí s umělým vodopádem**. Kromě umělého vodopádu jsem si prohlédli park okolí řeky Stropnice, Lázničky a prolezli zříceninu Modrý dům.

Po dobrém obědě jsme navštívili **klášter servitů a hrad v Nových Hradech**. Ze zahrady na starém hradě máme společné rodinné foto, kde je i na Ronovi vidět, že výlet i přes slunečné počasí byl vyčerpávající.

Při sobotním výletě do **Chuchelského háje a mini zoo** nás provázelo slunečné, leč větrné počasí. V Chuchelském háji holky uvítaly krásnou louku s dřevěnými hracími prvky. Jak doporučují na webu, nenechali jsme si také ujít mini ZOO. V klecích a výběžích jsme viděli muflony, daňky, polární lišku, rysa ostrovida, krkavce, kozy, ovce, divoká prasata, bažanty, výra, káně a další. Po dotazu, co se holkám líbilo, Eliška pronesla, že všechno, kromě prasat. Lenka svoji odpověď od Elišky pohotově okopírovala a doplnila ji prasečím chrochtání a poznámkou, že prasata smrděla.

Větrné počasí již bez sluníčka nás provázelo následující den do skanzenu **Solvayovy lomy nedaleko Berouna**. Holky s ostatními dětmi poslušně cupitaly od parkoviště do skanzenu, kde je čekala projížďka vláčkem po úzkokolejce. To bylo tím největším zážitkem.

Ostatní prohlídka skanzenu nebyla zajímavá, přitahovala jen mašinka. Zaujala je však umělá díla ze dřeva při odchodu ze skanzenu. Obě holky se ihned přidaly ke kamarádům a díky pomoci tatínka vylezly na velkou dřevenou židli.

Eliška a její perličky…
Oblíbenou činností před uložením se k spánku je v současné době prohlížení fotek ve fotoalbech. Jeden večer Eliška mezi svými komentáři k jednotlivým fotkám pronesla: "To mám tedy zážitků!". A dál nerušeně pokračovala v prohlížení.

Období vzdoru

Prosinec 28th, 2009 | Autor: hanka

Ani Leničce se nevyhnulo období **vztekání** se a **bouchání** s sebou o podlahu. Nicméně záchvaty vzteku nebyly intenzivnější než u Elišky. Kromě neskutečného ječení si Lenka dokázala ubližovat sama sobě. Nicméně jsme problém vyřešili jednoduchým způsobem. Lenka byla vždy při záchvatu zavřena do pokoje, kde zůstávala sama. Někdy záchvat vzteku přešel za chvilku, někdy v pokoji vydržela i hodiny… Tak jsme si užívali nervy drásající dva měsíce.

Velice překvapená byla i paní doktorka, která při výstupu, který jí Lenka předvedla při očkování žloutenky (usměvavá holčička, která umí hezky pozdravit – při spatření injekce nezvladatelné, vzteklé, ječivé dítě – po aplikaci klidné avšak uražené a ublížené dítě), pronesla, že Lenka je ***anděl s ďáblem v těle***. Díky vzteklounským záchvatů jsem si stihla všimnout, že kousání si prstíků a okusování všeho možného mělo jedinou příčinu – Lence se konečně proklubaly z dásniček poslední mléčné zuby (obě pětky nahoře).

Také musím zmínit chování malého *fňukálka*, čímž si dovoluji nazvat Elišku. Jakmile se jí něco nelíbí, pak začne ihned pobrekávat a pofňukávat. Horší je to, že se podobným způsobem snaží chovat i Lenička. Dva ufňukánci…

Čas podzimní

Prosinec 28th, 2009 | Autor: hanka

Po slunečném babím létě k nám zavítal pravý podzim. Hezké počasí se střídalo s tím deštivým. A nevyhnula se nám ani **nemoc**. Eliška si odněkud přinesla rýmičku, kterou doprovázel ošklivý kašel, díky němuž jsme i navštívili paní doktorku. Ta neshledala na Elišce jedinou *závadu*, co se zdravotního stavu týká, poslech a výtěry byly negativní.

Lenka si však spolu s rýmou a kašlem užila zánět středního ucha. S pichnutím ouška a antibiotiky. Ve volných chvílích, kdy nekramařila v pokoji či v jiné části bytu, si hezky s Eliškou hrála, nebo dokonce pomáhala mamince se žehlením – zatím jen kapesníků.

Během jednoho z dlouhých večerů se holky rozhodly, že si budeme hrát na kadeřnici. Nejlépe vypadala Lenička, ze které jsme společně s Eliškou vytvořily malého **culíkatého rošťáka**.

Počátkem října jsme společně oslavili v hasičárně **babiččiny 60. narozeniny**. Holky se chovaly jako správní hosté. Uždibovaly, tančily a dokonce ani moc nezlobily. Jen jednou se Lenka ke mně rozběhla a zakousla se mi do stehna jako by nic. I přes přítomné hosty obdržela jednu na zadek a snad to bylo účinné. Od té doby se již kousání nekonalo. Na oslavě se jim nejvíce líbila možnost zabubnovat si na opravdový buben.

I přes proměnlivé podzimní počasí jsme se snažili chodit na procházky. O podzimních prázdninách jsme si udělali společný **výlet na Čertovu skálu** do nedalekého lesíka u Nových Dvorů. Holky vylezly kam se dalo a dokonce se nechaly i vyfotit. Horší bylo focení Maxima – neposedí, nepostojí.

Další procházka u babičky a dědy vedla k Velkému rybníku , kde se holky společně s Péťou prodírali lesním bludištěm z malých jehličnanů. Lenka neustále vykřikovala: „*Píchá*“. Ale místo pláče bylo slyšet veselý smích. Připojuji obrázek Elišky ztracené v jehličí (ten pořídila naše malá začínající fotografka Lenka) a pak společný snímek obou holčiček.

Nesmím také zapomenout zmínit naši účast na výlovu rybníků strejdy Jardy v Nových Dvorech. Výlov obou rybníků holky sledovaly z povzdálí. Nicméně si ryby musely pohladit (to aby se trošku ušpinily a umokřily) a Eliška měla velkou radost, že jí jednoho kapra strejda zabalil do tašky a mohla si ho odnést domů.

Ani v Praze jsme s výlety nezaháleli. Nejdříve jsme společně s Viktorkou, Bertíkem a tetou Monikou navštívili představení **cirkusu Berousek**. Kromě vystoupení medvědů a jiných zvířátek v manéži se jim líbila společná cesta na Lužiny autem v sedmi pasažérech a hlavně to, že Eli a Viki mohly společně sedět *v kufru*.

Společně s Viki za doprovodu Bertíka vyrazila Eliška s tetou Monikou na novou akci školky **Dýně**. Společně s tatínkem, který za nimi dorazil na školkovou zahradu později, vyřezali a vydlabali dýňového strašáka.

Jedno říjnové odpoledne jsme věnovali výletu do Holešovic do **Mořského světa**, kde se holky nemohly vynadívat na krmení žraloků. Ani želvy neunikly jejich pozornosti. Před skleněnou stěnu velkého akvária na ně sahaly a vzpomínaly na hrátky se želvami v Chorvatsku.

Společně s tatínkem jsme se celá rodinka vydala do **bludiště** a na **Petřínskou rozhlednu**. Je zajímavé sledovat rozdílné reakce holek. Eliška byla při první návštěvě zrcadlového bludiště vyděšená, dokonce i slzička ukápla. Lenka se chovala jako vždy, naprosto s přehledem. Ani široký či příliš hubený obraz v zrcadle jí nevyděsil, natož aby jí rozplakal. Zdolání 60 m vysoké Petřínské rozhledny po 299 schodech se zúčastnila jen Eliška s tatínkem. Lenička s maminkou čekaly na *horolezce* na blízkém provazovém hřišti.

Na výlet do **pražského planetária** se také vydala Eliška jen s tatínkem. Lenka je přeci jenom na takové učení malá.

Zaznamenávám samou zábavu a na práci bych zapomněla. Letošní vybírání brambor se letos opět neobešlo bez naší účasti. Brambor se letos neurodilo příliš, ale holkám to nevadilo. Unavené byly, jako kdyby vybíraly celý den a nejen dvě hodinky.

Unavené byly i po vytahování buríny a kedluben. Bylo vidět, že jsou hrozně rády, že si mohou, v současné době nejoblíbenější, pohádku „*O řepě*“ zahrát sami. *Tahali, tahali, řepu vytáhnout nemohli….*

Mikuláš a Ti druzí

Prosinec 30th, 2009 | Autor: hanka

Již koncem listopadu jsme začali letošní oslavy vánoc u tety **Pavlíny a strejdy Jirky v Jirčanech**. Sešli se zde maminčiny spolužáci ze školy s rodinami. Domeček byl zaplněn hemžícími se dětmi pro které teta připravila **pečení vánočních perníčků**. Eliška byla nadšená z vykrajování různých tvarů, ale hlavně ji potěšilo zdobení svých i cizích výtvorů. Lenka se k práci také postavila jako správná žena, skončila však u vyvalování placky a vykrajování. Obě byly moc spokojené, že si své výtvory mohly ochutnat.

V pátek 4.11.2009 do školky zavítal na své dlouhé pouti světem **Mikuláš** se svým doprovodem. Spočtením dětí a paní učitelek po odchodu Mikuláše s čerty ze školky došli ke zjištění, že v každém ve školce je něco dobrého, protože si čerti nikoho neodnesli. Eliška byla nadšená, že se mohou na tento den do školky za čertíky a Mikuláše převléci. Tedy se školka hemžila malými čertíky s červenými růžky. Eliška byla hrdá, že se čertů nebála jako někteří kluci ve třídě.

Úsměv na tváři jí ovšem zmizel hned následující den u prarodičů ve Dvorech. Odpoledne si holčičky s Péťou hrály na čertíky a pobíhaly pod celém domě.

S přibývající tmou přibývala nervozita. Po příchodu Mikuláše se svými druhy jsme doma měli dvě klíšťata. Eliška se přisála na babičku a na Mikuláše s andělem ani nepohlédla. Natož, aby odpověděla na otázku, kolik s nimi bylo čertů. Plakala a plakala, ani dárečky si vzít nechtěla. O trošku méně zarputilejší byla Lenka. Ta se přisála na maminku. Nechala se však umluvit a od anděla si dárečky vzala. Focení s Mikulášem jako v loňském roce se nekonalo. Tak tatínek alespoň holkám na památku všech 5 pohádkových bytostí vyfotil.

Po odchodu pekelníků holky začaly rozbalovat sáčky se sladkostmi. Eliška byla nejvíce potěšena knihou *Doba ledová 3*, kde kromě pohádkového příběhu a obrázků jsou i puzzle. Lenka se zbytek večera neodtrhla od knihy *Mašinka Tomáš*.

Musím přiznat, že letošní návštěva čertů v holkách zanechala hluboký zážitek. Jakmile začnout zlobit a připomenou se jim **čerti či mulisáci**, ihned dojde ke zklidnění situace a dost často i na bojácné slzičky.

Jako každoročně jsme se sešli na pomikulášské a předvánoční besídce s kamarády „*Řeky*„. Letos došlo ke změně, nesešli jsme se u nás doma, ale **u Pospíchalů v Poděbradech**. Zde jsme oslavu adventu spojili s kolaudací jejich zrekonstruovaného domu. Po procházce, jejímž cílem bylo dětské hřiště spojené

s návštěvou cukrárny na náměstí, kde byla povolena konzumace teplé lázeňské oplatky, došlo konečně k rozdělování dárečků. Holčičky se při čekání na jediného dětského mužského zástupce nechaly hezky *vyblejsknout*.

Čas adventní

Prosinec 30th, 2009 | Autor: hanka

Na třetí adventní nedělní odpoledne jsme přijali pozvání na **výstavu České filmové loutky** - oblíbených hrdinů českých loutkových a kreslených filmů 20. století. Vybraná pohádková společnost nás přivítala v románských sálech Strahovského kláštera u Pražského hradu. Holky po celou dobu prohlídky hledaly slíbeného **Pata a Mata**. Podařilo se a našly i domeček, ve kterém oba šikulové kutili.

První vystoupení v rámci oslav vánoc měla Eliška s ostatními předškoláky na **vánoční besídce** základní školy. Rodičům děti předvedly country tanec, který byl také součástí vánočního pásma následující týden ve školce. Na účinkujících bylo vidět, že už jsou zkušení a představení se jim náramně vyvedlo. Eliška byla ráda, že tančila s Filipem vedle Viki (Viktorka už od poloviny října byla přeřazena z Myšek do Krtků, což si holky náležitě užívají). Tak si z ní dělám legraci, komuže se Filip líbí, zda se o něj s Viki nedohadují…

Stejně jako předchozí vánoce tak ani letos nesměla chybět návštěva **Staroměstského náměstí** za doprovodu **Péti a babičky z Nových Dvorů.** Holky obdivovaly do stříbra oblečený vánoční strom. Nechybělo ani setkání se živými zvířátky a konzumace trdla a párků v rohlíku. Letošní návštěva byla oproti těm minulým taková blesková. Prahu totiž stejně jako ostatní části České republiky pokryla sněhová přikrývka doprovázená tuhými mrazy, které nedovolily delší pobyt venku.

Poslední předvánoční víkend jsme si tedy užili nejen mrazu ale i sněhu. Eliška nazula nové lyžáky, nasadila **lyže** a první jízdy na parketě na sebe nedaly dlouho čekat. Tatínek posloužil jako vlek a instruktor-učitel zároveň. Lenička zatím s Péťou prohánělа **sáně** a **boby**.

Poslední adventní neděli jsme měli naplánováno první lyžování v letošní sezoně na Monínci. Teplota blížící se mínus dvaceti stupňům však tento záměr změnila. Tedy jsem s Eliškou vyrazila do nedalekého areálku **Ski Kvasejovice**, kde jsme s Eliškou byly prvními lyžaři letošní sezony. Hodinové lyžování jí neunavilo, nepříjemná byla zima. Tak ihned po zahřátí a po obědě jsme vyrazily i s Lenkou na *rychlé jízdy* na bobech dolů do vesnice.

Bobování si holky užily i v Praze za účasti Míši a Filípka, i když to byly spíše jízdy více po trávě než po sněhu.

Eliška také využila možnosti **bruslení na umělém ledu** před Arkádami v Praze na Pankráci. Lenička zatím obdivovala ozdobený vánoční stromek a nakonec vánoční dekoraci vyrobenou z ledu.

Vánoční oslavy

Prosinec 30th, 2009 | Autor: hanka

Na vánoce se Eliška připravovala důkladně. Za pomoci tatínka si nakreslila a napsala Ježíškovi o spoustu dárků. Dokonce i Leničce vytvořila seznam, který však byl mnohem kratší než ten její. Dětská očka se rozzářila hned ráno 23. prosince, kdy Ježíšek přinesl ozdobený a nasvícený vánoční stromek. Na první dárečky si však holky musely počkat až do večerních hodin, kdy k nám na návštěvu přišli ostatní Růžičkovi spolu s Honzíkem, Karolínou a malým Matyáškem. *Malý Ježíšek* přinesl dárky v Praze dopředu před Štědrým dnem, protože ten *Velký Ježíšek* nás letos obdaroval v Nových Dvorech. V Praze holky dostaly stavebnice, knihy a nový kočárek na panenky, o který se hned popraly. Šly tedy do postele s vánočním brekem.

Velký Ježíšek na Štědrý den nechal pod stromečkem obrovskou hromadu dárků. Mezi dárky se pro holky objevilo nové **princeznovské povlečení**, další **knihy**, **oblečení**. Eliška dostala již batoh do školy. Sice ne růžový, ale šedivooranžový se strašidýlkem. Lenka měla velkou radost z **dinosaurů**, které dokonce přivezlo nákladní auto i s přívěsem. Ježíšek také nezapomněl na **lego stavebnici mašinku Stanleyho**, kterého si Lenka moc přála.

Na Boží hod vánoční jsme s tatínkem a Eliškou stáli před devátou na lyžích **na sjezdovce na Monínci**. I přesto, že teploměr ukazoval několik čáreček nad nulou, tedy byl technický sníh umrzlý, což se vůbec nelíbilo Elišce. Vrchní část sjezdovky s brekotem a nepočitatelnými pády doklouzala. Pak začala jezdit společně tatínkem a nakonec i na tváři vyloudila úsměv a ani se jí po dvou hodinách, kdy sjezdovku sjela pětkrát, nechtělo ani domů.

Doma na Elišku čekala Lenka a pospíchaly společně nahoru **k Pavlovi a Veronice**, kde na ně čekala nadílka od *Třetího Ježíška*. Na Štěpána přijela na návštěvu rodina Hrubých a přivezla dárečky od *Ježíška dalšího*.

Čas povánoční jsme si užívali na dlouhých procházkách po okolí Nových Dvorů. V procházkách holky pokračovaly i v době vánočních prázdnin, bez maminky a tatínka, kteří odjeli do Prahy do práce. Z Leničky se stává velká holka. Veškeré procházky absolvuje bez kočárku po vlastních nožičkách. A při odjezdu rodičů se ani nerozplakala, naopak se hezky rozloučila.

Ленічка a její perličky: při návštěvě u tety na Štilečku jsme Lence říkali, že doma budou k obědu játra. Pojem játra do té doby neznala, tak si **játra** zaměnila za **jádra** a tvrdila, že si ořechy k obědu dá. Dlouho jsme nechápali, jakou slovní hříčku si to vytvořila. Nicméně játra s omáčkou a rýží jí k obědu moc chutnala a dala si je i k večeři a žádné ořechy už si nepřála.

Zima, jaká již dlouho nebyla…

Leden 17th, 2010 | Autor: Martin

Tak se nám ta zima letos opravdu daří. Celou zemi zasypal sníh, což se dětem velmi líbí.

Užívají si zimních radovánek – kromě bobování prožily ve Dvorech i hezkou vyjížďku na saních tažených dvěma koníky. Soused Jirka zapřáhl a už se jelo. Doufám, že radost v dětských očích mu byla odměnou.

Abych zdokumentoval, jak může být zima hezká, uvádím foto ze Dvorů:

V Praze se též bobuje a to i s kamarády ze školky, zde jsou naše holky s Filipem:

Nyní jsme v Jizerských horách na zimní dovolené v Bedřichově, jakmile nasbíráme nějaké zajímavé zážitky, můžete je zde v našem blogu očekávat.

Pokračujeme (a zima taky…)

Únor 10th, 2010 | Autor: hanka

Po návratu z Jizerských hor jsme holkám slíbili náhradní **lyžování** na „parketě“ ve Dvorech, Elišce na Monínci. Nedělní dopoledne jsme strávili brouzdáním

v hlubokém sněhu, holky i Petr se snažili zdolat kopec na lyžích. Eliška si je nasadila a rozjela se jako zkušený lyžař. Péťa vydržel několik opatrných jízd zakončených pádem.

Lenka nejdříve vyslechla a následně vyzkoušela *„na sucho“* tatínkovi rady o pokrčených kolínkách a přenášení váhy. Poté si jízdu sama vyzkoušela. Samozřejmě rad zkušeného nedbala, jezdila v záklonu a padala, což na atraktivitě lyžování neubralo. Dokonce jí to vykouzlilo úsměv. Vůbec se jí ale nelíbilo, že tatínek, který sloužil jako lanovka, byl dosti unaven a vyhlásil konec lekce lyžování.

V pondělí ráno jsme vyrazili s Eliškou **na Monínec**. Hned cestou na vrchol lanovkou Eliška začala v rámci svého ufňukaného období pobrekávat a tvrdit, že chce domů a ne lyžovat. Pobrekávání se po prvních pokusech o jízdu změnilo v pláč a totální nechuť k lyžování. Nicméně jsme sjezdovku *„slanili“* a slíbila, že to zkusí ještě jednou. Aby se jeden v těch dětech vyznal…

Ihned po druhém vystoupení z lanovky spustila své lyže ze sjezdovky a ještě si k tomu prozpěvovala. Ranní nedobré rozpoložení se někam náhle vytratilo. Sjezdovku už zbytek dopoledne sjížděla bez problémů. Nesmím zapomenout připsat, že i nějaký ten pád se našel a to díky stále se zrychlující jízdě a díky tomu zhoršující se technice. Dokonce sama zvládla sjíždět uměle vytvořenou úzkou a strmou část sjezdovky přes most nad silnicí. A domů se jí na rozdíl od ranního extempore nechtělo.

To malé v oranžové kombinéze s oušky na helmě na obrázku je naše lyžařka Eliška.

V Praze se moc lyžovat nedá, tak si hezkých slunečných, leč mrazivých dnů, holky užívaly hlavně na zahradě. Ze zmrzlého sněhu se snažily postavit sněhuláka či iglú. Hlavně se však věnovaly válení se ve sněhu a skokům odkudkoliv do naházených hromad sněhu.

Podvečerní zimní čas také trávíme s kamarády z parku společnými návštěvami. Naposledy nás navštívila celá rodina Viktorky a Bertíka. Maminka se věnovala s dětmi společným hrám, tatínek se zbytkem návštěvy pracoval. Ze společně stráveného času máme i obrázek čtyř dětiček.

Po horách **Eliška** absolvovala dodatečný zápis do první třídy základní školy. Po první otázce paní učitelky – jak se jmenuje – se místo odpovědi rozplakala a schovala za maminčiny sukně. Nicméně za chvilku se uklidnila a pak již s paní učitelkou spolupracovala. Opověděla na všechny otázky a nakonec řekla i básničku. Paní učitelka nám prozradila, že k zápisu je již přihlášena jedna Eliška Růžičková.

Ve školce již skončil kurz plavání. Připojuji na památku obrázek malých plaváčků:

Z angličtiny Eliška přinesla pololetní vysvědčení, kde byla od paní učitelky vymalovaná velká jednička s hvězdičkou. Nebyli jsme překvapeni informací, že stejnou známku dostala i Viktorka. Byli jsme ale překvapeni tím, že paní lektorka rozdávala vysvědčení s jedničkou a dokonce i mínus, byl zakreslen.

Lenka začala s maminkou navštěvovat zvykání na školku ve třídě **zajíců**. Ani se moc nestyděla a začala si hrát s hračkami. Zpočátku se jí moc líbilo velké rozkládací letadlo, které po menším souboji zanechala jinému chlapečkovi. Postupně pak prohlédla většinu hraček a nakonec skončila ve hrací kuchyňce. Tam jak správná kuchařka začala vařit. Naklepala plyšovou rybu, kterou následně upekla v troubě.

Na servírování již nedošlo, protože hodina vyhrazená na zvykání skončila. Po skončení hodiny si chtěla dokonce ve školce nechat bačkůrky na příště. Snad se jí tam líbilo i bez toho, že by nějaké budoucí spolužáky znala. Nesmím zapomenout zveřejnit obrázek, na kterém Lenka ve školce odpočívá.

Karneval 2010

Březen 25th, 2010 | Autor: hanka

Stejně jako v minulých letech si Eliška užila karnevalových tanečků nadvakrát. Jako malá kouzelnice s velkým špičatým kloboukem se představila ve školce. Moc se těšila na i na motýlka Viki, ta ale díky střevní chřipce byla nakonec doma. Jak je vidět na obrázku, nápad přestrojit se za čaroděje a kouzelníky mělo více dětiček.

Jako malá kouzelnice doprovodila na **dětský karneval** do Nových Dvorů i ledního medvídka Leničku a čerta Péťu. Po počátečním ostýchání se holky na karnevale dostatečně vyřádily. Eliška se dokonce zúčastnila i taneční soutěže s jablkem. Tancovala s Veronikou. Holky měly radost, že v soutěži byly úspěšnější než velcí kluci. Lenička si z karnevalu odnesla cenu za páté místo v kategorii „prťat".

Kromě zážitků, sladkých odměn a hraček si holky, jak jsme zjistili 14 dní po karnevale, přinesly též **neštovice**. Holky zahájily jarní prázdniny u babičky a dědy prvními pupínky hned druhý den po odjezdu rodičů na lyžování do Itálie. Naštěstí měla nemoc u obou hladký průběh bez teplot. Eliška začala s prvními pupínky v neděli, Lenička hned v úterý. V celkovém součtu pupínků jsme se nedostaly přes stovku. Eliška byla vyloupaná do deseti dnů, Lenka, kterou byl problém „nabílit" má ještě nějaké nevyhojené pupínky i po měsíci.

Také je moc potěšilo, když zjistily, že neštovice mohou mít i Šmoulové. Modří skřítci nemají jen tak obyčejné pupínky, mají dokonce růžové. Sešlo se totiž, že v době léčby neštovic šel v televizi zrovna díl s nemocí Šmoulů růžovkami.

Na kontrole po „pupínkách" však paní doktorka zjistila Elišce drobný nález na průduškách, Leničce hnisavou rýmu a tak jsme ještě strávily další týden v domácím ošetřování. Lenku ještě čekalo vyšetření krve. Musím jí pochválit, odběr zvládla na dvakrát (nejdříve neúspěšně v odběrové laboratoři a poté úspěšně v ordinaci dětské lékařky) sice s pláčem, ale statečně. Výsledky ukázaly, že Lenka je v naprostém pořádku, nic jí nechybí, ničeho nemá moc.

Mezi dětským karnevalem a neštovicemi jsme se ještě užívali zimy. Jedno odpoledne jsem měla najednou k hlídání místo dvou holčiček navíc ještě Bertíka a Viktorku. Kamarádka Monika potřebovala něco zařídit, tak jsem s dětmi vyrazila na kopec u hřiště na **bobování**. O tom, že se společné bobování dětem líbilo, snad svědčí jejich veselé výrazy v obličejích.

Po příchodu domů se dětičky najedly sladkých tvarohových knedlíků. Po příjezdu Moniky nám zůstala doma jen Lenka. Eliška si s Viki dohodla, že si k nim domů pojede ještě hrát a pak tam přespí. Tak už holky společně trénovaly na blížící se školku v přírodě. Eliška sama poprvé strávila noc bez rodičů či prarodičů. Od tety dostala pochvalu, že se chovala vzorně, bez problémů. Po návratu domů na otázky, kdy zase *půjde bydlet někam jinam* odpověděla, že až za rok…

Na venkově holky společně s Péťou postavily dědovi za domem na hlídání velkého **sněhuláka**, se kterým se samozřejmě nechaly vyfotit.

K velmi oblíbeným zimním hrátkám patřilo skákání do závějí a sjíždění z bariér, které se vytvořily z nahrnutého sněhu. Na obrázcích je vidět, že zdolat sněhový kopec dá občas hodně práce.

Předposlední únorový víkend jsme společně s rodinou Šimona strávili **na zabíjačce** pašíka u babičky a dědy ve Dvorech. Eliška se Šimonem si na zabíjačce pochutnala hlavně na sladkém. Lence i Agátce moc chutnal čerstvý ovárek. Zabijačku si užila i teta Radka, která poprvé v životě špejlovala jitrnice a jelita.

Děti se v mezičase, kdy si nenacpávaly bříška, věnovaly jízdě po sněhu na čemkoliv z čehokoliv. Holky kamarádům z Prahy ukázaly u sousedů ovečky s čerstvě narozenými jehňátky, které si mohli i pochovat, pohladit si kobylu Carmen a ostatní domácí zvířátka. Obrázky z tohoto víkendu také nesmí chybět a na nich i sousedovic Danielka.

Lyžařskou sezónu jsme zakončily 20.3. na **Monínci**. Eliška si kromě fotografování vyžádala kameru. Do rodinné filmotéky nám přibyl kousek s lyžařským uměním v té době už skoro šestileté Elišky. Jaro se s blížícím se prvním jarním dnem začalo projevovat velkou silou. Sníh byl pouze ve skiareálu na sjezdovce a v nejbližším okolí. Byl docela mokrý, ráno byla teplota přes 10 stupňů. Eliška si i přes mokrý těžký sníh lyžování užila, jen jí trošku bolely nohy. Lyžování proběhlo bez jediné slzičky, dokonce i pády, které byly díky riskantním sjezdům bez zatáčení, přešla s úsměvem. Mohu zveřejnit hezký snímek, protože tentokrát pro *lovce obrázků* zapózovala.

Po třítýdenním přerušení návštěvy školky si Eliška přinesla domů diplom z absolvovaného kurzu plavání, kde u obrázku rybičky bylo zapsáno „5 m prsa“ a u toho velká 1.

Jaro a narozeniny

Březen 27th, 2010 | Autor: hanka

Druhý den po posledním lyžování jsme v rodinném kruhu oslavili Eliščiny **narozeniny**. Letos se na jahodovém dortu s krtečkem uprostřed rozhořelo již **6** růžových svíček. Se sfouknutím svíček samozřejmě musela pomáhat i Lenička. Eliška dostala hodně dárků, ale většinu maminka schovala do školy.

Na dárek nezapomněla ani hlídací teta. Aby Leničce nebylo líto, že nedostala žádný dárek, tak teta dárečeк rozdělila na 2 s tím, že jsou pro obě a musí si knihu i kostičky půjčovat.

Další dárečky Eliška dostala od kamarádů ze školky. Pokud by se vyskládaly, pak by to byla dlouhá řada cukrovinek, hraček a oblečení. Hlavně ale dostala řetízek, který denně nosí na krku, a co je důležité, úplně stejný má Viki. Naše malé princezničky se nechaly vyfotit s Agátkou.

Letošní rok se jaro opravdu snaží a hned první jarní den nám přineslo jarní teploty. Dokonce i u babičky a dědy již roztál sníh. Na víkendových **procházkách** to ještě na tenisky a mikiny nebylo. I tak bylo příjemné počasí a dětičkám se moc líbilo brodění se posledními plochami sněhové nadílky či přelézání *mokřadů a bažin* při cestě za obdivováním práce vyvážečky.

Jarní teploty již dovolily holkám se v parku prohánět **na kolech a koloběžkách**. Nelenily a celá odpoledne prohánělly dlouhou zimu zahálející dopravní prostředky. Nebylo divné vidět Elišku na Martinově kole, Šimona na Eliščině koloběžce či Lenku na Robinově kole. Světe div se, Lenka nasedla na kolo s přídavnými kolečky a hned na první pokus začala šlapat dopředu, ne dozadu jako vloni.

Z Leničky se nám stal malý kašpárek se šibalskýma očima. Neustále má snahu vymýšlet skopičiny a hraje si na opičku. Eliška chce udělat culíky, Lenka je musí mít také. Při focení culíkatých modelek se však jako **modelka** příliš netváří.

Jeden příběh za všechny:

Při zkoušení nových brýlových obrub pro maminku Lenka nešetřila svým skvělým hodnocením a pomáhala vybírat. Vybírala opravdu zajímavé barvy a tvary. Po chvilce jí zaujaly velké kulaté obruby černé barvy doplněné výraznou oranžovanou. Na její naléhání jsem si je zkusila. Po hlášce: *„Mami, ty vypadáš jako strašidlo, asi se tě budu bát, raději vyzkoušej tyhle…“* (tyhle, znamenalo něco podobně hrozného jen v barvě rudé), jsme raději optiku opustily. Na prodavačkách bylo vidět, že se dobře bavily.

Lenka také vymýšlí nová slova a ta známá používá v situaci, kdy by je člověk neočekával. Třeba spojení *tak to mě nezajímá*, *já nevím*, *to je mi jedno* a stále oblíbené *aha*. Nejnovější slovo ***„raketujeme“*** Lenka vymyslela, když byly holky s tetou na houpačkách na hřišti.

Na závěr dnešních zápisků jedno foto holčiček z večerní očisty, za které tatínek i holky zaslouží pochvalu. Tatínek za technické zpracování a holky *za normální výrazy*.

Velikonoce

Duben 7th, 2010 | Autor: hanka

Velikonoční oslavy začaly pro holky ve školce 30.března. Eliška se nejdříve s ostatními kamarády vydala na zahradu za Velikonoční zajíčkem. Děti si při slunečném počasí užily zábavné dopoledne plné soutěží a zábavy. Na závěr hledaly velikonoční nadílku, kterou **zajíček** dobře ukryl. Všichni byli úspěšní a každý malý návštěvník školky si domů odnesl vajíčko s překvapením. Tedy pokud ho nesnědl hned ve školce.

Na odpoledne jsme i s Lenkou přijali pozvání do školky na společné **Velikonoční vystřihování**. Za pomoci barevných papírů a hlavně šikovných ručiček dětiček se podařilo vytvořit hejno malých kuřátek, kohoutků a jednoho papouška. Eliška s Viktorkou se nechaly s papírovými kamarády vyfotit. Lenka se více než vystřihování věnovala spolu s Agátkou a Bertíkem hračkám a to poté, co místo kuřátka vyráběla **gekona**.

Od středečního odpoledne trávily holky společně s Péťou **velikonoční prázdniny** u babičky a dědy v Nových Dvorech. Velikonoce byly letos ve znamení pádů. Hned po příjezdu do Dvorů Lenka vypadla z auta. V sobotu se jí podařilo na odrážedle na návštěvě na Štilečku nejprve sjet jeden schod a když to byl jen pád malý, tak se vydala zdolat rovnou tři schody najednou. Tento pokus se již bez slziček neobešel, stejně jako pád z houpačky v pondělí v podvečer. Ani Eliška nezůstala pozadu. Při návratu z jedné z procházek nedávala pozor a skončila v kanále. I přes malé nehody si holky užívaly velikonoční atmosféru.

S ostatními dětmi chodily řehtat, jen ranní průvod vynechávaly. Oběma se totiž po posunu času nedaří večer nějak usínat a ráno by spaly a spaly… Večerní usínání začíná být ze strany děvčat hudebním představením. Obě místo spánku zpívají. Mezi nejoblíbenější a neustále omílané patří *Neťukej, neťukej, náš táta je divokej*.

Lenku řehtání na malou řehtačkou bavilo jen poprvé. Bylo to pro ni něco nového. Poté ji vyluzování zvuků začalo bavit až když s Péťou vyměnila řehtačku za originální *řehtací trakař*.

Studenějšího, leč již jarního, počasí jsme si užívali všichni venku. Holky stavěly s kamarády pískové hrady a dorty, nechyběly procházky a dokonce i projížďka se konala. Tatínek zprovoznil *akuautíčko* a holky se při vzájemném střídání projely terénem po poli ke kravínu a zpátky. Cestu absolvovaly na druhý rychlostní stupeň. Snížení na rychlostní stupeň č.1 při projížďkách na dvoře se vůbec nelíbilo Lence – nuda. Pomalá jízda, žádné šance na bouračky, maximálně přejetý pes či koště…

Nedělní dopoledne holky pomáhaly s barvením vajíček. Rozdělily si barvy, Eliška barvila vajíčka žlutá a červená, Lenka zelená a na Péťu zbyly barvy modrá a oranžová. Lepení samolepek pak již byla jen holčičí práce. Petr šel pomáhat Pavlovi s pletením pomlázek.

Kvalitu upletených pomlázek všichni tři za doprovodu tatínka vyzkoušeli při pomlázce na Velikonoční pondělí. Vykoledovali si plné košíčky sladkostí a vajec, dokonce přinesli i syrová. Lenka se zatím ještě styděla, tak básničku *„Ben, ben blechy ven a vajíčka do košíčka sem“*, kterou zdědila z loňského roku po Elišce, řekla ve vesnici jen jednou. U prarodičů a tet jí stud přešel, tak po Elišce, která si pro letošek připravila básničku novou, recitovala Lenka.

Jaro v plném rozkvětu

Duben 30th, 2010 | Autor: hanka

Po velikonočních svátcích došlo k velkému rodinnému stříhání. Vše probíhalo normálně, Eliška je již velká slečna a dokonce si i sama dirigovala Manču (naší „dvorní“ kadeřnici), jak ji má ostříhat. K překvapení však došlo, když na židli určenou obětem stříhání zasedla Lenka. Oznámila, že chce ostříhat na *dvanáctku dinosaura*. Manča se začala rozhlížet po ostatních, co to má znamenat. Ujistili jsme jí, ať stříhá normálně na holčičku, že je to jen momentální nápad. Uznejte, dobrý pokus o rozhození.

Večer po ostříhání jsme celá rodinka obsadila do posledního místečka Audi a vyrazili na **oslavu 60. narozenin** strýce **Zdeňka**. Holky byly zpočátku trošku vykulené ze všech vycpaných hlav zvířat, vydělaných kůží a dalších myslivecký trofejí rozmístěných po stěnách místnosti. Oslava se totiž konala v Sedlčanech na lovecké chatě. Po úvodních taktech přítomné živé hudby zaktivovala Lenka svoji jadernou baterii a tanec přerušila pouze při přestávkách, které potřebovali i hudebníci. Okolo osmé byl akumulátor vybit a začali jsme se pakovat k domovu, ale ještě před cestou domů se holky osmělily a na lovecké trofeje si i sáhly.

Dubnové víkendy překvapily. Venkovní teploty se pohybovaly okolo dvaceti stupňů a užívali jsme si jarního sluníčka. Sluníčka se užívala i nová **zvířátka**, o která děvčata rozšířila skupinu svých nejlepších přátel. Nejdříve jsme vyrazili na návštěvu ke strýci na Štileček, který si pořídil malou psí slečnu německého ovčáka jménem *Asta*. Holky z ní byly úplně unešené a začaly dědovi vysvětlovat, že Maxim už je velký a bylo by dobré si pořídit malé psí miminko. Neuspěly, stále máme doma jen Maxíka, což úplně stačí.

Nesmím zapomenout zveřejnit společnou fotku s bratrancem Péťou, který nechybí o žádném víkendu u babičky a samozřejmě při žádné lumpárně. Na Štilečku se společně rozhodli, že budou pozorovat žáby. Naštěstí se nám podařilo je usměrnit, že nedopadli jako Honzík, který se letos jako první z rodiny díky pozorování žab koupal. Tak alespoň *obtěžovali* vodníka.

Ve Dvorech se mi podařilo Elišku zachytit při krmení ovcí a jehňátek.

Fotkou holek s novou klisnou *Bárou*, kterou si sousedé pořídili místo *Jurina*, zatím nemohu posloužit. Na krmení přímo z ruky si již zvykala *Carmen*. *Bára*, která je slepá na jedno oko, se zatím přízni a lásce našich děvčat vyhýbá. Ani fotky malých koťátek u tety Slávky, která musíme každý víkend navštěvovat, zatím nejsou ještě k dispozici.

Výčet zvířátek bych ukončila fotkou holek s morčaty, se kterými si holky pohrály u sousedů ve Dvorech. Jinak máme spoustu nových fotek s kocoury, psi, králíky, které se holky několikrát denně snaží chytit v klecích na zahradě. Každé zvířátko si totiž musíme vyfotit na památku.

Kromě zvířátek holky také tráví část víkendu za přítomnosti **Danielky**, která je často akcemi našich holek hodně překvapená. Společně se byly podívat na princeznu v bílých šatech – vdávala se slečna z vesnice – a ony nesměly jako všichni další obyvatelé vesnice chybět na zátahu a ochutnat svatební cukroví.

Společně také testovaly **konstrukci na houpačky**, hrazdu a žebřík, kterou s vypjetím všech sil postavil za dva víkendy tatínek.

Odměnou za jeho práci, ze které není příliš nadšený, musí být to, že nová konstrukce je pravidelně využívána a na nějaké nepřesnosti holky nekoukají, hlavně, že slouží účelu, ke kterému byla vyrobena – lezení, šplhání, houpání a v budoucnu snad i klouzání (Lenka si přeje k narozeninám skluzavku).

Dubnové a květnové střípky

Květen 18th, 2010 | Autor: hanka

Eliška začala chodit ve středu s hlídací tetou na **plavání** do sport centra Brumlovka. Ve středu, tedy pokud není náhodou nemocná – zase jí potrápily noční záchvaty kašle, tráví až dvě hodiny času s tetou zdokonalováním plaveckého stylu. Poprvé také vyzkoušela saunu.

Ve školce se děti fotily, proto jsme doma v rámečku aktualizovali Eliščinu fotku, na které je vidět, že už se z ní stává opravdu velká slečna. Do albíčka jsme zařadili krom společné **fotky** Krtků s učitelkami i společnou fotku od profesionála s Viktorkou. Nad touto fotografií se Eliška divila, proč se Viki neusmívá tak, jak to řekl pan fotograf – ukázat zoubky. Zapomněla totiž, že Viki už vypadalo hodně zoubků a ty nové ji ještě nenarostly. Usmívající se, leč bezzubá pusinka by nebyla moc hezká.

Před odjezdem Elišky a Viktorky na školku v přírodě jsme společně oslavili **Viktorčiny 6. narozeniny**. Díky nevlídnému počasí se místo plánovaného setkání na zahradě konala oslava doma. Před naším odchodem bylo co uklízet…

Lenka byla úspěšně **přijata do školky** a podle posledních informací by měla od září navštěvovat třídu *Myšek*. Doufejme, že si na školku a další nové kamarády zvykne stejně, jako si zvykla na hlídací tetu. Uvidíme, jak se zapojí do kolektivu. Má totiž nevýhodu ve srovnání s Eliškou, která již před docházkou do školky skoro polovinu dětí znala. Lenka občas potká dvě, tři děti, se kterými bude každý všední den trávit ve školce, na pískovišti, ale ty se kterými se kamarádí, jsou starší, tedy už do školky chodí nebo mladší a na školku čekají. Třeba Agátka od Šimona, se kterými často trávíme společná odpoledne – než se nám o prázdninách odstěhují do svého nového domu nedaleko Prahy.

Nesmím zapomenout zaznamenat Lence její zážitky při **cestování** v autě. Obvykle v polovině cesty nahlásí, že jí začíná bolet bříško. Až do jednoho z květnových víkendů cestu přežila bez nehody již od vánoc. Při květnovém sobotním návratu z návštěvy ze Sedlčan Lenka zahlásila a už nebyl ani čas zastavit… O sobotním podvečeru bylo rozhodnuto – prala se Lenka, potah na sedačku, maminky kabelka a vytíralo a čistilo se auto. Hned v pondělí jsem šla koupit kinedryl. Zdá se, že Lenka zdědila *zálibu* v cestování po mně či po babičce z Prahy.

Tatínek vyrušil ze zimního spánku **motorku** a nesměly chybět zkušební jízdy s holkami. Letos se to napoprvé nepovedlo, protože baterie se rozhodla dále užívat zimního odpočinku a probraly jí teprve opakované impulsy nabíječky. Po odloženém startu se holky vystřídaly u tatínka na prvních letošních jízdách a motorku pak společně připravili pro nadcházející sezónu.

Čarodějnice

Květen 20th, 2010 | Autor: hanka

Letošní rok jsme se zúčastnili stavění **Máje v Nových Dvorech**. Eliška pilně pomáhala se zdobením, Lenka si s připravenými krepáky na zdobení spíše hrála. Obě se společně s dalšími dětmi těšily na opékání buřtů, které však zrušil déšť. Eliška měla povoleno zůstat venku do deseti, tak si to i přes nepřízeň počasí užila. Lenička brzy utekla do postele, samozřejmě za mého doprovodu.

Když nebylo možné buřtíky opékat o čarodějnících, tak je děda spolu s masem naložil a uskutečnilo se první letošní venkovní grilování. Holky, aby dobře viděly, se usadily na psí boudě a přizvaly i Danielu. Nakonec na střeše psího kotce i společně povečeřely.

Malé i velké čarodějnice i čarodějové se slétali v průběhu odpoledne ve středu 5.května na **po-čarodějnickém sletu** na zahradě mateřské školy. Tam na ně kromě nafukovacího hradu ve tvaru skluzavky čekal i bohatý program v podání třídy Krtečků a čarovné kouzlení kouzelníka Navaro. Na klouzačce se nejvíce zapotila maminka, která po provazovém žebříku nahoru vystrkovala Lenku a v náručí vynášela Ondru. O zimě pak nemohla být ani řeč. Nicméně počasí vydrželo a začalo pršet těsně před koncem akce. Dětičkám se čarovné malování, které měly na obličejích namalované, rozmazalo jen díky sportovním výkonům a ne díky dešti. Eliška si na obličej nechala vykreslit pavoučí síť s velikým pavoukem a Viki zeleného netopýra, nebo co to vlastně bylo… Jinak se po zahradě prohánělа spousta želv-nindžů, pavouků, kočiček, zajíčků a dětiček s obličejem jako rozkvetlá louka. Lenka se vymalovat nechtěla, ale doma si to rozmyslela a pak začal jeden z mnoha vzteklých ječivých záchvatů spojených s jekotem a kopáním do všeho možného.

Zatím co si Eliška užívala prvních dnů školky v přírodě, vyrazila maminka s Lenkou na společné setkání s tetou Blankou a její téměř tříletou dcerou Katkou. Díky nevlídnému počasí se tentokrát nekonalo setkání na hřišti, ale v restauraci. Jako vhodné místo byla zvolena restaurace **Výtopna na Václavském náměstí** v paláci Blaník. Tato restaurace patří k zážitkovým restauracím. Je oproti jiným výjimečná tím, že objednané pití nepřinese číšník, tedy v tomto případě *přednosta stanice*, ale přiveze ho vláček kolejáček. V restauraci je téměř třičtvrtě kilometru kolejí, mašinky vozí nápoje až na stůl. Jedna mašinka odveze až 12 nápojů najednou, v provozu je 20 mašinek, v restauraci jsou vybudované krajinky, nádraží a vše co k dráze patří, dokonce i zvedací mosty. Salátový bar nabízí místo rajčat a okurek pastelky a dětský jídelní lístek nachystaný jako omalovánky a samozřejmostí je i dětský koutek plný hraček – hlavně mašinek a kolejí.

Zážitky máme všechny, nejen holky, na které byl obsluhující personál hodný a poslal jim vláčkem dokonce i lízátka a bonbóny. Při příjezdu naší objednávky nastalo velké focení a pak nastalo překvapení. Lokomotiva zahoukala a začala couvat na hlavní trať i s naší nevyzvednutou objednávkou. Rychle jsme tedy i se zákazníky u okolních stolů začali naše džusy zachraňovat. Podařilo se a pak jsme se fotily už jen po vyndání objednávky z přistavených vagónů. To, že holky pobíhaly po celé restauraci a vykřikovaly nadšením z vláčků, vůbec nikomu nevadilo. Oni se totiž dospělí v tomto podniku chovají jako malé děti – řeči, které spolu vedou, jsou často přerušovány sledováním okolo jedoucích mašinek a díky tomu se myšlenka ani nedokončí.

Eliška nesmí o tento zážitek přijít, tak má slíbeno, že po návratu ze školky po návštěvě zubaře se půjde na vlaky vozící limošky podívat a podle libosti si jí i nechat dovézt.

Školka v přírodě

Květen 25th, 2010 | Autor: hanka

V neděli 16. května jsme odvezli Elišku od babičky ze Dvorů za kamarády ze školky, kteří dorazili z Prahy autobusem, do sporthotelu **Mozolov** nedaleko Naděj-kova na školku v přírodě.

Byli jsme moc zvědaví, jak se bude či nebude Elišce stýskat. Zprávy od paní vedoucí učitelky na webu školky nasvědčovaly prvnímu případu – snad se jí nestýská, je zdravá a líbí se jí tam.

I přes ne příliš příznivé počasí, zimu a pár uplakaných deštivých dní, si školky v přírodě užila. Každý podvečer dětičky trávily ve vyhřívaném krytém bazénu. Pokud nepršelo, pobíhaly po okolí Mozolova a pozorovaly přírodu nebo hrály hry. Od Elišky jsme ze školky dostali poštou hezký obrázek plný sluníčka a kytiček.

Přepisuji *hlášku* paní učitelky ze zápisek na školkovém webu přímo z Mozolova: *„Děti měly také za úkol postavit domečky pro broučky. Pustily se do toho s takovým zanícením, že by se tam nakonec ubytoval i mamut…“*

Na obrázku je vidět Elišku s Luckou jako malého mravenečka, když vybudovaly domeček pro broučky.

Ve středu trošku ukápla slzička, když měla na pokoji *Myšek* zůstat sama, protože Viki odjížděla domů kvůli zvýšené teplotě. Přestěhovala se tedy k Amálce a Matyldě na jejich pokoj *Lištiček* a v pátek ráno, když jsem si pro ni i s Lenkou přijeli, tak nás vítala s úsměvem! Kromě Elišky jsme vyzvedli i Šimona, který pak strávil většinu dne s holkami ve Dvorech, kam si pro něho přijela teta Radka.

Červen plný akcí

Červen 16th, 2010 | Autor: hanka

Hned po školce v přírodě vystoupila Eliška v úterý 25.5.2010 s kroužkem aerobiku na **festivalu mateřských škol** v KC Novodvorská. Holčičky vystupovaly se skladbou **Cukrárna**. Babička s pomocí dědečka vyrobila Elišce hezký kostým cukrářky a maketu dortu. Dokonce babička přijala pozvání a byla se na představení s námi podívat. Eliška ještě před vystoupením spustila slzičky, něco se jí nelíbilo. To něco bylo to, že nebyla ve dvojici s Luckou (což jsem se dozvěděla až doma). Nicméně nakonec Eliška vystoupila s ostatními na jevišti pod vedením Hanky Kynychové. Děti byly skvělé a přes technické potíže s hudbou sklidily zasloužený potlesk. V hledišti kromě rodičů a babičky samozřejmě nechyběla Lenka, která se pak s Eliškou před kulturním centrem nechala vyfotit.

Hned další den jsme se s ostatními cvičenkami setkali na zahradě ve školce na rozlučkové slavnosti s uplynulým školním rokem. Součástí odpoledne bylo i slavnostní pasování a **šerpování předškoláků na prvňáčky**. Ráno si Eliška do školky nasadila batoh, který jí ježíšek přinesl na školní pomůcky, a do ruky vzala zvoneček. Společně s ostatními spolužáky se byla podívat v první třídě ve škole, kde jim prvňáčci zazpívali. Při odpoledním nástupu předškoláků na šerpování si zvonili do kroku. Při šerpování každý předškolák kromě šerpy obdržel i upomínkovou medaili, diplom a knihu s podpisy učitelek.

Celé odpoledne děti dováděly na skákacím hradu. Od klaunů, se kterými si zazpívaly a zatančily, dostaly nafukovací balónky. S ostatními kamarády pak holky prozkoumávaly skluzavky, houpačky či pískoviště. A protože si přízně kamarádů neužily dost, tak jsme se ještě společně s Viki, Bertíkem a Agátkou přestěhovali a ukončit příjemné odpoledne u nás na zahradě, kde se Lenka s Bertíkem dokázali náležitě umazat.

Tím se Eliška rozloučila se školkou *do slova a do písmene*. Ve školce bude probíhat rekonstrukce a poslední měsíc docházky do školky stráví Eliška se svými kamarády v náhradních prostorách základní školy.

***

Poslední květnový víkend jsme holky pokřtili na 100% vodáky. Společně s kamarády *Řeky* jsme vyrazili na 16 km dlouhý **vodácký výlet po Sázavě z Týnce naD Sázavou do Pikovic**. V ranních hodinách jsme vyrazili vláčkem z Pikovic, kde se k nám připojili další účastníci zájezdu. V Týnci nad Sázavou na nás čekal zbytek výpravy a vyrazili jsme společně do půjčovny pro pádla, lodě, barely a samozřejmě vesty. Holky zapózovaly jako správné vodačky:

Jsou to poslední fotky, na kterých se ještě usmívají. Díky vysokému stavu vody holky moc úsměvů v lodi nerozdávaly. První jez (holky však jezy překřtily na „vodopády“) jsme sjeli pouze s tatínkem. Holky vodní překážku překonaly suchou nohou po břehu. Pod jezem se nám podařilo vylovit 4 neporušené plechovky Gambrinusu, které jsme kamarádům vodákům, kteří se na jezu „*udělali*“, poctivě vrátili. Druhý z jezů v Brejlově jsme sjeli celá rodinka. Pod jezem však byla naše loď, obvykle přezdívaná „*žlutý banán*“, plná vody a kánoe se za křiku našich malých vodaček překlopila. Tatínek zachraňoval loď, pádlo, barel a dokonce i jednu láhev s pitím. Já jsem pochytala ostatní pádla, další pití a dokonce i sušenky. S plným náručím jsem zpod lodě vytáhla Lenku, se kterou jsem vyzkoušela hod daleký do blízkého raftu (díky pevnému úchytu měla Lenka obtisknuté všechny mé prsty na stehně celý následující týden). Pak se podařilo za vydatné pomoci rafťáků vyprostit i Elišku a umístit ji na palubu náhradního plavidla. Po převlečení již Lenka nechtěla na kánoji. Nicméně si nechala vysvětlit, že jiná šance není a vyrazili jsme vzhůru k dalšímu dobrodružství. Při sebemenším cáknutím vody však křičela: „Vlny ne!“ Při průjezdu peřejemi před Kamenným Přívozem, kdy kamarádi z lodí vypadávali a peřeje překonávali plavání, jsme nabírali vodu. Křik se změnil nejdříve v hysterický pláč a posléze už jen v chrčení. Při vylévání nabrané vody jsem s holkami provedla výsadek. Převlékly jsme se do suchého, jen mne zůstaly mokré kraťasy, u kterých jsem si stihla utrhnout nohavici, a vyrazily jsme do blízkého městečka, kde jsme si čekání na tatínkův příjezd autem z Pikovic zpestřovaly sledováním ostatních vodáků při překonávání jezu neboli vodopádů.

Původní trampské osady v okolí Medníku, další jezy a peřeje tak již obdivoval pouze tatínek, který v Pikovicích úspěšně bez dalšího koupání odevzdal kánoj a nás pak vyzvedl v Kamenném Přívoze.

Vyprávění holek o vodáckém výletu s odstupem času vypadá jako velké legrace, ale nechuť k přepravě pomocí lodní dopravy stále trvá. Lenka dokonce zvažuje, že ani parníkem jezdit nebude. Tak jsem zvědavá, jak na tom bude za několik dní na trajektu mezi pevninským Řeckem a ostrovem **Thassos**, kam míříme na letošní letní dovolenou.

***

Nedělní dopoledne jsme společně strávili v **Království železnic** v Praze na Smíchově. Hned u vstupu byly holky nadšené, protože ke vstupnému každá dostala kromě reklamních časopisů a karet UNO také stavebnice lega – čtyřkolku a letadlo. Holky obdivovaly, stejně jako všichni ostatní, zmenšený a přitom dokonale fungující svět i s pohyblivým automobilovým parkem. Zažily i střídání dne a noci, pozorovaly, jak se v domečcích okolo železnice rozsvěcují a zhasínají světla. Největší nadšení a výkřiky radosti jsme však zaznamenali, když se konečně za sklem rozjel vláček. Také je potěšila možnost rozsvěcovat či blikat světly na modelech z lega. Dost času jsme strávili u modelu ostrova Sodor. Jenom se holky nějak nemohly pochopit, proč je na modelu ostrova 5 mašinek Tomášů, několik Gordonů a dalších a ne vždy jen jeden. Velkou radost měly, když na modelu našly náklaďák *Elišku*. Nesmím zapomenout na Eliščino rodeo na koníkovi a Lenčin let vojenským vrtulníkem.

***

Nedělní podvečer jsme strávili v rozšířeném kruhu rodinném **na oslavě** svátků a narozenin u strýce Milana a tety Zdeny. Zpočátku se holky dost nudily a vyváděly skopičiny. Pak se odebraly společně s Matýskem do vedlejšího pokoje a snažily se osmiměsíčního chlapečka naučit lézt dopředu. Spíše se však ony rozpomněly, jak lezly dozadu a je pravda, že malého Matýska hezky rozjařily.

***

Dětský den Eliška strávila společně na **výletu se školkou**. Původně plánovaná návštěva zvířátek na statku *Hořátev* byla díky zatopení areálu změněna na návštěvu hradu a zámku ***Staré Hrady*** nedaleko Jičína. Společné dopoledne tak strávila společně se svými kamarády ze školky v přítomnosti milých pohádkových bytostí, skřítků a strašidýlek, kterých jsou plné hradní sklepy a dokonce i zámecké prostory.

***

Začátkem června Eliška společně s Viktorkou za dozoru Viktorčina tatínka shlédla film *Garfield: Zvířecí jednotka zasahuje* v Palace **Cinemas** Slovanský dům. Eliška obdržela pochvalu za to, že vzorně poslouchala. Kinem to (tím myslím měsíc červen) začalo a kinem to i skončí. Před představením Garfielda se obě holky nechaly společně vyfotit s Hurvínkem a Máničkou, kteří lákali na jejich nový film. A nalákali. Holky už vědí, že na poslední červnovou neděli mají lístky na 3D film *Hurvínek na scéně*. Tentokrát za doprovodu našeho tatínka.

***

Také se nám konečně podařilo navštívit **zubní** lékařku v rámci pravidelných kontrol. Před zubařem jsme společně a tentokrát i s Eliškou navštívily **restauraci Výtopna**. Lenka, která již znala, jak mašinka přiveze objednané pití, jen při každém průjezdu mašinky s vagónky hýkala. Eliška zpočátku jen koukla a pak se i ona připojila k veselí své sestry. Radostnou náladu trošku pokazilo vylití Coca Coly do kolejiště, to když se Eliška nadchla pro projíždějícího *Gorgona* s pohádkovými vagóny a začala nekoordinovaně máchat rukama. U zubaře nebyla již tak radostná nálada, jako při zastávce na občerstvení. Lenka zoubky neukázala. Co na to říci? Jenom to, že slíbená zmrzlina nebyla! A bohužel jí nedostala ani Eliška, která si zoubky nechala *bez zavření pusy* prohlédnout. Zatím má jen jeden kaz na mléčné stoličce a ostatní, některé již druhé zoubky, jsou zdravé.

***

Začátkem června proběhlo další rodinné stříhání. Lence jsme nechali vlásky zastřihnout do mikáda a místo přezdívky *Kraken* teď používáme ***Dišperanda***. Vypadá teď totiž přesně jako pohádková princezna z pohádky *Hrátky s čertem*.

***

Naši fotogalerii musím doplnit o obrázek, který zastihl tatínka při dalším rozšiřování lezeckého a houpací centra na zahradě. Lenička už dostává dárečky ke svým blížícím se třetím narozeninám. Jako první dárek dostala společně s Eliškou od prarodičů z Prahy žlutou **skluzavku**.

***

V polovině června slunce konečně ukázalo svou sílu a dalo nám připomenout na blížící se léto. Teploty blížící se 30 stupňům nás vylákaly na zahradu k tetě Jitce, kde Lenka zdokonalovala své **skokanské umění**. Skok daleký do malého dětského bazénku, při kterém se střídaly hned tři dětičky (kromě Lenky ještě **Robin** a **Martin**), brzy znamenal plavbu na sucho. Nicméně máme spoustu hezkých fotek, ze kterých se špatně vybírá jedna, která by reprezentovala jejich veselí a skokanský styl. Nakonec jsem vybrala tu, kdy vystříknutá voda vytvořila okolo jejího tělíčka „andělská křídla“. Eliška mezitím vybrušovala svůj

plavecký a skokanský styl v bazénu na Brumlovce za dozoru tety na hlídání.

Lenka oslavila 3 roky

Červen 23rd, 2010 | Autor: hanka

Lenička při každé možné příležitosti ukazuje na prstících, že jsou jí dva. Hned přidá další prstíky a hrdě ukazuje „tři“. 10. června jsem s Lenkou společně absolvovala **tříletou prohlídku**. Hned v čekárně sestřička Lenku vyzkoušela z barev. S troškou ostychu začala spolupracovat. Po prvních dvou barvách přišla na řadu červená. Já jsem se začala obávat, že řekne zelená. Lenka si totiž neustále tyto dvě barvy plete. Chvilka ticha a nic. Lenka odmítla dále komunikovat. Naštěstí sestřička využila úhybného manévru a zeptala se tedy, zda je tam ještě někde úplně stejná barva. Od té doby zase probíhala oboustranná komunikace. Lenka spolupracovala i při kontrole zraku a sluchu. Nechávala si poslušně zakrývat jedno či druhé oko či ucho. Při kontrole sluchu měla pocit, že když sestřička šeptá, pak ona musí také, tedy mi nezbylo nic jiného než se vžít do role zesilovače. Ještě, míra **94 cm a 13,3 kg**. Co se týká porovnání s Eliškou ve stejném věku, výškově jsou na tom na centimetr stejně, ale Lenka je o 0,7 kg lehčí.

Za vzorné chování a spolupráci Lenka dostala od sestřičky dvoje sponky a k překvapení všech přítomných v ordinaci pronesla, že jedny nechá Elišce. O bonbónky, které měla uschované v mé kabelce jako odměnu, se však nehodlala rozdělit. Stejně jako o zmrzlinu, kterou mi nechala alespoň ochutnat.

***

O víkendu jsme začali s rekonstrukcí pokoje u babičky. V pokoji máme zatím trošku nepořádek, k obývání začíná být pokoj zbudovaný v kovárně a podařilo se nám vymalovat koupelnu. Holky si mezitím užívaly společně s Petrem letních teplot. Dokonce vyrazily i na koupačku do rybníka. Lence vydržel psychický blok z koupání v Sázavě a do vody nevlezla. Stále večer před spaním tvrdí, že nepůjde ani na parník a místo dovolené v Řecku bude u babičky a na dovolenou pojede místo ní Petr. Se sušením sena také moc nepomohli, okupovali na vedlejším poli **balíky**. Večer, poté co vlezli do vody, se divili, že je svědí celé tělo.

***

Eliška 17. června ukončila svojí docházku do jazykové školky. Domů přinesla vysvědčení s **jedničkou s hvězdičkou**, stejně jako v předešlých pololetích. Následující čtvrtek jsme společně sbalily pytel a všechny ostatní věci ve školce. Elišce tímto dnem skončila její docházka do školky a po prázdninách hurá do školy.

***

Ač tomu počasí nenasvědčuje, kalendář nám oznámil, že je první letní den. **Lenička** oslavila své **3. narozeniny**. Nejdříve ve Dvorech a pak v Praze. Na oslavu se obě holky oblékly jako dvojčátka, dokonce i Lenka vydržela v culíkách. Před oslavou se každou chvilku ptala, kdy už přijde návštěva a dostane dárečky. Při jejich rozbalování se babička raději nedívala, papíry byly rychlostí světla roztrhány a určeny do koše, ne k opětovnému použití. Po rozbalení dárků se Lenka divila, kde je dort s krtkem a svíčkami. Ty se pak musely ihned zapálit. Všechny tři svíčky na dortu sfoukla i bez Eliščiny pomoci najednou. Poté se holky ihned pustily do „obírání“ dortu. Nejdříve se rozdělily o marcipánovou muchomůrku, pak začaly ozobávat lístečky, plátky čokolády a borůvky. Krtkovi *vydloubly* marcipánová očka a nakonec ho Lenka *kousla* do hlavy. Druhý den ráno, když přišla hlídací teta, tak Lenčina první otázka po probuzení byla, zda má pro ni dárek. Když jí teta řekla, že ho rozbalí až přijde Eliška ze školky, tak se rychle oblékla a sdělila jí, že už tedy jdou do té školky. Nicméně šly až po „O“.

V pondělí odpoledne jsme na dort pozvali tetu Evu s klukama. Zbytek dortu zmizel úměrně počtu strávníků. Děti se pak na zahradě rozdováděly především při hře *na kolíčkovanou*.

V úterý jsme přivítali další gratulanty. Tety Moniku a Radku s dětmi. Počasí nám přálo, nepršelo, tak jsme mohli uskutečnit malou zahradní párty na oslavu narozenin. Později se přidala ještě teta Eva se Šimonem a Ondrou. Holky ještě přizvaly malou Moniku od sousedů a pak už to byl pořádný „šrumec“. Bilance je uspokojivá: zahrada přežila, děti také, vše se snědlo, nálada byla veselá.

Večer Lenička vypočítávala, od koho dostala dárky. Zjistila, že chybí už jen dárek od tety Iriny. Tak jsem jí ujistila, že Irina se dohodla na návštěvu v červenci, po návratu z naší letní dovolené, kam poslední červnové pondělí odlétáme.

Letní dovolená na Thassosu

Srpen 3rd, 2010 | Autor: hanka

Místem pro společnou rodinnou dovolenou s tetou Katkou, strýcem Pavlem a jejich dcerou Hedvikou se po dlouhém a náročném výběru stal začátkem července nejsevernější řecký **ostrov Thassos**. Doprava letadlo-autobus-trajekt-autobus probíhala jako obvykle. Holky se občas nudily, tak trošku i zazlobily, teta přežívala za pomoci Kinedrylu. Nejvíce jsem se obávala cesty trajektem z pevninského Keramoti do hlavního města ostrova Limenas. Lenka se totiž od výletu na řeku Sázavu bojí vody. Dokonce ani u babičky ve Dvorech se v rybníce nevykoupala. Nicméně jsem jí při rychlém přestupu z autobusu na trajekt křičící uchopila a cestu jsme spolu odseděly v podpalubí. Na horní palubu se nenechala nalákat ani na krmení racků z ruky. Poslední část cesty autobusem do malebného **letoviska Potos** -do studií Lotos v jižní části ostrova – již proběhla bez problémů.

První dny naší 11-ti denní dovolené jsme si užívali nejvíce u moře. Zpočátku nám teplota vzduchu nepřipadala moc řecká, dokonce i několikrát zapršelo a bouřka také nebyla ničím neobvyklým. Naštěstí se postupně oteplovalo, i když ne na takové tropické hodnoty, jaké v té době panovaly ve střední Evropě.

Voda nás překvapila svojí teplotou. Díky severní poloze jsme očekávali studenější vodu. Opak byl pravdou. Moře nám připravilo krásné zážitky nejen při koupání. Tatínek zakoupil vodovzdorný obal na fotoaparát a díky tomu trávil část dovolené kromě šnorchlování také vyráběním fotodokumentace mořského dna a podmořského života. Holky si kromě moře užívaly skákání do bazénu. Obě se začaly potápět. Eliška už dokáže bez ničeho a pod vodou přeplavat celkem dlouhou vzdálenost.

Lenka s koupáním vzdorovala. První dva dny se koupala jen v bazénu, u moře si jen hrála v písku. Další den jsme si od Hedviky půjčili člun, nalili do něho vodu a Lenka se na pláži začala cákat. Když si vycákala všechnu vodu, tak se osmělila a sama si vodu začala nosit z moře a to už byl jen krůček ke koupání. Pak už jsme si ani u moře neodpočinuli.

Po krátkém lenošení u moře jsme si pronajali sedmimístný fiat Doblo a vyrazili na výlety okolo ostrova. Naše první cesta vedla do vnitrozemí do horské vesničky **Theologos**. Jedná se o nejstarší vesnici na ostrově, bývalé hlavní město. Některé domky mají původní břidlicovou střechu a některé jsou dnes již opuštěné a polorozpadlé. Odtud jsme pak pokračovali po okružní silnici na poloostrov Aliki. Cestou jsme ještě navštívili **ženský klášter** Archanděla Michaela. Škoda jen, že se nesmělo uvnitř fotit. Nelze totiž popsat slušivé kalhoty, které dostal tatínek a strejda Pavel, protože vstup v krátkých kalhotách je zakázán. Na **Aliki** jsme se pokochali antickými vykopávkami, rozvalinami starého přístavu a starobylým mramorovým lomem. V jedné z taveren s výhledem na moře jsme společně poobědvali. Zlatou třešinkou na dortu

se stala místní specialita *chalva*. Děti po prvním ochutnání tuto pochoutku nechaly bez dalších slov rodičům. Byli jsme rádi, že nás *chalva* při našem dalším řeckém putování již nepotkala. Stačilo, že nám ležela v žaludku celé odpoledne, které jsme strávili na malé pláži, kterou jsme objevili při pro tento den neúspěšném hledání „Diova oka“.

První den putování, který jsme ukončili večerní návštěvou Limenarie, se nám vydařil. Plán na druhý výletní den zněl: Metalia – Sotiras – Trypiti – Giola neboli Diovo oko (neboli Volské voko, jak ho nazvala naše děvčata při návštěvě delegátky cestovní kanceláře, která nám vyprávěla, co lze na Thassosu navštívit). Přírodní galerii, která obsahuje nádherná díla z mramoru a bílého kamene, jsme na pláži **Metalia** našli bez problémů. Cestou na pláž jsme udělali skupinové foto (chybí jen tatínek). V pozadí jsou vidět zbytky opuštěné továrny na zpracování železné rudy, která se zde zpracovávala počátkem minulého století.

Na pláži jsme se s holkami probloudily velkým kamenným bludištěm a pak nastala prohlídka uměleckých děl. Lenka si ze všech výtvorů vybrala k vyfocení jediné vytesané zvířátko, kterého jsme si mi ostatní pomalu nevšimli, delfína a fotka je na světě.

Při snaze najít největší a nejzajímavější dílo přírodní kalendář z bělostných mramorových menhirů, který připomíná **miniaturní Stonehenge**, jsme se s Pavlem shodli, že musíme dát za pravdu rčení, že je na Thassos potřeba být minimálně 14 dní. Není to díky tomu, že ostrov je tak velký a plný památek a přírodních zajímavostí, ale díky tomu, že jsou neoznačené a netrpělivému turistovi mohou zůstat nadále skryté. Nicméně díky tetě Katce, která vyrazila na pěší průzkum, jsme byli úspěšní a dvanáct menhirů s astrálními znameními našli. Trošku jsme měli problém astrální znamení rozkódovat. Tady zase pomohl Pavel, který opodál našel tabuli s vysvětlivkami a pak už jsme se mohli každý zapózovat jako Eliška fotografovi u svého znamení.

Naše další cesta vedla do vnitrozemí směrem na Maries do **kláštera Panagias**. Mužská polovina výpravy opět obdržela slušivé dlouhé kalhoty (nic proti, k uprchlým trestancům neměli daleko) a od místního kněze všichni sladké želé obalené v kokosu, tzv. loukumi. Byli jsme naslazeni snad do konce pobytu. Holky po odchodu sledovaly stádo koz. Byly očarovány jejich akrobacií, kterou předváděly při snaze získat alespoň jediný lísteček ze všudypřítomných olivovníků.

Cestou po pobřeží jsme pokračovali do typické řecká vnitrozemské vesničky **Sotirasu** umístěné v kopcích asi 4 km nad střediskem Skala Sotiros. Vesnice byla založena roku 1888 jako útočiště místních obyvatel před tureckými piráty. Je odtud nádherný výhled na přilehlé pobřeží a okolní kopce zarostlé bujnou zele-

ní, jak píší v průvodcích. Ale nepíší tam, že vesnička je téměř opuštěná a zdevastovaná. Kostelík, který vypadá, že se i opravuje, je bohužel pro veřejnost uzavřený.

Po chutném obědě v jedné z pobřežních thassoských taveren, kde nám děvčata vydatně pomáhala s vypitím tradiční studené kávy frapé, jsme vyrazili na koupání na písečnou pláž **Tripiti**. Jméno Tripiti (= děravá) vzniklo podle otvoru ve skále v západní části pobřeží.

Po odpolední koupání jsme se všichni těšili na **Diovo oko**, stejně jako předešlý den. Giola neboli Diovo oko (pro naše děvčata Volské oko) je přírodní jezírko naplněné mořskou vodou, která se sem při větším příboji přelévá z moře. Jezírko se ukrývá ve skalách za vesničkou Astris. Na rozdíl od předešlého dne byl tatínek vybaven novými poznatky z internetu, GPS souřadnicemi a pevnými nervy, stejně jako my ostatní. Mohu potvrdit záznamy turistů na internetu, cesta k jezírku opravdu není dobře značená a je hůře sjízdná. Nicméně byli jsme úspěšní a podvečerní pohled stál za to. Koupání nás při vidině dna plného mořských ježků ani moc nelákalo.

Třetí výletní den jsme absolvovali **okružní jízdu z Potosu do Potosu přes Limenas**, horskou vesničku Panagia a koupání na Paradise beach. **Limenas** je hlavním městem, největším a nejrušnějším na ostrově. Jeho název znamená v překladu „přístav“, což dokládá i existence dvou přístavů – jeden nový pro trajekty a jeden starý pro výletní lodě.

Zachovalo se zde mnoho antických památek, většinou jde o vykopávky, sloupy a mozaiky. Společně jsme si prohlédli zbytky **Agory** neboli antického tržiště. Mezi nejvýznamnější památky patří antické divadlo nalézající se na překrásném místě nad městem. Bylo vystavěno před více než dvěma tisíci let. Jeho původní podoba byla změněna Římany, kteří ho přestavěli na gladiátorskou arénu. Dnes nezůstává divadlo nic dlužno svému poslání, neboť se tu konají koncerty a další kulturní akce. Také holky se zde předvedly jako správné herečky. Je pravda, že se svým vystoupením dělaly drahoty. Největší potlesk sklidila Lenka s písněmi Skákal pes a Neťukej.

K Akropolisu se do kopce nad antickým divadlem vyšplhala jen rodinka Kučerovic. Zatímco obdivovala památky starověkého Řecka, Eliška i Lenka upíjely v příjemné kavárničce na pobřežní promenádě rodičovské frapé a mazaly se od zmrzliny.

Po úspěšném setkání všech členů výpravy jsme společně přes vyhlídku na Golden Beach pokračovali do malé vnitrozemské vesničky **Panagia**, odkud vede cesta na nejvyšší vrchol ostrova **Ipsarion**. Po příjemném posilnění gyrosem jsme zakotvili na zbytek odpoledne na **Paradise beach**. Pláž je písčitá s bílým pískem a azurově modrou vodou s mírnými vlnkami. Po obou jejích stranách se pak tyčí nádherné útesy porostlé borovicemi, vavřínem a divokým tymiánem. Děvčata si užila koupání, větší holky měly neustále snahu přeskakovat vlny a užily si *plavání bez ničeho* díky pozvolně klesajícímu dnu. I Lenka nacvičovala plavání bez ničeho, což jí brzy přestalo bavit a začala stavět pískový hrad. S jeho stavbou jí Eliška i Hedvika rády vypomohly. Lenka si pak zahrála na *skřítka Pískomila*. Písek z Lenky jsme pak *vysypávali* snad až dokonce dovolené, možná si nějaký přivezla i zpátky do Čech.

Neděli jsme strávili *doma* v **Potosu**. Společně jsme se koupali a večer se těšili na slíbenou večeři. Oslavovali jsme moje narozeniny. V Potosu, který je velmi oblíbeným a živým letoviskem, přístavem a současně jedním z největších měst ostrova Thassos, není problém najít tavernu. Je problém vybrat si z velkého množství. Táhnou se podél pobřeží až ke kamennému molu, neboli *lomu*, jak ho nazvaly holky. Je pravda, že pojmenování lom by si zasloužilo také, protože navezené mramorové dílce u mola lom připomínaly. Ale vraťme se k tomu důležitému – jídlu. Tatínek

řekl, že když jsme v Řecku a toužíme s Katkou vidět Santorini s typickými modrými střechami, pak tedy jedině taverna s modrými židlemi. Modré židle jsme našli, večeře byla výborná. Jen holky to dlouhé stolování nějak nebavilo a odbíhaly na molo – lom. Sledovaly na jedné straně kotvící rybářské lodě a osvětlené taverny a bary na straně druhé.

Při každodenních procházkách po Potosu holky dostávaly **zmrzlinu**. Hned v prvních dnech si vybraly, kam budou chodit, kde jim zmrzlina chutná a kde ne. Ke konci dovolené už jsme se jich ani neptali, kterou zmrzlinu chtějí. Hedvika si opakovaně pochutnávala na *bubble gums*, Eliška na *jahodové* či *citrónové*, Lence zachutnala *vanilková*. Rodiče si chodili pochutnávat na gyros pita a místní pivo Mythos.

Po dobré večeři nás v pondělí ráno čekalo brzké vstávání. Vyráželi jsme na **výlet v jeepech** do vnitrozemí ostrova. Celá kolona čítala 4 Suzuky Jimmy. Jeden z nich, bílý, řídil tatínek a osádkou mu byla maminka a vzadu všechny 3 holky. Jeden z červených řídila polovinu cesty, tu zajímavější, jak později sama uznala, Katka. Přes pro nás již známý Theologos jsme vyrazili do horské vesnice **Kastro**. Kastro znamená řecky „hrad" a je nejvýše položenou vesnicí na Thassosu. Název má své opodstatnění. Skála, na které Kastro stojí, ční ve výšce vysoko nad krajem a výhled z ní je nádherný. Zda-li tam někdy hrad stál, však nikdo neví. Před návštěvou Kastra jsme zastavili u dvou malých vodopádů. Cestou do horské vesnice jsme též sledovali krásnou přírodní scenérii, obdivovali obrovské množství starých statných platanů, či mnoho včelích úlů. Thassos je ostrov medu. Do něj nakládají vše možné, dokonce i rajčata. Po dosažení horské prémie jsme navštívili kostelík a kostnici, která byla zvláště zajímavá pro holky. Vynutily si opakovanou prohlídku morbidní podívané. Když do kostnice nahlédnete, vidíte opravdu lebky a kosti. Povalují se všude, což souvisí s místním zvykem nechat se sedm let po smrti exhumovat. Ostatky po sedmi letech (už jen lebka a kosti), uloží jejich pozůstalí do malé dřevěné bedýnky. Tu pak odnesou do Kastra a na věky ji uloží do zdejší kostnice. Jenže dřevo časem zetlí a rozpadne se. Kosti i lebka vypadnou. A pak se volně povalují po podlaze kostnice.

Druhou zajímavostí Kastra je krčmář **Kosta Makedos** a jeho rodina. A to jen od května do října, kdy zde provozuje tavernu a je jediným stálým obyvatelem vesnice. Jak nás upozornila průvodkyně, je to člověk veselý a rád si z turistů utahuje. Terčem jeho legrácek se tentokrát stal náš tatínek, který za skvělou spolupráci dostal pivo. To jsem musela vypít spolu s tetou Kačkou a Pavlem, protože tatínek řídil. Další zastávkou byla náhorní plošina plná krásných přírodních scenérií a porostlá cesmínou.

Cestou zpět domů do studií Lotos jsme se zastavili u uměle vytvořeného sladkovodního jezírka nedaleko vesnice **Maries** a pak pokračovali na pláž San Antonio. Po vypití drinku jsme vyrazili k domovu a opět na naši pláž užívat si posledních okamžiků u moře.

Cestou do vnitrozemí jsme neustále nacházeli ukazatele na nejvyšší horu ostrova **Ipsarion**. To nakonec rozhodlo o tom, že se *naši mužové* odhodlali k jeho zdolání. Na pomoc si zapůjčili horská kola a ve středu v půl šesté ráno vyrazili směrem na Maries. První zastávka byla u sladkovodního jezera, pak pokračovali již po nezpevněných cestách dále do vnitrozemí, které je velmi členité a má stále ještě polodivoký a turisty příliš nezasažený ráz. Stráně jsou porostlé kvetoucími a voňavými květinami, místy porostlé borovicovými háji a opuštěnými lomy na mramor, do jednoho z nich se jim podařilo zabloudit. Vrchol **1204 m nad mořem** (v některých pramenech je uváděno 1206 m n.m.) dosáhli před desátou hodinou. Cestou dolů směrem na Theologos Pavel píchnul, což způsobilo zdržení. Nicméně svůj sportovní výkon, při kterém najeli skoro 80 km, úspěšně dokončili a *doma* jsme je přivítali v brzkém odpoledni a strávili s námi ještě poslední podvečer u moře.

V den odjezdu jsme měli naplánováno koupání u moře. Thassos se s námi v noci rozloučil bouřkou, deštěm a nízkou teplotou. Místní dokonce oblékli bundy. Tak z koupání nakonec nebylo nic. V poledne jsme naložili kufry do přistaveného autobusu, který mimochodem zablokoval silnici a zkomplikoval místní dopravu minimálně na čtvrt hodiny. Díky tomu auta, která nás měla dovézt na trajekt, přijela pozdě a tak jsme vyrazili na zpáteční cestu do Prahy po řeckém způsobu, pozdě, o to však rychleji. K tomu jsme již od rána věděli, že zaměstnanci letiště se připojili od 10 hod do 14 hod k celostátní **generální stávce**. Trajekt se nám podařilo stihnout, i když naše cestovatelka Katka nám cestou trošku *zezelenala*. Cesta trajektem byla tentokrát bez problému. Lenka připravenou potravu pro přilétající a loudící racky konzumovala sama, nicméně cesta lodí už pro ni nebyla noční můrou. Díky tomu, že letiště v Kavale nepatří mezi příliš frekventované, tak se nás stávka příliš nedotkla. Pouze jsme si užili nefungujícími terminály a nový řecký odbavovací systém. I to se podařilo překonat a letadlo včas odletělo směr Praha. V Čechách, kde po celou dobu naší dovolené panovala tropická vedra, jsme se konečně ohřáli…

Tuzemské prázdniny

Listopad 15th, 2010 | Autor: hanka

Po návratu z Thassosu jsme se v Čechách ohřáli až moc. Původní plán, že holky zůstanou po dovolené v Praze, se po prvních hodinách strávených ve velkoměstě rozplynul. Holky tak strávily společně s Petrem týden plný sluníčka a koupaní **u prarodičů v Nových Dvorech**. Babička byla nešťastná z Lenky. Před dovolenou si Lenka ve vodě nesmočila ani koneček prstíku bez řvaní, po návratu od moře však nechtěla vůbec z vody. Lenka potápěla, samozřejmě *bez ničeho*, v bazénu, s otevřenýma očima a tvrdila, že loví mušličky jako tatínek. Kromě koupání nesměl chybět každoroční výlet na Cunkov na bizony a hry na parketě spolu s kamarádkou Danielou. Dědovi se podařilo opravit *žlutého ďábla* a spanilé jízdy po parketě byly vyžadovány několikrát denně.

U babičky se předmětem *šišmání* stala koťátka, tentokrát nejen u tety Slávky, ale vlastní. Na rozdíl od ostatních koťat máme koťata pozoruhodná. Obě kočičí holčičky se narodily s pahýlem místo ocasu.

Eliška obnovuje **zuby**. Začínají jí vypadávat jeden po druhém. Dokonce už si jeden, který pevně držel v dásních, dokázala rozkývat tak, že během pár dnů vypadl. V autě při páteční jízdě k babičce si hrála s bezpečnostním pásem tík způsobem, že si ho dávala mezi zuby. Několikrát byla upozorněna, ať to nedělá. Upozornění bylo z její strany samozřejmě ignorováno. Když byl pak tatínek nucen prudce zabrzdit, tak se Eliška rozplakala, že jí bolí zub a teče jí krev. Tak přibyl další do sbírky a Elišce v puse další díra a má problém, jak třeba kousat jablko.

Po návratu do Prahy jsme si ještě společně s kamarády užívali slunečného a teplého počasí. Dopoledne holky trávily s hlídací tetou především na zahradě při vodních hrátkách v malém bazénu. Odpoledne přibraly do party ještě Bertíka a Viki, občas i Šimonka s Agátou. S těmi si však společné odpoledne užily především u nich na zahradě **ve velkém bazénu**. Neustále jsme musely být ve střehu, protože čtyři rybky v bazénu, které skáčou a potápí se, jsou náročné na uhlídání. Nejzajímavější byl protiproud. Díky němu jsme si s tetou Radkou moc nezaplavaly. Pouze jsme dětičky *dovláčely* k protiproudu, ony se pak svezly a pořád dokola. Bylo to pro nás posilovací cvičení. Za ty radostné ohníčky v dětských očích to však stálo.

Poslední naší společnou akcí s tetou Radkou před přestěhováním z Podolí do nového domu v příměstské části Prahy byla návštěva **venkovní výstavy velkoformátových fotografií** před Rudolfinem. Dětičkám se moc líbily fotografie se zvířátky. Holky měly pocit, že se s každým obrázkem zvířátka musí vyfotit. Tak se přiznám, že téměř celou výstavu znám z hledáčku fotoaparátu. Následně jsem si *ulovené* obrázky v popředí s dětmi mohla prohlédnout na počítači, tak proč si vlastně stěžovat. Prohlížení fotografií je po chvilce přestalo bavit. Následovala dlouhá občerstvovací přestávka s výhledem na lodě na Vltavě a Pražský hrad. Veselou historkou je také naše zpáteční cesta metrem ze Staroměstské. Při přestupu (2 dospělí, 5 dětí – tentokrát nás doprovázel i Kryštof a 1 kočár) jsme se navzájem neztratili, hurá. Pak najednou se v hlášení v metru ozvalo „Hlavní nádraží" místo očekávaného I.P.Pavlova". Zvítězila panika, ne zdravý rozum. Celá skupina jsme vystoupili, pak zjistili, co se stalo za omyl (Hlavní nádraží…) a zase nastoupili. Dětičkám se akce „nástup-výstup" moc líbila. Ještě nesmím zapomenout na radost, že se nám podařilo být na *povrchu* na Pankráci po jezdících schodech dříve, než teta Radka, která zvolila pro cestu z podzemí s Agátou a kočárkem snad *nejpomalejší výtah v Evropě*.

Koncem července už nám počasí nepřipomínalo léto. Propršely celé dny. Nicméně počasí neodradilo rodinu Knápkovic a dorazila do Nových Dvorů. Sice plánovaný víkend se stanováním se smrskl pouze na sobotu, ale i tak jsme si to užili. Tatínek s Petrem a Martinem vyrazili i přes drobný, ale vytrvalý déšť, na kolo. My ostatní jsme vyrazili pěšky. Cílem obou skupin byla **Hospůdka za pecí ve Veletíně**. Tam nás čekal teplý čaj, některé i s rumem. Nejen holky obdivovaly způsob grilování klobásy v krbu za pomoci rozfoukávání ohně starým fénem. Eliška dokonce celý proces sama vyfotila. Za vytrvalého deště jsme vyrazili zpět za dědou, kde nás čekalo grilované maso, pečené bez pomoci fénu, maximálně přitápěním vzduchem z tatínkových plic.

V polovině prázdnin jsem společně s holkami vyrazila na prodloužený víkend do Dvorů. Počasí koupání nepřálo, tak jsme naplánovali turistické poznávání okolní přírody. Ve čtvrtek odpoledne jsme spolu s babičkou a dědou, kterého doprovázel Max a Petr, vyrazili na **zříceninu hradu Zvěřinec**. Překvapením bylo, že se Lenka za celou cestu nenesla. Okružní trasu absolvovala bez jediného zaváhání. Nna občasných delších zastávkách více odpočíval a sportovní výkon rozdýchával pes Maxim.

V podvečer nás navštívila rodina Hrubých. Aby nám náhodou náš výlet nezáviděla, tak jsme je na následující den pozvali na odpolední výlet do hospůdky **Pod Jasanem v Ředicích**. Cestou tam vzniklo skupinové foto, na kterém chybím pouze já, neboť nebylo možné použít samospoušť.

Holky si na návštěvu pamatovaly již z minulého léta a celou cestu se ptaly, zda dostanou zase lízátko. Pan hospodský nezklamal a lízátka dětičkám stále rozdává. Na cestu zpět holky ještě udělaly dědovi chutě a daly si *červenou fidorku*.

Výlet měl úspěch, tak jsme na sobotní odpoledne naplánovali **okružní výlet** Nové Dvory – Myslkov – Vratkov – **Veletín** a zpět domů. Celé sobotní odpoledne nás tentokrát doprovázelo slunce, tak jsme vyrazili v *letním*. Letní oblečení nám pak pomohlo v léčení revma, protože jsme cestou sbírali maliny. Ty největší a nejsladší se samozřejmě krčily v křoví a hlavně kopřivách. Cestou jsme také našli menhiry, na které museli všichni mladí účastníci vylézt. Tentokrát to byla naše děvčata a Jakub. Petra jsme potkali až v Hospůdce za pecí, kam dorazil s tatínkem po terénní projížďce na kole. Opět musím pochválit holky, které celou dlouhou trasu zvládly úplně sami po svých.

Jaké by to byly prázdniny, kdybychom nevyrazili na **Prčické posvícení**. První zastávkou byl dětský kolotoč. Dávat hádanku, na čemže se holky povozily, by bylo úplně zbytečné, neboť osedlaly jako každoročně koníky. Péťa pro tentokrát kolotoč již vynechal, přeci jenom s jeho výškou a váhou… J. Pak následovala jízda na autodromu. Petr s Eliškou úspěšně naráželi do autíčka s tatínkem a Lenkou. Lenka byla naštvaná, že stejně jako v loňském roce nesmí na *Twister*. Potěšena ale byla, když jsme jí usadili na dětské ruské kolo.

Další víkend se v pátek začali sjíždět první známí na krůtí **grilování**. Letošní rok jsme sice pozvali na krůtí grilování, ale podávala se krůta pouze pečená na kameni. Místo *ptáka na rožni* se podávala uzená vepřová kýta. A že měla úspěch, svědčí i to, že zbyla pouze kost na ohlodání. Dětičky si samozřejmě jako jeden z chodů nenechaly ujít opékané buřtíky.

Proměnlivé počasí nás provázelo stejně jako v průběhu celých prázdnin. Přes den naštěstí nepršelo, ale noci byly deštivé a to tak, že nám trošku napršelo v průběhu obou nocí do stanu. Nicméně Elišce ani tatínkovi voda nevadila. Lenka se na této akci předvedla jako správný vztekloun. Nejdříve řekla, že bude spát ve stanu, tak jsme vše nastěhovali. Pak se rozhodla, že tam tedy ne a všechny její a maminčiny věci se stěhovaly domů. Tam se zase rozhodla, že chce do stanu, což již jí nebylo povoleno a vzteklení jí vydrželo půl hodiny, pak vysílením usnula.

V sobotu dopoledne tatínek s několika účastníky vyrazili na výlet na kole do okolí. Třešničkou na dortu bylo zdolání sjezdovky na Monínci směrem dolů. Ostatní *účastníci zájezdu* vyrazili do lesa k rybníku na houby, které si pak odvezli Pospíchalovi. Největší *atrakcí* pro naše holky byl strejda Tomáš na houbách. On je Tomáš tak trošku vyšší a bylo vidět, že hledání hub není jeho nejsilnější stránkou. Dokázal stát vedle hříbku a nevidět ho. To pak dětičky měly radost, že mu ho mohou *vyfouknout pod nosem*. Byly ale na něho hodné a úlovek mu umístily do košíku, takže ho měl nakonec úplně plný.

Věříme, že již tradiční grilování mělo úspěch a v příštím roce se sejdeme zase v hojném počtu. Budeme však muset rozšířit *dětské hřiště*. Přeci jenom dvě houpačky, jedna hrazda a dva provazy na šplhání není na tolik dětí dost.

Co se týká letošní úrody hub, pak celá naše rodina byla ráda, že si pro tentokrát **houby** našly cestu do Poděbrad. Houbám se letos dařilo a díky babiččině zálibě v jejich sbírání se každý víkend vyráželo do lesa. Pak bylo práce nad hlavu, pokud se úlovek nepodařilo udat někde jinde. Na obrázku se Eliška chlubí samými hříbky. Že jich není málo, že?

Poslední týdny prázdnin holky trávily v Praze s hlídací tetou, která od září díky Lenčinu nástupu do školky, u nás po 5 letech končí s pravidelným hlídáním. Odpoledne se holky společně s Viki a Bertíkem „otužovaly“ při každém vykouknutí sluníčka v dětském bazénu. Společné odpoledne jsme také strávili v restauraci **Výtopna**. Dětičky nám celé odpoledne prohánělly mašinky po celé restauraci. Největší radost měly, když mašinka přivezla lízátka a bonbóny.

Další společné odpoledne jsme u tety Moniky strávili vlastnoruční **výrobou** originálních **triček**. Dětičkám byly natřeny ručky barvou kterou si vybraly a tu pak obtiskly na bílé triko. Eliška s Viktorkou musely mít na triku všechny barvy, Bertík propagoval černou a Leničce nesměla chybět růžová. Na obrázku jsou vidět naše malé modelky a jeden model, kdy vypadají jako *sourozenci triku*. Malý Lexík, bratránek Viki a Bertíka, který v hlavní době výroby triček spinkal, si své body ozdobil dodatečně. Natírání ručiček barvou se mu líbilo, mračit se začal až při přitlačení nabarvené ruky na své malé tričko.

Poslední prázdninový víkend jsme naložili babičku s dědou a Petrem a vyrazili na **výlet do Hluboké nad Vltavou**. Nejdříve jsme navštívili blízkou **Zoo Ohrada**. Poctivě jsme prohlédli všechny expozice, nejdéle jsme se zdrželi při sledování vodních hrátek u vyder. Krmení koziček bylo zajímavé do té chvíle, než Elišku kozlík nabral na růžky. Lenka se zasekla při vstupu na most, který vedl do rybníka, ze kterého se krmili ryby. Než se kapr mohl najíst vhozených granulí, pak musel být rychlejší než všudy přítomné *zlodějské* labutě a kachny.

Po prohlídce Zoo jsme se přesunuli do města. Z parkoviště jsme vyrazili na **zámek**. Prohlédli si nádvoří, zjistili, že prohlídkové okruhy jsou na naše děvčata příliš dlouhé a tak jsme raději vylezli na věž. Zdolali jsme 245 schodů do výšky 52 m. Nahoře nás uvítal vítr a bylo vidět, že se blíží déšť. Zamávali jsme dědovi a babičce, kteří na nás čekali dole na nádvoří.

Pak jsme pospíchali dolů právě včas. Do prostoru zámku právě přicházel průvod rytířů, který zval na rytířské závody v rámci Velkého rytířského turnaje na koních společnosti Traken. Holkám se moc líbily princezny, které byly součástí průvodu a dohadovaly se, která z nich je ta s těmi černými vlasy. Blondýny v naší rodině nějak netáhnou… Děti se také zvědavě ptaly, zda ten opilý mnich, který průvod doprovázel, nabízí v demižonu opravdové víno. Tak bylo vystoupení mnicha přesvědčivé.

Cestou do restaurace na oběd nás již doprovázel déšť, který nám pak již nedovolil dokončit naplánovaný výlet. Prohlídku blízké rozhledny jsme museli odložit na jindy.

Konec prázdnin se přiblížil a začínáme se připravovat na první školní den Elišky a zároveň první den Lenky ve školce.

První školní a školkové pokroky

Listopad 15th, 2010 | Autor: hanka

Posledního srpna jsme se rozloučili s pravidelným hlídáním hlídací tety. 1. září Lenička nastupovala do školky, Eliška do školy. Maminka už předčasně, jak tvrdí tatínek, začala přemýšlet, jak bude probíhat hlídání v době nemoci, když nebude teta. A nejen to, vždy spolehlivá teta bude přeci jenom chybět po 5 letech téměř každodenního hlídání.

1. září jsme společně všichni vyrazili do školy. Nejdříve s Lenkou do **školky**. **Lenka** zamířila do oddělení **Myšek**, kde na ní čekaly paní učitelky Andrea a Nikola. První dny s dětmi také vypomáhala Vilma, kterou si Lenka pamatuje z doby vyzvedávání Elišky. Lenka dostala přidělenou značku Lízátko.

První den dostala pochvalu za vzorné chování a k tomu i čokoládovou medaili. Další 3 dny chodila na *zkrácenou zvykací dobu* jen na 2 hodiny. Tak jsme hned druhý zářijový týden využili opětovně služeb hlídací tety, která Lenku vyzvedávala ze školky a pak spolu trávily zbytek dne do mého návratu z práce.

Po prvních dnech u Lenky, stejně jako u Elišky před třemi roky, začal koloběh – asi tak týden školka, pak okolo 10 dní nemoc. Po první nemoci, kdy s hlídáním opět pomáhala teta, se Lence do školky už nechtělo. Odmítala chodit do školky už večer při ukládání spánku. Vždy se ptala, kdo jí bude hlídat. Po odpovědi, že paní učitelka ve školce, začala plakat.

Když jsem se jí ptala, proč nechce chodit do školky, bylo mi sděleno, že se jí moc stýská. Po čem? Třeba nám na to Lenka někdy odpoví. Pláčem byla doprovázena ranní cesta do školky, v šatně si s ní tatínek užíval vzpurné a ubrečené záchvaty. Vždy však vyšel jako vítěz a Lenku ve školce zanechal, byť brečící. Pak si konečně našla kamarádku **Natálku**. Záchvaty pak byly už jen ráno a ne v průběhu dne. Pak si Lenku našla nemoc, nejdříve rýma a kašel a než stihla po vyléčení vyrazit do školky, tak chytla virový zánět středního ucha a neminulo jí píchání ouška. Maminku pak neminuly bojové akce na ORL a pevné nervy. Lenku se podařilo dostat do čekárny pouze násilím, v ordinaci na pomoc přiběhla sestřička a paní doktorka. Celá prohlídka byla ve znamení síly a boje, naštěstí vítězného pro dospělé a úleva přišla při třetí návštěvě, kdy bylo konstatováno, že je vyléčená. Po návratu do školky se opakoval předchozí scénář odmítání školky a pláč. Nicméně tatínek se stal již *zkušenářem* a dokázal brečící Lenku v rychlosti předat paní učitelce do třídy, kde se obvykle uklidnila. Nejjednodušší to měl v pátek. Těšila se alespoň na svačinu v jídelně, kde v tu dobu trávila Eliška v družině čekáním na první hodinu. Tak si alespoň holky mávaly.

Nepomáhalo ani slibování, že má angličtinu. Ve školce začala chodit 2x týdně na lekce angličtiny Wattsenglish. Pak jsme zkoušeli i lákání na divadelní představní. To tvrdila, že je jí to jedno, že nic vidět nemusí.

Ze školkového webu máme obrázek Lenky na zahradě a nevypadá, že by se jí nějak výrazně stýskalo.

Obrat nastal druhý listopadový týden. Lenka přestala brečet i cestou do školky, i když k radosti a úsměvu to mělo daleko. Jednou v poledne jsem se dokonce dozvěděla, že mám přijít později, že si nestíhá pohrát. Tak jsem jí začala zkoušet, že bude ve školce spát, což se nesetkalo s pochopením. Zatím jsme dohodnuté s paní učitelkami, že po aklimatizaci po návratu do prostor školky ze školy v polovině listopadu vyzkoušíme odpolední odpočinek od prosince.

Jinak se Lenička snaží chovat jako velká holka. Zdá se, že školka z ní dělá malou slečinku. Samozřejmě si vzpomene i na doby, kdy kousala a samozřejmě neopomene vyzkoušet na Elišce, zda jí tento *druh sportu* ještě jde. Zábavné je i sledovat, když něco provede. Prvním slovíčkem, které z ní v tomto případě vypadne je: *PROMIŇ*.

Eliška 1. září nastoupila do **1.C** do **základní školy Kavčí hory** společně s Viktorkou, Martinem a dalšími kamarády ze školky.

Do své třídy, 1.C je umístěna úplně nahoře, byli prvňáčci po uvítací řeči paní ředitelky uvedeni spolužáky ze střední školy. Ve třídě si Eliška sedla hned do první lavice u katedry.

Po úvodním slově třídní učitelky došlo na šerpování. Po uvítání mezi žáky základní školy si prvňáčci prohlédli školu a prostory školní družiny. Rodiče mezi tím dostávali poslední informace o organizaci vyučování, školních akcích a odcházeli s plnými hlavami, stejně jako jejich ratolesti. Hned další den byla Eliška s Viktorkou přesazeny. Eliška je levačka a s Viki si první den si s ohledem na tuto skutečnost nesedly. Co se týká přesazování, tak to by podle informací třídní učitelky mělo probíhat každý měsíc, aby se děti navzájem seznámily a neměly výhodu první lavice či nevýhodu poslední lavice celý rok. V polovině září tedy Eliška byla přesazena do třetí lavice, kterou mají společnou s Katrin.

Ze školy si postupně začala nosit nové učebnice, které si pečlivě zabalila. To, jak s nimi však zachází, raději nebudu komentovat (oslí uši už mají všechny knihy i sešity). Kromě knih začala nosit v žákovské knížce také první známky. Zatím se v ní nenajde jiná známka než jednička, některá je potržená, jiná má připojenou hvězdičku a dokonce má jedničku velikou přes tři řádky. Co se týká známek, tak jednou paní učitelka zapomněla k datu a předmětu zapsat známku. Jakmile to Eliška zjistila, chtěla si jí (co jiného než jedničku) napsat sama. Tak jsem se jí snažila vysvětlit, že do žákovské knížky smí psát jen paní učitelka a rodiče (ty navíc jen do omluvného listu).

Na první rodičovské schůzce byla z úst paní učitelky celá třída pochválena. Všichni se snaží. Byli jsme také informováni, že dětičky brzy začnou psát perem. Ono brzy nastalo v polovině října. Bála jsem se, že Eliška se svým sklonem typickým pro levou ruku bude mezi těmi, kteří budou mít psaní tužkou prodloužené. Na dotaz u paní učitelky jsem byla informována, že Eliška píše krásně, že paní učitelka nechtěla ani věřit, že Eliška je levačka. Paní učitelka je asi zvyklá na horší *opilá a obézní písmenka*, než vykružuje naše prvňačka.

Co se týká domácí přípravy do školy, tak není příliš v oblibě. **Domácí úkoly** Eliška psát nechce. Má neustále dost času. Pokud mám připomínky k ostatním předmětům, pak se obvykle dozvím, že jí to stačí ve škole a že je stejně spolu s Viki nejlepší. Po dvou měsících dohadování Eliška pochopila, že je lepší si úkoly udělat po příchodu ze školy, že jí stejně neminou a nemusí neustále poslouchat připomínky rodičů, že končí s hraním a jde se na školu.

V **mimoškolních aktivitách** Eliška pokračuje ve výuce angličtiny. Tentokrát navštěvuje kurzy Wattsenglish. Jsou v úterý a tak má Eliška dlouhý den. Se školou začíná v osm a díky kroužku angličtiny končí s výukou vlastně až před půl třetí.

Své tělo rozhýbává každé středeční odpoledne kromě tělocviku v kroužku **aerobiku v Hobby centru**. Samozřejmě na kroužku nesmí chybět Viktorka. Nicméně díky podzimnímu nachlazením se holky na kroužku více střídají než aby tam byly společně. Eliška se už sama dokázala seznámit a v době nepřítomnosti Viki doufá, že na hodině bude i Mariana, její nová kamarádka ze cvičení.

Hned v prvním měsíci školy Eliška i Viktorka převzaly **ocenění Evropské komise** v Evropském domě v Praze na Jungmannově náměstí v rámci soutěže Evropského dne jazyků. Ze 74 soutěžících celostátní soutěže žáci školy Kavčí hory obsadili 2. místo, 3. místo a další 4 místa do první desítky. Eliška se zúčastnila celostátní výtvarné soutěže na téma *„Moje nejoblíbenější přejaté slovo“*. Ona i Viktorka získaly ocenění za výtvarné dílo *Akvárium*.

Začátkem měsíce listopadu jsem do omluvného listu do žákovské knížky napsala první omluvenku. Eliška měla díky ošklivému kašli a silné rýmě zvýšenou teplotu. Tak zůstala poprvé doma. Odmítla hlídání babičky, že už je velká holka a zůstala celé dopoledne **sama doma**. Tatínek na ní namířil kameru a chodil ji občas z kanceláře kontrolovat. K dispozici měla také telefon, na kterém měla předvolena čísla. Tak si v případě potřeby zavolala mamince či tatínkovi do práce. Po mém návratu z práce dokonce ani neprotestovala, když jsem jí přinesla seznam úkolů, kdy musela dodělat vše, co ve škole zameškala. Druhý den se jí do školy nechtělo, snažila se simulovat nemoc, protože celé dopoledne sama doma se jí moc líbilo. Nakonec si vše nechala vysvětlit a do školy šla bez problému. Tam prvňáčkům paní učitelka oznámila, že panáček *Kuky* jim vzkazuje, že jim brzy místo *Živé abecedy* přinese nový *Slabikář*. Pro vysvětlení, postavičky z filmu či knihy *Kuky se vrací* jsou průvodci 1.C ve škole od začátku školního roku.

Podzimní akce

Listopad 15th, 2010 | Autor: hanka

Díky společnému plánovanému setkání u Kučerů jsme se rozhodli strávit víkend vynecháním návštěvy v Nových Dvorech. V sobotu jsme vyrazili na objížďku hřbitovů na Nymbursko. Ve zbytek dopoledne jsme navštívili **Zoo Chleby**. Tato malá zoologická zahrada je nedaleko Nymburka. Hned při vstupu do zoo jsme holkám zakoupili krmení pro zvířata s pokyny, že lze krmit kozy a prasata, ovce a lamy. Lenka zpočátku s krmením stávkovala. Když se však rozhodla, že tedy kozy nakrmí, tak jí jedna z malých koziček v nestřeženém okamžiku sebrala krmení i s pytlíkem. Naštěstí se podařilo krmi koze vyrvat a slzičky byly zažehnány. Ovce odmítala si na kupovaných granulích pochutnávat, tak holkám nezbylo nic jiného než krmit lamy. Tam však byl trošku problém, lamy slintaly.

Kromě drobného zvířectva je možné si prohlédnout i gepardici Mzuri. Někteří návštěvníci měli i šanci si jí pohladit. Přede jako kočka domácí, jen trošku hlasitěji a hlubším tónem. S tučňáky v této zoo se holky mohly i vyfotit.

Výlet na Nymbursko jsme zakončili výšlapem na nejníže(!) vybudovanou **rozhlednu** v ČR **Romanka** nedaleko **Hrubého Jeseníku**. Vyhlídková plošina se nachází 26 m nad zemí a vede k ní 116 schodů a lze z ní shlédnout velkou část Polabí. Na zabudovaných ukazatelích se dočteme, že lze vidět i Sněžku. Bohužel mlžný opar nám to neumožnil.

Druhý den 10.10.10 v 10:10 jsme měli naplánované setkání v Třebotově. Díky skvělému datu dorazili všichni, kteří byli zdrávi. Odtud jsme vyrazili na pěší výlet do nedaleké **Chotče**. Cílem naší cesty se stal **mlýn u Veselých**, kde teta Katka domluvila soukromou prohlídku funkčního vodního mlýna. Majitel pan Veselý nám vysvětlil a předvedl, jak funguje mlýnská technologie z první poloviny dvacátého století včetně rekonstruované a do provozu uvedené malé vodní elektrárny. Lence se prohlídka díky vysokému hluku moc nelíbila, tak jí strávila na dvoře. Eliška se o vše zajímala, jen jednou se lekla myšek (plyšových, které jsou pro pobavení rozmístěny po celém mlýně).

Vycházku dlouhou 8 km (…teta slibovala jen 4 km) podél **Radotínského potoka** jsme zakončili po výstupem strmého kopce u Kučerů, kde nás čekalo občerstvení a odpočinek. Dětičky si zalezly do dětského pokoje a ani nás dospělé neobtěžovaly. Je pravda, že Hedvika s tetou Katkou měly určitě co uklízet.

V polovině října se Eliška společně s dalšími 51 dětmi ze školní družiny snažila poslat k obloze svého draka na **drakiádě** v Centrálním parku. Sluníčko krásně svítilo, vítr také nějaký sem tam zafoukal (no…..mohl foukat více). Byl to boj mezi draky a dětmi. Ukápla i slzička, když se draci zamotali. Elišce se po prvním vzletu všech 6 draků spojených do řady za sebou zamotalo. Nicméně maminka pomohla s prvním servisem, draky jednoduše oddělila a zůstal jí na provázku jen jeden. Nakonec se ukázalo, že díky přebývajícím odstřiženým drakům můžeme pomoci ostatním spolužákům, kteří bojovali statečně o přežití draků. Marně. Tak jsme na volné provázky postupně uvazovali jednoho draka za druhým. Jen jsme museli dávat pozor, aby zbyl jeden kus pro Lenku.

Měsíc listopad jsme uvítali společně s MŠ a školní družinou **lampiónovým průvodem**. Letošní průvod vedl jako v předchozích ročnících od ZŠ Kavčí hory do Centrálního parku a pak zpět na nádvoří školy tentokrát pod vedením *Nezbednice Lampionové*. Na nádvoří nás čekalo občerstvení v podobě štrúdlů. Do **štrůdliády** se zapojila celá školka. Myšky s celkovým součtem 557 cm štrúdlu skončily na pěkném čtvrtém místě (ze čtyř, když je od třetího místa dělilo pouhých 56 cm, což je jedna noha pochoutky).

Podzim byl ve znamení rybolovů. Nejdříve jsme stihli **výlov** Sukáčku v Nových Dvorech. Lenička se nám nějak začala bát zvířátek a tak si na rybičku ani nesáhla. Za to Eliška, která se zprvu také bála, se později stala malou rybářkou a po návratu domů putovala celá do pračky. Nějak jsme jí toho bahna zbavit museli.

Konec října lovil rybník strýc na Štilečku. Holky bohužel kvůli podzimní chřipce zůstaly doma s babičkou. Tak jsme velké amury, kapry a tolstolobiky (jeden z nich měl 12 kg) obdivovali pouze s tatínkem.

Nicméně první listopadový víkend se lovily Šikovi rybníčky, do kterých se v létě chodíme koupat. Eliška měla na tento víkend doma panáčka *Hergota*, o kterém musela do školy do sešitu nakreslit, kam ho vzala na výlet. Obrázek pana *Hergota* spolu s Eliškou a Lenkou z výlovu se dětem i paní učitelce moc líbil. Lence se zase moc líbili kapři, kteří nám po výlovu plavali ve vaně.

Při přesunu kádí od jednoho rybníku k druhému se Elišce zdálo, že kádě jsou příliš dlouho prázdné, tak se na chvilku proměnila *v malou vodní vílu*. I oblečení měla té správné barvy.

Počasí nám letošní podzim zatím přálo. Nezmeškali jsme nafocení holek v záplavě zlatého listí. Obrázky se podařily tak, že ani není vidět, že focení probíhalo uprostřed sídliště na Pankráci.

Velké **focení jako v ateliéru** proběhlo koncem října doma na chodbě vedle prádelny. Rozhodli jsme se, že si do nově předělaného pokoje ve Dvorech, jehož přeměna probíhala v průběhu prázdnin, pořídíme jako obraz fotku holek. Holky dostaly od tety ze Sedlčan slaměné klobouky a ateliérové focení mohlo začít. Nejvíce fotek máme Elišky, která jako správná modelka spolupracovala. Horší to bylo s Lenkou, ale nakonec se podařilo.

Listopadová setkání

Čtvrtek, 30.12.2010 | Autor: hanka

Volnou sváteční listopadovou středu jsme si zpestřili návštěvou skleníku **Fata Morgana v pražské Tróji**. Holčičkám se pobyt v tropické džungli moc líbil. Nejvíce vysvětlování bylo u masožravých rostlin. Jako *příklad z praxe* posloužila jedna z epizod z oblíbené Doby ledové 3, kdy se potravou masožravky měl stát mamut Many a šavlozubý tygr Diego. Eliška měla radost, když se jí konečně podařilo nalézt v dosahu očí jednoho z barevných poletujících motýlů, kterého jsme si pak vyfotili ze všech možných stran. Tatínek také nezapomněl na babičku a fotil každou rozkvetlou orchidej. Velké focení proběhlo u vodopádu, kde si Lenka z listu pro nás neznámé květiny udělala deštník. U stejného vodopádu pak Lenka, i přes veškeré napomínání, předvedla ukázkový skluz po bílých kamenech. Nejhorší na tom bylo, že ušpinila svého miláčka, bílého plyšového maňáska kočičku, který na výletě samozřejmě nesměl chybět. Zklidnila se až po mém ujištění, že kromě Lenčina špinavého oblečení bude vyprána i kočička, které pračka určitě neublíží. Tak svoji kočičku *nešetřila* už ani při prolézání prolézačeck před skleníkem, které jsme míjeli cestou zpět na parkoviště.

Následující sobotu jsme hned po ránu vyrazili do **Poděbrad**, kde už na nás čekali ostatní přátelé *z řecké skupiny*. První okamžiky návštěvy děvčata strávila s ostatními malými kamarády hrami v Jonášově herně. Lenka se nejvíce vyskotačila s Kačkou na obrovském skákacím polštáři. Helena, známá svým přístupem ke kuchyni a všemu blízkému k této činnosti, se nenechala zahanbit. Připravila hned několik chodů. Polévku, buřtguláš a drůbeží čínu s rýží. Vše velice chutné. Ryži v Poděbradech jedí asi ještě i dnes, neboť se kuchařce nepodařilo příliš odhadnout to správné množství. J

Po dobrém obědě jsme konečně vyrazili na obhlídku lázeňského města. Nejprve nechyběla návštěva vánočně vyzdobené kolonády a focení u známých květinových hodin.

Další zastávkou byla návštěva cukrárny na poděbradském náměstí s nákupem teplé lázeňské oplatky, jako posilnění na plánovaný pěší výlet. Helena se i přes počáteční protesty nenechala umluvit a absolvovali

jsme pěší výlet podél **Labe** po vyznačené stezce až ke střelnici.

Tam na nás čekalo teplé občerstvení v útulné restauraci **Na Střelnici**, kam jsme dorazili již úplně za tmy. V restauraci došlo k velkému rozdělení. Děti u jednoho stolu s čajem a horkými malinami s vanilkovou zmrzlinou, dospělí v druhém rohu u dalšího stolu s teplým nápojem, i alkoholickým, pokud nešlo o řidiče. Díky podobným objednávkám došlo při placení k situaci, kdy útrata byla napočítána ve stejné výši (dokonce 3x) na 155 Kč. Cesta domů již byla rychlá, přeci jen další návštěva dětského hřiště za svitu měsíce nehrozila. A navíc dětičky se těšily na předčasnou vánoční nadílku, kterou měly slíbenu po návratu do tepla.

Před večerníčkem jsme se začali pomalu loučit a slíbili si, že se v příštím roce po lyžařských dovolených brzy zase společně uvidíme.

* * *

V neděli jsme odpoledne strávili **v Dolních Břežanech**. Holky si po dlouhé době mohly pohrát se Šimonem a Agátkou, kteří se o prázdninách odstěhovali z Podolí. Návštěva probíhala bez velkého zlobení a otravování rodičů až do té doby, než Lenku napadlo všechny ostatní děti zamknout v herně. Agátka byla jediná klidná, nějak ve svém věku ještě tuto situaci nevyhodnotila jako nebezpečnou. Zato jekot obou prvňáků byl ukázkový.

* * *

Lenka se postupně sžívá se školkou. Dokonce i souhlasila, že půjde ze školky po „spa“. První spací odpoledne bylo bez problémů. Vydržela ležet a nezlobit, pokukovala, koukala co se děje. Zase něco nového v jejím životě. Po druhém spaní jsem se dozvěděla, že pofňukávala. Prostě už to znala a žádné nové zážitky. Při posledním spaní v letošním roce však zážitky byly. Když se konečně podařilo paní učitelce většinu dětí, mezi něž Lenka nepatří, uspat, tak se Lenka nudila a jako správný rošťák štípáním a šimráním kamarády budila. V očích paní učitelky si uznání nevysloužila…

* * *

Eliška se ve škole posunula z třetí lavice do první. V rámci přesazování Katrin vyměnila za Martina. Ve škole patří spolu s Viktorkou mezi ty lepší a dokonce mezi nejhodnější, jak jsem se dozvěděla na rodičovské schůzce. Také domů přinesla slovní hodnocení podepsané paní učitelkou, Kukym a panem Hergotem. Hodnocení byla vlastně jedna velká **pochvala**.

Přišel k nám bílý kůň

Čtvrtek, 30.12.2010 | Autor: hanka

Poslední týdny v listopadu přišla do Evropy první sněhová nadílka. Tentokrát i do Prahy. Teploty se začaly pohybovat pod bodem mrazu i přes den.
První sněhový víkend holky **na parketě** sjely kdejaký kopeček. Všude, kde bylo jen trochu víc sněhu. Do dalšího víkendu napadlo sněhu až moc. Holky vytáhly **lyže** a vyrazily jsme na parket. Tam museli lyžařskou trať nejprve trošku připravit. Eliška bez pádů absolvovala jednu jízdu za druhou. Tatínkova trpělivost u Lenky přetekla hned po první zkušební jízdě. Lenka odmítala pokrčovat nohy, nedržela rovnováhu a zakláněla se. Prostě plnila tatínkovi rady přesně naopak. Ujela 2 metry, spadla nalevo, po zvednutí ujela metr a spadla napravo. Tatínek prohlásil, že s výukou takového tvrdohlavce skončil a chtěl Lenku ihned přezout. Nicméně její slzičky ho přemluvily a ve výcviku se pokračovalo. Lenka si však vymohla hůlky. Rázem jako kdyby byla vyměněna. Nohy občas pokrčila, držela však rovnováhu a pády se téměř vytratily.

Užívali jsme si i společného **sáňkování**. Díky dobrému a hlavně umrzlému podkladu se jízda na saních a bobech dolů do vsi k hasičárně stala docela riskantním podnikem. Dole se nedalo moc brzdit. Lence se však rychlojízda moc líbila a hned při první jízdě začala vykřikovat: *„Jejda, hyjé.“* Dokonce občasné vymetení zatáčky a následná havárie její úsměv a radost na tváři nezměnily.
Radost se rozprostřela na dětských tvářích v okamžiku, kdy se nám společnými silami podařilo ze sněhu vymodelovat sněhuláka. Děda dokonce poslal mrkev a Petr z kůlny ukořistil uhlí a **pan Sněhulák** se měl k světu.

Bobování si holky užívaly i **v Praze** na kopečku u hřiště, kde potkávaly spoustu kamarádků ze školy i školky. Dokonce i družina na jedno ze středečních odpolední naplánovala bobování. Jak se holkám společná akce líbila, dokumentuje jedna z mnoho fotografií.

Po bobování Eliška s Viktorkou pospíchaly na společný nacvik aerobikových sestav do Hobby centra. Díky nevlídnému zimnímu počasí měla cvičitelka zpoždění a tak se holky zabavily společně v tělocvičně. Dokonce i Lenku malé prvňačky, velké cvičitelky, vzaly do party a vznikla společná fotka na míčích na společné tyči.

Čertíci a adventní čas

Čtvrtek, 30.12.2010 | Autor: hanka

V pátek 3.12.2010 zavítal do školy i školky Mikuláš s čertím doprovodem. **Mikuláš** rozdal dětičkám drobné dárečky. Podle kusých zpráv od Lenky jsem se dozvěděla, že se bála, ale že jí paní učitelka uchránila. Eliška měla radost, že se čertů nebála, jako někteří spolužáci. Čekala jsem, jaká bude reakce na pekelná strašidla v neděli u babičky. Mikuláš si dohodl návštěvu na půl pátou a dorazil s malým zpožděním **s doprovodem tří čertů a anděla**. Chudinka Mikuláš. Z jeho řeči, díky jekotu a slzám našich holčiček, nebylo slyšet jediného slova. Dokonce i anděl zrozpačitěl a nevěděl, zda a kdy má drobné dárky předat. Musím přiznat, že čerti byly opravdu hroziví a holky se bály oprávněně. Radost z cukrovinek a nových lahviček s obrázkem *Hello Kity* holkám vyvážila nepříjemný zážitek. To bylo poznat hned v autě cestou domů. Ještě do Sedlčan opatrně vykukovaly z oken auta a kontrolovaly, zda ně čerti ještě nečekají. Se zvětšující se vzdáleností od místa činu se zvedala i jejich nálada. U Příbrami již začaly čerty „rozdělovat“, který si vlastně přišel pro Petra, který pro Len-

ku a který z nich pro Elišku. Lenka se dokonce čertila, proč mezi čerty nebyla i čertice jako ve školce…
Nastal čas adventní. Eliška se od začátku prosince učila básničku o ptáčcích a vánocích, kterou recitovala za malého vrabčáka. Na **vánoční besídce školy** čimčarala do mikrofonu společně s Danem. U mikrofonu vypadali společně docela komicky. Eliška je téměř nejmenší ze třídy a Dan je zase nejvyšší, určitě větší i než leckterý třeťák. Nicméně vystoupení se jim i přes výškový rozdíl stejně jako celé třídě moc povedlo.

Následující pátek odpoledne přijel do Prahy Petr s babičkou. Po setkání *„u koně“* jsme vyrazili na malé občerstvení do **restaurace Výtopna**. Stejně jako při minulých návštěvnách tohoto lokálu jsem musela obtěžovat personál s úklidem rozlitého džusu. Ale tentokrát nebyla vina na straně dětí. O rozruch se postarala babička. Po příjezdu mašinky s vagónky naloženými pitím babička zazmatkovala a při zbrklém vyndávání nákladu položila jeden z džusů částečně na kolejiště. Neštěstí bylo dokonáno, když se pokoušela rozlité tekutiny utřít. Srazila další džus se skleničkou, která po odjezdu vlaku spadla na koleje a rozbila se.
Po návštěvě Výtopny vedly naše kroky přes vánočně vyzdobené Václavské náměstí na **Staroměstské náměstí**. Cestou jsme museli zakoupit nezbytný trdelník. Před setkáním s tatínkem jsme se ještě stihli podívat na orloj odbíjející 17. hodinu. Po prohlídce vánočního stromu a nezbytného pohlazení poníka, ovcí a koziček jsme vyrazili k domovu. Elišce začala být zima.
Zima jí byla i po krátké sobotní návštěvě tržnice na Pankráci. Zahřála se trošku při návštěvě Arkád, kde se nechala společně s Lenkou a Petrem vyfotit s vánoční výzdobou obchodního centra.

Cestou domů zase fňukala, že je jí zima. Po návratu ze školy, kdy už jí druhý den trápil nepříjemný kašel, jsem s ní došla k paní doktorce. Ta diagnostikovala začínající **zánět průdušek**. Zdravotní stav se nelepšil, tak jsme ve čtvrtek vyrazili k lékaři znovu a tentokrát se vrátili již s antibiotiky. Tak **Eliška** trávila dopoledne posledních dní školy v tomto kalendářním roce sama doma. Velkou radost měla, když měla teta na hlídání v pondělí volno a přišla si s ní na celé dopoledne i část odpoledne hrát. Litovala však, že se nemohla zúčastnit svého prvního školního výletu do Příbrami s námětem *„Jak horníci slavili vánoce“*. Také nebyla na focení s vánoční tématikou. Nicméně na poslední den před prázdninami, kdy už byla vcelku zdravá a čekala jen na výsledky odpolední kontroly, do školy vyrazila na poslední dvě hodiny. Rozloučila se se spolužáky, se kterými si vyměnila dárky.
Díky své noci nemohla jít s námi **na Lenčinu první besídku ve školce**. Tam jsme vyrazili po společně stráveném odpoledni při výrobě ručně kreslených hadrových ubrousků s Viki a Bertíkem. Začátek besídky se konal na zahradě za vydatného sněžení u vánočního stromu. Vánoční atmosféru pomohly obstarat se svým představením děti ze ZŠ a dalšími koledami se představili i děti z MŠ z *velkoušů*. Po ukončení programu jsme se odebrali do jednotlivých oddělení, kde na děti čekal rozsvícený vánoční stromeček a pod ním spousta dárků. Lenka pomáhala ostatním dětem rozbalovat. Více než hraní si s novými dárky se věnovala ochutnávání vánočního cukroví na slavnostně upravených stolech.

Před vánoci utrpěla Lenka svůj ***první školkový úraz***. Nějak nedávala pozor a jeden z chlapečků jí přivřel ukazováček do dveří. Paní učitelka na úraz upozornila při vyzvedávání. Při výměně náplasti padaly Lence z očí slzy jako hrachy. Prstík se sedřenou kůžičkou nevypadá ani dnes ještě moc hezky. Ale hojí se, to je hlavní.
Před Štědrým dnem jsme společně s holkami v Praze postavily každé jednoho sněhuláka. Mrkev, kterou jsme chvilku předtím koupily, posloužila jako nos. Vzhledem k poměru velikostí sněhuláků a mrkví holky bílé panáky překřtily na ***Mrkváky***.

Lenka a její perličky
Babička ve Dvorech měla snahu Lence něco zajímavého předvést a vysvětlit. Lenka se tedy na babiččinu výzvu zastavila při jednom ze svých průletů kuchyní. Poté však babičce oznámila, že „*toto neakceptuje*“ a vyrazila dál na své okruhy bytem.
Při návratu od prarodičů ze Dvorů se holky *pro změnu* škorpily vzadu v autě. Najednou se z úst Lenka ozvalo „***Eliško jedna*** z….“ a pak ticho. Tedy jsme s tatínkem zbystřili, co že to z ní za slovo vypadne. Naštěstí se ozvalo ***zatracená***.
Kam na ta slovní spojení to naše dítě chodí?

Vánoce ve znamení zvířátek

Čtvrtek, 6.1.2011 | Autor: hanka

Konečně se přiblížily vytoužené vánoce. V adventním kalendáři zůstalo pouze jedno jediné, to největší, okénko ještě zavřené. Jako poslední předvánoční návštěvu jsme přivítali Viktorku s Bertíkem. Ani oni neušli nemoci a oba měli od pondělí naordinována antibiotika, tak jsme založili klub marodů a dětičky se společně vyřádily.
Na **Štědrý den** ráno holky ihned po probuzení utíkaly do pokoje, zda nám už náhodou ježíšek nepřinesl stromeček a nějaké dárečky. Zatím nepřinesl… Zato tatínek přinesl krásnou jedličku zasazenou ve stojánku a za pomoci holek (Lence se podařilo rozbít pouze jednu ozdobu) z ní nazdobili krásný vánoční stromeček. Pak jsme strávili společné chvilky u vánočních pohádek a u hraní. Plán vyrazit na vánoční procházku nám neumožnilo počasí. Vánoce byly na sněhu, ale na Štědrý den začalo pršet.
V podvečer se holky převlékly do *hezkého*, učesaly culíky a odebrali jsme se společně k babičce a dědovi na slavnostní večeři. Po prvním rozdělování dárků se holkám vůbec nechtělo vyrazit k nám domů zkontrolovat, zda ježíšek našel vánoční stromeček a nadělil nějaké balíčky. Po zazvonění zvonečku se Lenka rozplakala. Lekla se totiž, že místo ježíška přišli čerti. Eliška, která byla natěšena, zda dostane svoji vytouženou **kočičku Lulu**, vtáhla Lenku do pokoje a slzičkám byl konec. Nejdříve bleskurychle přehlédly balíčky a Eliška začala jásat, že vidí kočičku. Lenka začala natahovat, že nedostala vymodleného **poníka Toníka**. Eliška opět zabodovala, v duchu změřila velikost krabice kočičky a porovnala s ostatními a bez zaváhání z hromady dárků vybrala tu s poníkem. Další dárky už pak ani nemusely být. Dárky byly rozdány a společně s babičkou a dědou jsme se posunuli o patro níž na v tento den již třetí vánoční nadílku ke strýci Milanovi. Tam měly děti radost, že po dlouhé době vidí Matýska. Matýsek však s holkami nadšení příliš nesdílel, nějak není zvyklý na takové dračice. V pozdním večeru jsme holky nemohly dostat do postele, natož je uspat.

Po probuzení a zabalení kočičky a poníka byla děvčata připravena na cestu do Dvorů na v pořadí již čtvrté rozbalování dárečků. Cestou jsme *přibrzdili* v Sedlčanech a *přibalili* Petra, se kterým holky měly strávit společné **vánoční prázdniny** u babičky a dědy a u Maxe. Prázdniny děti zahájily již zmíněným rozbalování dárků. Další dárky na ně čekaly o patro výš u Veroniky a Pavla.
Mrazivé počasí nám nezabránilo v krátkých procházkách a ve sportovních aktivitách. Společně s dětmi jsem vyrazila vyzkoušet nový fotoaparát se zabudovanou kamerou na závěje na druhý konec vesnice. Záběry se povedly, tatínek již video sestříhal. Kromě akrobatických skoků do závějí, sjíždění těchto závějí po zadku, bylo do krátkého sestřihu zařazeno také bruslení na Sukáčku a lyžování na parketě. Do sestřihu nemohla být díky chybějícímu materiálu zařazena návštěva týdenního telátka a ani radost dětí, když jim byly na jaro slíbeny jízdy na Ugandě, což je nová klisna sousedů. Tak alespoň jedna z mnoha fotek.

Jak jsem se již zmínila, holky vyrazily na led. **Eliška** již jako zkušená **krasobruslařka**. Dokonce se pokoušela i o první neumělé avšak umělecké piruety. Pádů však také nebylo málo. Ty však sváděla na nekvalitní hrbolatý led.

O hrbolatém ledu by mohla vyprávět i **Lenka**. Eliška se uvolila a v **bruslení** se s Lenkou střídala. Zatím máme jen jedny dětské brusle. Lenka neohroženě na brusle stoupla a… bác. Zvedla se a po drobných radách, začala nejprve na bruslích chodit. A dařilo se. Pak se pokoušela rozjet a poslušna tatínkových rad, že musí pokrčit kolínka, na kolínka položila ručičky a myslela si, že pojede. Trošku si popletla základy lyžování a bruslení. Nicméně jsme do ní strčili, a protože rovnováhu držela, tak se i hezky rozjela a sama začala pomalu ukrajovat první metry své krasobruslařské kariéry.

První neděli nového roku jsme strávili **na parketě**. Holky nasadily lyže a umrzlá pokrývka kopečku dovolila slušné a hlavně rychlé **tréninkové jízdy**. Eliška vymyslela, že je fajn *jízda půl na půl*. Vysvětlím. Nahoře na kopci se využije hůlek k mohutnému odrazu, v polovině kopečku se odhodí a zbytek se již sjede bez nich. Lenka nemohla zůstat pozadu a jako malá opička stejný postup opakovala. Překvapením bylo, že celý kopec pak sjela na jedničku, pokrčená kolínka, rovnováha vpředu. Problémem pak bylo brzdění a zatáčení. Tak použila zadek.

Lenku nějak vánoční sportování a třeskuté mrazy unavily, že se jí hned chytla nemoc a začátek roku tráví doma v posteli se zvýšenou teplotou. Doufejme, že se nám brzy uzdraví a bude moci pak své lyžařské začátky řádně rozvinout na plávané rodinné dovolené v Bedřichově v Jizerských horách.

Holky a jejich perličky

Eliška při lyžování: „Maminko, ty jsi skvělý vlek, ale jenom nějaký pomalý.“ Příště jí nechám chodit do kopce pěšky, místo tahání za hůlky, potvůrku jednu. Máma

Lenka u babičky u počítače: „Maxi, neštěkej, ticho, rušíš mě.“ Poznámku o rušení a nemožnosti koncentrace je z Lenčiných úst v posledních dnech slyšet opakovaně. Chudinka, neustále musí o něčem usilovně přemýšlet (a vymýšlet, hlavně skopičiny).

Lyžařky

Únor 12th, 2011 | Author: hanka

Lenka nesmí za Eliškou zůstat v ničem pozadu – ani v antibiotikách. Zvýšená teplota na začátku roku znamenala nakonec návštěvu lékaře, kde je vyfasovala. V Lenčině krku se usídlila streptokoková potvora, která může vyvolat mononukleózu. *Naštěstí* z toho jen byla silná **angína**, kterou se za pomoci penicilínu podařilo úspěšně *vyhnat* a třetí týden roku 2011 jsme mohli společně vyrazit do **Bedřichova** do penzionu UKO.

Jizerské hory nás kromě deště přivítaly párem opiček kosmanů, které holkám obstarávaly příjemné rozptýlení v restauraci při čekání na jídlo. V neděli vykouklo sluníčko a vyrazili jsme lyžovat na **Severák**. Eliška se k překvapení všech nelekla vleku pomy a jezdila sama naprosto bez zaváhání. Zpočátku i vypadla, ale tentokrát to nebylo bráno jako tragédie a nezapříčinilo

to tak konec lyžování, jako v letech předchozích. Po krátkém rozježdění pořádala s tatínkem i závody.

Lenka si mezitím užívala v dětském koutku s mnou. Jízda na posuvném chodníku a sjíždění malého kopečku, kde musela dávat pozor na ostatní malé lyžaře, jí brzy omrzela. Tedy přesedlala na kolotoč pro lyžaře, kde místo sedaček byly na tyčích přivázány velké nafukovací kruhy. Největší zábavou bylo přebíhání z jednoho kruhu do druhého. Musím podotknout, že ještě, že měly dětičky helmy. Jinak by bylo u nezastavujícího kolotoče dost bolestivých úrazů.

Své první velké lyžování i s vlekem si Lenka užila **na Malinovce**. Nejdříve jezdila *na* společném *laně* s tatínkem. Když viděla, že ostatní malí sportovci jezdí sami, pak to také musela vyzkoušet. Nasedla a jela. Jen kousek. Ještě je to malý trpaslík a nezvládá techniku. Nicméně tatínek jí *sebral* a jelo se dál. Lenka zvládala jízdu po sjezdovce s tatínkovou pomocí. Na držení rovnováhy se moc nesoustředila, ale mávat přihlížející Elišce a mamince stíhala vždy.

Elišce dětská sjezdovka na Malinovce brzy přestala stačit. Přesedlala s tatínkem na vlek-dvojkotvu a sjížděli společně modrou sjezdovku. Největší pokrok zaznamenala Eliška v úterý, kdy tatínek odjel pracovně do Prahy. Modrou sjezdovku za dopoledne sjela za doprovodu tety Jany nepočitaně. Tetu s Martinem nenechala na chvilku vydechnout a pomalu se na ně zlobila, že už je po 3 hodinách v mokrém sněhu nebaví lyžovat a balí na cestu do penzionu.

Lenka si mezitím užívala pod mým dozorem tréninku lyžařského umění. Neomylným cílem jejího lyžařského snažení se stal jediný sloup v dolní části lyžařského areálu. Kdo zná naše krátká videa, tak se mamince jeden z „nárazů“ podařilo zachytit na kameru. Lenka z celého videa čeká na konec, kde *bourá*. Tatínek tento moment doprovodil zvukovým záznamem a krátký sestřih by se mohl účastnit pořadu *Neváhej a toč*. Škoda, že se nepodařilo na kameru zachytit moment, kdy Lenka se místo rozjezdu na lyžích skácela k zemi. Já jsem totiž po příchodu ke sjezdovce, kam jsem táhla dvoje lyže, dvoje lyžáky, dvě helmy, dvě holky, batoh s jídlem a pitím a boby, připravila k lyžařskému výkonu Elišku i Lenku. Pak jsem zakoupila permanentku pro Elišku, předala jí tetě Janě. Lenka si mezitím nastoupila do lyží. Již jsem si ale neuvědomila, že Lenka není připnutá do vázání. Na žádost Lenky, která se už chtěla rozjet, jsem do lyžařky strčila! … a nejelo se, padalo se. Ale se smíchem.

Jako v jiných letech nechybělo **bobování**. Při krásném počasí jsme společně vyrazili na kopec ke stadionu. Sluníčko nás hřálo, takže díky jeho téměř jarní síle byl přes den sníh hezky natátý, v noci umrzlo a ve spodní části se vytvořily hrboly. Holkám se moc líbilo přes hrboly *skákat*. Eliška jako velká holka jezdila sama, Lenka se mnou vytvořila tandem. Při jednom skoku to zapraskalo. Dopravní prostředek nevydržel mou váhu. Naštěstí prasklina nebyla veliká a holkám zůstal každé jeden bob. Mohla jsem je pak zapřáhnout a dělat jim při cestě zpět do penzionu okolo kostelíka koníka.

Uprostřed týdne nám počasí příliš nepřálo. Ostrý vítr a sněžení nás příliš nelákaly k lyžování. Cílem se tedy pro středeční den stalo **Labyrintárium Babylon Liberec**, které je největším stacionárním bludištěm v Evropě. Zrcadlovým bludištěm byl nadšený i tatínek, protože se nám *konečně* podařilo v zrcadlovém bludišti zabloudit. Do temného labyrintu se strašidly Lenka odmítla vlézt. Eliška byla statečnější. Její statečnost však příliš dlouho nevydržela. Po pohledu na utrženou ruku se konal rychlý návrat do místnosti s optickými klamy a zrcadly.

Lence se ze všeho nejvíce líbilo hrát si na vlka a zajíce z oblíbeného seriálu *Jen počkej, zajíci* mezi zrcadly, které proměňují postavy dost znatelně. Koukněte na malého skřítka s dlouhou hlavou.

Po krátké návštěvě Liberce jsme se přeci jenom rozhodli vytáhnout paty ven. Cílem naší cesty se stala **chata Weberovka**. Po zasněžené ledové cestě, ztracené v mléčné mlze, jsme absolvovali kilometrový úsek, kde nás čekalo občerstvení. O kvalitách občerstvení na této chatě jsme již věděli od kolegy Oldy, který tvrdil, že v objednané čokoládě skoro zlomil nerez lžičku, jak byla hustá. Holky tedy čekaly, zda tatínek také lžičku zlomí. J Po donesení dalších objednávek však byly nadšené z různorodosti nádobí, na kterém byla podávána ostatní jídla.

Nesmím zapomenout na nás – rodiče. Tatínek si po sjezdování odpoledne užíval běžkařských tratí spolu s Jardou. Jájsem na běžky vyrazila jen jednou – koncem týdne. Skupinu běžkařů pod Oldovým vedením odvezl tatínek k chatě Jizerka a návrat do Bedřichova se konal již *po svých*. V Bedřichově svítilo sluníčko. Toho si pak holky užívaly pod tatínkovým dohledem na Severáku. Já jsem se zatím s ostatními prodírala úspěšně k cíli hustou mlhou a občasným sněžením. Výprava byla úspěšná, dorazila celá skupina bez zranění a ztráty kytičky.

Večer jsme ještě celá rodina vyrazila na dětskou bowlingovou dráhu. Obě holky podávaly obdivuhodné sportovní výkony.

Na strejdu Oldu společně s Marjánkou se holky ptaly několik týdnů před plánovanou dovolenou. Moc se těšily na společné večery s kytarou. Většinu písniček již znaly z předchozích let a obě se snažily zpívat. Letos poprvé zažily vytí vlka v podání Slávka v písni *Severní vítr*. Obdivuhodný a nepřekonatelný výkon

předvedl Slávek v písni *Elektrický valčík*. Tato píseň se možná i díky jeho výkonu zařadila u holek do složky OBLÍBENÉ.

Dovolená skončila a můžeme se zase těšit na další.

Nedělní dopoledne po návratu z hor jsme navštívili **Orbis pictus - PLAY** ve výstavní síni Mánes. Play je výstava, kde se všichni návštěvníci mohou exponátů dotýkat, vstupovat do nich. Podporuje rozvíjení tvořivosti a fantazie. Eliška postavila malý zámek pro trpaslíky s mnoha věžičkami.

První vysvědčení a to ostatní kolem

Únor 27th, 2011 | Author: hanka

Po návratu z hor nás čekala **návštěva zubaře**. Eliška jako obvykle zvládla veškeré úkony dle pokynů paní zubařky. Nakonec od ní obdržela pochvalu za vzorné chování a hezké zuby. Nějak se v názoru na Eliščiny zuby s paní zubařkou rozcházíme. Tvrdíme jí, že je má žluté a křivé, paní zubařka tvrdí opak. Horší to bylo s Lenkou. Nepřekvapila. Stejně jako při předchozí návštěvě byla zarputilá. Ukáply slzy, přesvědčit se nenechala a zuby neukázala.

Měla jsem také starost, jak po měsíci, kdy byly prázdniny a pak byla Lenka nemocná, přijme školku. To naopak překvapila. Za celé tři dny, kdy byla v měsíci lednu v předškolním zařízení, si nepostěžovala, že tam nechce. Dokonce šla i jeden den po *spa*. Školky si však neužila dlouho. Po krátké návštěvě ji skolila viróza. Eliška s dědou dvorským si užívali chřipky. Eliška doma s vysokými teplotami téměř celý týden, děda v nemocnici na JIP skoro 3 týdny.

Ještě před onemocněním jsme si stihli ve Dvorech užít **čerstvě napadaného sněhu** a teplot hluboko pod bodem mrazu (-15). Eliška se při dopolední procházce nechala vyfotit s ojíněnými a omrzlými břízami, což na fotce není moc vidět, ale byl to krásný pohled.

Odpoledne holky vytáhly boby a začaly z cesty do vesnice vytvářet rychlou bobovou dráhu.

Kroužek aerobiku v Hobby centru, kam chodí Eliška s Viki každé středeční odpoledne, pořádal poslední lednový týden představení pro rodiče. Holky si na ukázkovou hodinu oblékly legíny, krátké sukně a předvedly nám, co se za ten půl rok společného cvičení naučily. Mezi diváky byla kromě Lenky také babička, kterou Eliška pozvala. Myslím, že to bylo příjemné zpestření odpoledne. Holkám se představení podařilo a bylo vidět, že na hodinách nezahálejí.

Poslední lednový den si **Eliška** došla pro své **první vysvědčení**. Škola rodičům prvňáků umožnila navštívit tuto slavnostní událost. Takže mohu poskytnout unikátní snímky.

Nejdříve paní učitelka celou třídu pochválila, pak došlo k aktu předávání vysvědčení podle abecedy. Eliška byla tedy ke konci a Viki úplně poslední. Celá třída obdržela samé jedničky s tím, že na konci roku se budou dávat už i jiné známky. Aby však učitelka rozlišila mezi jednotlivými žáky, tak začala rozdávat pochvaly. Rozdala celkem 8 pochval; spravedlivě je rozdělila na polovinu, 4 pro holky a 4 pro kluky. Martin, Viktorka ani Eliška mezi oceněnými nechyběli. Eliška dostala pochvalu třídního učitele za dobrou práci a vzorné chování.

Po příchodu domů s vysvědčením se Lenka začala hlásit, že ona také chce vysvědčení. A měla by za co. Už bez chyby počítá do 10. Přečte většinu tiskacích písmenek a některá z nich jako L (Lenka), E (Eliška), M (máma nebo Marjánka), T (tatínek), D (děda), P (Petr), A (jako přeškrtnutý stan), B (babička)a teď nově O (jako strejda Olda) umí napsat.

Díky dědově nemoci jsme se vzdali plánovaného prodlouženého lyžařského víkendu na Šumavě. Nový plán zněl: vzhůru na Monínec. Eliška byla ale opět nemocná a tak jsme nakonec nejeli lyžovat nikam. Dokonce jsme zůstali v Praze, aby se obě holky dostaly do lepší zdravotní kondice.

Po uzdravení si holky užívaly plánovaných akcí. Lenka se do školky na karneval převlékla za princeznu. Eliška jí zapůjčila korunku, dá se napsat, že i bez velkých řečí. Kromě karnevalového rejdění si ve školce takém užili kouzelníkovu bublinkové show. Eliška si zase užívala na pyžamové party v družině. Lenka jí na oplátku, sice s malým zdráháním, půjčila medvídka.

O víkendu jsme vyrazili **do Dvorů**. V sobotu bylo počasí spíše jarní. Ukázalo se i sluníčko a vytáhlo nás zkontrolovat, jak vypadá okolí vesnice po návalech sněhu a po třeskutých mrazech. Vyrazili jsme na okruh okolo Velkého rybníka. Dětičky byly překvapené, že rybník je ještě pokryt silným ledem a snažily se ho bez úspěchu prorazit kameny.

Nedělní ráno nás přivítalo studenějším počasím. Když jsme vyrazili za tatínkem na brigádu dolů k mostu, kde hasiči prořezávali meze okolo silnice, začalo zpočátku drobně sněžit. Po chvíli již ne málo. Dole u mostu začalo úplně chumelit. Na obrázku je vidět, že na střechách aut se začíná sníh držet.

Po našem příchodu byla práce již téměř hotova a začaly přípravy na cestu k domovu. Jirka zapřáhl Ugandu a holky pronesly přání, že se ní svezou domů. Na valník samozřejmě přiskočil Petr, přeci nepůjde pěšky, když se ostatní vezou. Já s Lenkou jsme vystoupily před odbočkou do vesnice. Eliška s Petrem se vezli až na sousedovu zahradu. Elka přišla nadšená, že na zahradě to na rozdupaném terénu od koní docela skákalo.

Lenka a její perličky:

Kdo má dobrou paměť, pak si vzpomene, co znamená *kokombo*. Kdo ne, pak napovím, *kombizéna*. Ano, oba výrazy znamenají to samé – **kombinéza**. Jen ten první je od Elišky, kdy byla ještě cvrček a *kombizéna* je výmysl Lenky nyní.

Lenku neopouští vzdor a paličatost. Zásadně chce dělat opačné než má. Když jí pak není vyhověno, pak začne křičet: „*To není fér*.“ Nebo se začne ptát: „*Proč jste na mě tak zlí?*“ Kromě křiku je na denním pořádku také vzteklé kopání do všeho blízkého a k tomu se samozřejmě nesmí chybět pláč. Na obrázku však vypadá jako zlatíčko, nemyslíte?

Nadvláda paní zimy

Březen 6th, 2011 | Author: hanka

Zima se opravdu nehodlá vzdát. O víkendu nám paní zima kromě nastupujících mrazů poslala do Dvorů pár centimetrů sněhu. Ráno v devět byly holky připraveny na dvoře a začaly prohrnovat.

Prohrnování je neuspokojilo na dlouhou dobu. Práci jsem musela dodělat pro tuto chvilku já, Odpolední prohrnování již bylo na tatínkovi. Děti vytáhly boby a rychlá bobová dráha z minulého víkendu byla v krátké době obnovena. Lenka začala sjíždět kopec na *lopatě - podprdelníku*. Samozřejmě si na trénink vybrala ten *nejbezpečnější* úsek, nejstrmější mez, kterou v okolí bobové dráhy mohla najít.

Odpoledne jsme se potkali s tetou Helenou a strejdou Milanem **ve Veletíně v hospůdce Za pecí**. Holky měly radost, že procházku z Monínce absolvoval i jezevčík Rony, kterého znaly z jednoho prodlouženého víkendu v Suchdole nad Lužnicí. Aby zvířátek nebylo málo, tak nemohly nepřehlédnout odpočívající kočky na peci. Do Veletína jsme dorazili autem, domů už jsme cestovali pěšky. Tedy vlastně ani pěšky ani na voze. Holky seděly na bobech a maminka s Péťou si hráli na tažné koníky.

Kromě padajícího sněhu nám cestu trošku znepříjemnila mlha. Ale nezabloudili jsme. Cestou jsme se potkali i s babičkou, která nám šla naproti. Kousek od domova nás radostným řehtáním přivítala Carmen s Ugandou.

V týdnu nás čekala **oslava Lenčina svátku**. Ve Dvorech dostala již první dárky o víkendu. O bonbóny, dá se říci, se poctivě rozdělila s Eliškou i Petrem. V pondělí oslavila své jmeniny ve školce, kde rozdávala cukrátka, která si v týdnu před tím sama vybrala. Měla velkou radost, že všem kamarádům ve školce chutnaly.

V den ohlášené oslavy se ráno v pět vzbudila. Nejprve, že chce napít a pak se začala vyptávat, jestli už je ten den, kdy bude oslavovat a dostávat dárky. Ujistila jsem jí, že je opravdu ten slavný den, ale že se musí na oslavu vyspat, aby byla odpočinutá. Lenka vzala odpočinek do slova a do písmene, i ve školce po obědě si prý zdřímla. Návštěvy pak přijímala v pohodě, ruku podala, pusu dala, ale slovo neřekla. Dárky pak začala ihned rozbalovat stylem *trhej*. Dokonce byla hodná i na Elišku, dovolila jí, aby si společně hrály s novou panenkou, která, což bylo nejdůležitější, měla na výměnu nejen šaty, ale i boty a kabelky. Večer obě unavené ihned usnuly. Eliška s myšlenkami na středeční odpoledne, kdy jí čeká karnevalový rej ve školní družině a navečer pak návštěva Viki a Bertíka.

* * *

Poslední únorový víkend nás **ve Dvorech** přivítal sníh a zamrzlý rybník. K tomu příjemné slunečné, leč mrazivé počasí. V sobotu dopoledne jsme již vyzkoušeli **bruslení**. Eliška postoupila své brusle Lence a sama nazula černé kanady, které jsme zdědili. Chvíli se potýkala s velikostí bruslí (jsou trošku větší než by potřebovala) a s tím, že nemají zoubky. Nakonec se podařilo a i pádů bylo méně. Lenka na původní bílé Eliščiny brusle stoupla a jela. Brzdit se zatím nenaučila, tak spadla. Nicméně se rozhodla, že nebude pilovat svůj osobní styl a nechala se celé hodiny na bruslích tahat. Při těchto jízdách stále jen křičela: „Rychle, rychle, rychleji“. Rovnováhu držela bez jediného zaváhání, tedy pokud se náhodou nenajelo na nerovnost nebo jsme zatáčku nevybrali příliš prudce.

Do takového vláčku se s radostí přidávala i Eliška a posléze i *velká* Lenka. Eliška se pak snažila naučit bruslit svého školního kamaráda Hergota. 1.C si od začátku školního roku bere střídavě na víkendy pana Hergota z příběhu *Kuky se vrací*. Do společného sešitu pak nakreslí, jak se svým kamarádem prožili víkend. Při první návštěvě panáčka Hergota v naší rodině na podzim se podíval na výlov rybníka. Zimní návštěva se odehrávala opět u rybníka, tentokrát zamrzlého.

Nicméně o víkendu si holky ještě na zbytky sněhu nazuly lyže. Eliška byla jízdou s kopečka na parketě z počátku trošku otrávená. I jí se to pak po nadšených výkřicích Lenky, která zase trošku vylepšila své lyžařské schopnosti, začalo líbit.

* * *

Poslední únorový den jsme s Eliškou dorazili k dětské paní doktorce na pravidelnou **kontrolu**, letos již v sedmi letech. **Míra 116,5 cm, váha 19,1 kg** znamenají zakreslení její postavičky do grafu v průměru populace na spodní hranici. Nicméně zatím v normě. Všechny ostatní dílčí prohlídky zraku, sluchu, poslech srdce byly bez problému. Jen má trošku ploché nohy.

První březnový víkend se ukázalo **jarní sluníčko**. Na opalování to ještě nebylo, ale na vyspravení domečku po nánosech sněhu ano. Mráz také nedovolil dělat bábovky ze všeho, co holky chtěly. Krtiny byly stále ještě zamrzlé. I k jízdě na valníku od babičky dolů do vsi bylo nutné natáhnout rukavice a zapnout bundu až ke krku. Radost, že už se nechá venku strávit většina dne, byla veliká. Lenka hned chtěla při krmení vlézt ke králíkům.

V neděli jsme se s mnoha dalšími dětmi setkali na **dětském karnevalu** pořádaném každoročně v Domě hasičů v Nových Dvorech. Holky se převlékly za malé kašpárkovské skřítky, Petr za čerta, stejně jako v loňském roce. Tentokrát se holky nestyděly, a pokud ano, pak jenom nepostřehnutelnou chvilku. Při prvních taktech hudby rozvlnily svá těla. K tanci se za chvilku přidala i Danielka převlečená za andělíčka.

Nejvíce napětí zažily holky při tombole. Nedalo se jim vysvětlit, že všechny lístky vyhrávají a že je opravdu lepší počkat až na ty poslední nejhodnotnější ceny. Bylo jim líto, že nemají dárečky jako ostatní děti. Lenka se nakonec dočkala. Za číslo 13 získala druhou nejhodnotnější cenu – polovinu dortu, 2 panenky, kalendář, penál ve tvaru tužky, chechtací

pytlík a další laskominy. Slzičky však na sebe nenechaly dlouho čekat. Když už tak dlouho čekala, tak čekala první cenu, kterou byl velký bílý plyšový tygr. Nakonec se uklidnila a měla radost, že má skoro stejné věci jako Eliška. Eliška, která vyhrála kromě jiného stejný penál jako Lenka, hned večer doma začala balit na školu v přírodě, kam odjíždí až koncem měsíce.

V minulých zápiscích jsem se zapomněla zmínit **o holčičím usínání**. Došlo k rodinnému rozhodnutí, že holčičky už budou usínat sami. Eliška už to uměla, ale po narození Lenky si zvykla, že dokud neusnou, alespoň Lenka, tak je v pokoji někdo dospělý. Takové uspávání pak trvalo občas i do půl desáté. Průměrnou hodinou usínání se stala devátá. Od začátku února začal pokus, který doufejme, se brzy stane zažitým pravidlem. Před osmou jdou holky do postele s pohádkou. Pak se snaží všemožným způsobem přesvědčit přítomného dospělého, že ještě nemůže odejít, že ještě potřebují to či ono. Po opuštění pokoje začne Lenka vykřikovat. Občas dokonce opustí pokoj a vymýšlejí si nutnost navštívit toaletu či ložnici, aby si vzaly chybějící kapesník. Ale nakonec to zvládnou. Nejlepší usínání je koncem pracovního týdne, to už jsou unavené z brzkého ranního vstávání do školy a školy. Nejhorší je nedělní večer. Holky jsou sice unavené z víkendového sportování, nicméně cestou v autě zpět do Prahy si odpočinou a jejich povídání je slyšet dlouho po deváté hodině.

Lenku musím pochválit ještě jednou. Pokud není nemocná, pak už vydrží spinkat s jedním či dvěma probuzeními na pití. Ráno, když odcházím do práce a ona je probuzena, tak už netropí hysterický záchvat, spokojí se i s tátovou přítomností. Je pravda, že občas se v noci ozve ťapkání po plovoucí podlaze a Lenka je až do rána v naší posteli. S polštářkem, plyšákem a čajem.

Jaro dělá pokusy

Květen 25th, 2011 | Author: hanka

Konec zimy si holky užily o jarních prázdninách. Strávily je u babičky a dědy ve Dvorech. My, rodiče, jsme si užívali **lyžování v Itálii**. Tentokrát padla volba na Bormio a Santa Catarinu. Počasí tedy nic moc. Dalo by se charakterizovat modifikovanými slovy z písně Michala Tučného: "Ani mráz, ani déšť, ani stín, ani pláč na lyžaře neplatí…". Padal sníh, pršelo, sluníčko se také ukázalo. Doufejme, že příští rok se počasí umoudří, účast na lyžařské dovolené má již přislíbenou i Eliška. Tak uvidíme, jak jí půjde brázdit italské sjezdovky.

Díky jarním prázdninám a následným dovoleným se nám nepodařilo oslavit ve velkém rodinném kruhu **Eliščiny sedmé narozeniny**. Nicméně dárků dostala spoustu a dokonce i na dortu jsme si všichni pochutnali. Letošní dort měl tvar kočičky a byl jedním z dárků od **Viki**.

Také absolvovala sedmiletou prohlídku. Míry nic moc extra, **váha 19 kg, výška 116 cm** odpovídá spíše menšímu prvňáčkovi. Ale v mezích normy. Duševní i fyzický vývoj v pořádku. Jen má náběh na ploché nohy. Paní doktorka se ani moc nepodivovala Eliščiným modřinám, jen konstatovala, že to asi není dítě, které by nečinně sedělo doma na posteli. Modřina na zádech z posledního bobování se nedala moc skrýt, nebyla malá a barvu měla duhovou.

Po oslavě narozenin holky vyrazily s dalšími prvňáky na svoji **první školu v přírodě** na chatu **Vápenka v Horních Albeřicích** v Krkonoších. Eliščin odjez, se konal až po konzultaci s třídní paní učitelkou. Noc před odjezdem jí chytl její občasný záchvat kašle. Nicméně paní učitelky se o ní hezky postaraly, stejně jako o ostatní dětičky, a ze školy v přírodě přijela plná zážitků. Užívali si slunečného počasí, společných her, dokonce i státní hranici do Polska překročili. Nechyběla ani diskotéka spojená s karnevalem či pyžámková party. Dokonce i stromeček si nazdobili a udělali si tak své první letošní vánoce, byť koncem března. Jejich věrným společníkem při všech akcích byl duch Albrecht, který pro ně připravoval různé úkoly a hrál si na *záškodníka*. Eliška sdílela pokoj společně s Viki a Emou. Holky obdržely pochvalu za úklid, šikulky.

Lenka si zatím užívala pokoje, který měla jen pro sebe. Myslela jsem, že se jí bude stýskat. Nebyla to asi moc dlouhá doba. Tak si užívala hraček a všeho doma s poznámkou, že *Eliška alespoň neotravuje*. Nicméně se Elišku snažila nahradit a pomáhala. Třeba i při úklidu. Dokonce sama umyla nádobí po večeři a vyžehlila několik kapesníků.

Jarní počasí nám umožnilo začít trénovat **na prvních jarních procházkách**. Po absolvování procházky

v délce asi 5 km, při které jsme procházeli jak jarní přírodou tak posledními zbytky sněhu, Lenka pronesla, že to byla maličkost, že zvládá. Vyrazili jsme tedy vyrazili na další *náročnou* akci. Stavění lesních domečků pro skřítky. Zabalili jsme batůžek s jídlem a pitím a vyrazili do lesů směrem na Zvěřinec. Eliška postavila za pomoci malé ničitelky Lenky společný domeček pro skřítky s červenou čepičkou.

Lenku spíše než stavění bavilo demolování. Po několika okřiknutí se z malého stavebníka stal jedlík. Usedla k domečku a svačila.

Další víkend jsme strávili putováním po okolí nebližších rybníků. Hlavní cíl, kterým bylo lovení žab, vyhlásil Petr společně s dalšími kamarády, kteří nás na cestě doprovázeli. Žáby naštěstí jejich lovecké vášni unikly, skupinka lovců však neunikla mamінčině fotografické vášni a podařilo se mi ulovit společný snímek.

* * *

Měsíc duben utekl jako voda a najednou tu byly velikonoční prázdniny, které holky strávili jako každoročně ve Dvorech. Tím, že letos byly **velikonoce** opravdu pozdě, tak se vydařilo i počasí. Po obvyklých sněhových plískanicích ani památky. Sluníčko svítilo a tak si každoročního řehtání holky užily téměř v letním počasí. Svá společná setkání s dalšími kamarády z vesnice doprovázely pravidelné jízdy na místním kolotoči na návsi. Fotografka nechyběla ani na této akci.

Holky pomáhaly při barvení vajíček. Pavel jim upletl pomlázky, na které jsme pak jako každoročně sháněli mašle. A na koledu v letošním roce již vyrazily holky sami jen za doprovodu Petra, který je ohlídal. Holky zaslouženě vykoledovaly plné košíky sladkostí a vajíček. Dokonce i Lenka se přestala stydět a zarecitovala velikonoční básničku, kterou odposlechla od Elišky: *„Ben, ben, blechy ven a vajíčka do košíčka, sem.“* Lenka si vše umí zařídit. Aby se příliš nenamáhala, pak si vzala malý košíček, a protože věděla, že se tam toho moc nevejde, ten velký dala nést svému osobnímu strážci Petrovi.

Slunečné počasí a krásně rozkvetlé **pampeliškové pole** nás nalákalo k dlouhé sérii snímků. Holky se dokonce začaly opičit po Maximovi a měly snahu si na pampeliškách pochutnat. Výsledkem byly jen žluté obličeje a k tomu žluté oblečení. Jednu z mnoha fotek vybírám a připojuji.

Aby bylo vidět, jak vypadlo pampeliškové pole za měsíc, tak holky opět zapózovaly. Zveřejňuji obrázek jen s Eliškou, protože Lenička neměla na focení čas, pampelišky musela rozfoukávat a padáčky pak létaly všude kolem.

Poslední dubnový týden byl ve znamení čarodějnických rejů. Eliška si čarodějnického kouzlení užila v družině. Čarodějnický test vyřešila bez zaváhání a bez jediné chybičky. Lenka si oblékla kostým na slet **čarodějnic** do školky. O víkendu obě pomáhaly vybírat hasičům v lese strom na letošní májku. Nejvíce se jim líbila cesta do lesa, tu mohly absolvovat na valníku taženém traktorem. Po lese však chvilku s dobrovolnými hasiči pobíhala jen Eliška. Lenka skotačila s ostatními dětmi na louce a nejvíce jí bavilo skákání ze stromu. V mezičase Lucce předváděla, jak se učí hezky vyslovovat *neposlušná* písmenka na slovních spojeních Lenka-plenka-podkolenka, či Eliška-liška-pampeliška. *R* trénuje na slovech Petr-svetr-kilometr-petrklíč.

V sobotu odpoledne ještě před zdobením máje měly dětičky slíbenou projížďku v bryčce tažené koňmi. Soused Jiří trénuje své koně a děti mají tak příležitost se s ním svézt. Tentokrát již byly holky zkušené, první vyjížďka byla již o velikonocích. Obě klisny, Carmen i Uganda, naše holky znají a tak je přivítaly radostním zaržáním, samozřejmě to byl povel, že již čekají na chléb či cukr, než přátelský pozdrav.

Holky se opět mohly cítit jako malé princezny. Na té první vyjížďce Lenka dokonce měla i princezninu korunku na hlavě.

V podvečer holky společně s ostatními nazdobily máj a sledovaly jak hasiči úspěšně máj postavili do připraveného stojanu. Pak již začalo pálení čarodějnic, opékaní buřtů a ochutnávání pečeného jehňátka či krůty. Při tom všem je jednu chvilku rozveselovat tatínek, který se snažil vymámit zvuky z hasičské trubky. Nejdříve vyloudil zvuk, který zněl jako zastydlý jelen v říji, posléze se propracoval ke zvukům, které neměly daleko od ochraptělého slona. Jeho úsilí

bylo odměněno hodně veselými a rozzářenými tvářemi všech přítomných, i dospěláků.

Zdá se, že našim místním hasičům se **stavění máje** moc líbí. V noci moc nehlídali a tak došlo k nejhoršími. Nájezdníci z okolí máj podřízli a ukradli věnec. Tak ráno nezbylo než májku smontovat dohromady, udělat nový věnec i nové růže, které se Veronice moc povedly. Můžeme jít teď dát přezdívku *mistryně improvizace*. Pak májku znovu postavit. Sama jsem byla překvapena reakcí holek. Lenka dokonce ono *neštěstí* oplakala. Cestou domu do Prahy pak sledovaly, kdo má ve které vesnici jakou májku a počítaly je. Pokud se nepletu, pak jich Eliška zahlédla 8.

* * *

V neděli nás čekalo první letošní **setkání** *s příznivci a přáteli Řecka* **na zámku Berchtold**, nedaleko Mnichovic. Nejdříve jsme absolvovali prohlídku zámecké zahrady s miniaturami známých staveb České republiky. Holkám se moc líbila maketa zámku Červená Lhota, kterou si pamatují z pohádky o Zlatovlásce. Tak jsme jim přislíbili, že jedním z letošních výletů může být návštěva tohoto zámku. Dále pak poznaly Orlík, který již navštívily s babičkou a dědou. V domácím archívu tak již nechybí teď ani fotky na Karlštejně, Řípu, na zřícenině hradu Trosky či na telčském náměstí.

Také se nám v zámecké zahradě podařilo najít skutečné peklo, které hlídal, naštěstí pro holky, již mrtvý drak. Do pekelné brány, kterou hlídal ošklivý čert, na návštěvu za luciferem šel jen tatínek. Holky se *trošku* bály. Dokonce ani doma si fotku s pekelným monarchou nechtěly prohlédnout. Po návštěvě méně příjemných pohádkových bytostí jsme navštívili obydlí roztomilých skřítků.

Po prohlídce zahrady následovala návštěva dětského hřiště. Nejdříve dětičky vyzkoušely jízdu na lanovce, klouzačky a pak začaly trénovat chůzi na chůdách. Je pravda, že i někteří tatínci či maminky se do sportovního klání také zapojili. Od dalšího soupeření děti k autům odlákal až otevřený balíček bonbónů. Tak jsme se mohli v poklidu přesunout na zahradní párty spojené s grilováním u Peltánů do Mnichovic. Nejoblíbenějším strýcem se stal Aleš. Sice přijel pozdě, ale s nanukem pro každé dítě. Takhle se kamarádí s mrňaty. Dětičky musí dostat pochvalu. Chovaly se vzorně, jen jednou byla malá strkanice, kterou odnesl Radeček, ale to se dalo čekat, jediný kluk mezi takovou bandou holek…

Ve škole se také konaly další třídní schůzky. Ty proběhly v poklidu. Dozvěděli jsme se, že všichni jsou hodní a poslušní, šikovní, no prostě ideální třída. Bohužel do druhé třídy již budou nastupovat jen do dvou tříd. Dojde k rozdělení 1.C, kam chodí i Eliška. Eliška s Viktorkou a společně s Emou budou chodit od září do 2.B, kde nebudou jejich oblíbenci Vítek, Martin či Dan. Ti jdou do 2.A. Vše vyvážilo to, že budou mít za třídní učitelku Mílu, kterou „*všichni prvňáčci milují*“. Ze školní družinové akce, z atletického dopoledne, si Eliška přinesla svoji první medaili, kterou si vysoutěžila. Také si přinesla krásně batikované tričko, které si sama za pomoci paní vychovatelky nabarvila.

Letní jarní počasí nás už v polovině května nalákalo k rybníku. Teplota vody dokonce dovolila letošní **první ponory do vody**. V pátek 20.5. holky spouštěly jen nožky ze stavidla.

V sobotu se již odvážily namočit si nohy celé, dokonce Lenka neodhadla hloubku a namočila si i zadeček. V neděli to byl již ponor plnohodnotný, plný křiku. Voda nemá zatím ještě tu koupelovou teplotu…

Jarní radovánky

Červen 30th, 2011 | Author: hanka

Jarních radovánek si holky užívaly do slova a do písmenene na venkově a nejen ve vodě. Po prvních zkušebních tempech v rybníce se raději začaly věnovat pozemním akcím a atrakcím. Mezi ně by mohlo patřit nadšené fandění novodvorskému družstvu hasičů na každoroční **hasičské soutěži**. Tentokrát se konalo v nedalekých Kvasejovicích a tak nám nic nebránilo vyrazit na sportovní klání pěšky. Cestou se samozřejmě několikrát ozvalo nám již v rodině známé: „Mami, kdy už tam budeme?“ Nicméně jejich otrávenost zmizela po zahlédnutí tatínka v hasičském sportovním oblečení. Sdělil nám, že jdou po družstvech žen jako první na řadu. Ještě před skvělým výkonem, především jednotlivců, se holky nechaly s tatínkem vyfotit.

Po krátkém lovení snímečků přišel na řadu sportovní výkon. Holky fandily seč jim hlasivky stačily. Po smolném výkonu bratra hasiče Jiřího, kterému se rozpojily hadice, na mužstvo v kategorii nad 35 let i po úspěšném pořadovém cvičení zůstalo poslední, 8. místo.

* * *

Po sportovním výkonu nás čekaly další radovánky. Nebyla to oslava skvělého umístění v soutěži, ale odložená **oslava 60. narozenin** strýce Josefa. Na Štilečku se holky po dlouhé době sešly s dalšími dětmi z naší rozvětvené rodiny. Nejdříve se všichni společně účastnili záškodnických akcí, tetě ve špajzu dělali kontrolu uložených sladkostí. Po odhalení začali nacvičovat vystoupení, které všem dospělým s radostí předvedli. Ke konci společného lumpačení už na zahradě běhala parta malých rošťáků, tedy pokud se Petr nechá řadit mezi malé…

* * *

Po dlouhé době jsme strávili červnový víkend v Praze a okolí. Do Prahy přijela v pátek odpoledne babička s Petrem a vyrazili jsme na Výstaviště **na výstavu Giganti**. Na výstavě jsme mohli společně obdivovat nejzajímavější a největší zvířata doby ledové. Záměrně píši *mohli společně*, neboť naše skupinka se nakonec rozdělila na dvě samostatné jednotky. Po prvních krůčcích do výstavního pavilonu se Lenka vyděsila obrovských vycpaných zvířat a zvuků, které výstavu doprovázely tak, že zvolila variantu ústup. Eliška s Petrem, tatínkem a babičkou proplula s vytřeštěnýma očima a občasnými úleky při některých zvucích výstavou. Nejvíce byla nadšená hyenou jeskyní, která útočila na veledaňka. Celý večer nám ji pak ukazovala, jak se připravuje na útok a hlavně, jak cení zuby. Překvapená byla také exponátem pozemního lenochoda. Po vyslovení slova lenochod očekávala postavičku podobnou Sidovi z filmu *Doba ledová*. Místo toho uviděla téměř pětimetrové monstrum, které se opíralo o mohutný ocas. Stejně tak jí i překvapila velikost ptáka Moa jako typického představitele gigantismu se svojí výškou až 5 metrů. Koho bez jediného zaváhaní poznala byl smilodon, tygr šavlozubý. Ten se přeci jenom Diegovi z Doby ledové podobal. Poznán byl i mamut Manny.

Lenka se mnou pak čekala před pavilónem na návrat zbloudilců. Proč zbloudilců? Vedle výstavy byla možnost navštívit **zrcadlové bludiště** s největším počtem

zrcadel v Evropě. Tato unikátní zrcadlová síň obsahovala 151 zrcadel, na níž navazovalo menší křišťálové bludiště složené z čirých skel. Výjimečný zážitek jsme si nenechali ujít a zabloudili jsme si všichni do slova a do písmene. Petr byla tak neopatrný, že se mu podařilo nabourat a natlouci si nos. Já jsem při zdolávání cest byla tak skvělá, že jsem se několikrát opakovaně dostala na začátek místo k východu.

Příjemné odpoledne jsme ukončili návštěvou Arkád. V parném dni po tak perném zážitku nemohlo chybět zchlazení točenou zmrzlinou a s tím další potrápení hlavičky. Kterou že to zmrzlinu si mám dát z toho obrovského množství, když mám povolený jen jeden kopeček? Tak pro dnešek to bude vanilková, stejně jako byl výběr Petra, a příště třeba malinová nebo jogurtová s lesním ovocem, a tu citrónovou už jsem také dlouho neměla…

Lenka pak část večera strávila u počítače u fotek pravěkých gigantů a v hlavičce se jí nejspíš honila otázka, zda udělala dobře, že se bližšímu kontaktu s nestvůrami, které tak ohyzdně řvaly, vyhnula. Obrázky však dokázala prohlížet stále dokola až si zvykla na myšlenku, že na výstavě vlastně také byla.

* * *

V sobotu dopoledne nás přivítal **hrad Točník**, který je spolu s dolním hradem Žebrák součástí nejmajestátnějšího a dodnes nejzachovalejšího souhradí v České republice. První červnový víkend byl hrad **v obležení pohádkových bytostí**. Po chvilce studu se všechny děti zapojily do pohádkového reje kolem sebe. Nejvíce se ostýchala Lenka. Zdá se, že nastupuje *stydlivé období*. Nakonec se také zapojila do soutěží, které se rozběhly kolem na celém prostranství starého hradu. Petr si dokonce zastřílel z kuše. Potom se ho pokusila Eliška shodit z dřevěné lávky při boji molitanovými kyji. Petr má sílu, Eliška na rozdíl od něho disponuje dobrou rovnováhou a stabilitou, díky čemuž se boj stal i přes rozdílnost postav téměř rovnocenným.

Jedinou místnost, kterou holky odmítly na hradě navštívit, bylo bydliště jeskynního pohádkového draka, kolem kterého byly místy rozsety zbytky kosterních pozůstatků. Tvářičky se jim naopak rozsvítily při možnosti *převléci se* za celou královskou rodinu i s jejich zvířecími mazlíčky.

* * *

Dětský den jsme také společně oslavili ve školce. Pro děti byl připraven skákací hrad a představení známého zpěváka Jiřího Helekala se svou šou. Eliška s Viki si odvážně s panem Helekalem zazpívali. Jejich písní se stala *Vyletěla holubička ze skály*. Eliška měla trošku problém, uvědomila si, že tu správnou verzi vlastně nezná, že její mozeček si neustále vybavuje verzi pozměněnou, tu se stíhačkou.

Více, než vyzpěvování hitů spojené s diskotékou, se jim zalíbily skoky na nafukovacím hradu. Po sportovním výkonu je čekalo zasloužené občerstvení, při němž holky ulovily Martina a společná fotka byla na světě. Lenka, ta pro změnu stávkovala a na fotce chybí.

* * *

Eliška se **ve škole** může také chlubit spoustou nových zážitků. V družině se zúčastnila Kimových her. K překvapení všech, snad i sebe, se stala vítězkou ze všech v první třídě.

Ve škole se v rámci projektu Fimfárum konala podvečerní beseda s paní režisérkou Vlastou Pospíšilovou. Po besedě se dětičky nevrátily domů, zůstaly spinkat ve škole spolu se svými spolužáky a paní třídní učitelkou. Spát se šlo pozdě, vstávalo se brzy, nicméně se akce vydařila.

Koncem školního roku se na školní zahradě konala Zahradní slavnost. Součástí byla dopolední talentmánie a odpolední sportovní odpoledne, při kterém děti plnily drobné sportovní činnosti, jako je skákání v pytli či přes švihadlo. Eliška s Viktorkou splnily veškeré připravené úkoly a odměnou jim byla plná náruč cukrátek.

* * *

Malé **zahradní slavnosti** jsme si také užívali doma na zahradě. Díky příjemnému – téměř letnímu – počasí nás nalákalo grilování. A abychom si neužívali sami, pozvali jsme nejdříve tatínkova kamaráda Michla. No, uznejte, návštěva dospělých naše holky moc neuspokojí. Jiné to je, když se griluje společně s Viki a Bertíkem. Nebo dokonce, když přijede Hedvika. A když se při její návštěvě ještě spřádají plány na dovolenou…

Letní počasí nám též dovolilo začít s trénováním jízdy na kolečkových bruslích. Holky se samozřejmě nevyhnuly pádům, ale všechny boule či drobné oděrky snášely bez jediné slzičky. Eliščiny první pokusy vypadaly spíše jako chůze, ale nakonec se k mému údivu slušně rozjezdila a s Martinem, který také obul obuv s kolečky, tvořily šikovný pár. Lenka nemohla zůstat pozadu a o jejím zápalu pro sport vypovídá následující fotka.

* * *

Měsíc červen se stal měsícem Michala, tatínkova kolegy z práce. Rozhodl se, že se ožení a naše rodina měla tu čest být pozvána a účastnit se svatebního obřadu. Obřad se konal v malém kostelíku na Chlumu nedaleko Sedlčan. Ještě před příjezdem svatebčanů se naše malé nastrojené princezničky nechaly vyfotit.

Obě musím pochválit, **svatební obřad** je natolik uchvátil, že celou dobu stály jako přikované proti oltáři a užívaly si svátečnosti a důležitosti akce. Lenka občas vyběhla na protažení svalů ven, Eliška vydržela celou dobu stát, poslouchat a koukat na tu nevěstu v krásných princeznovských šatech…

První letní den je tu

Červenec 8th, 2011 | Author: hanka

První letní den, den Lenčiných čtvrtých narozenin, začal deštivě. Na stejný den měla Lenka naplánován **výlet se školkou** na farmu nedaleko Prahy. Lenka vyprávěla, že na farmě byly jen domácí zvířata, že se těšila na slibované kojoty, vlky či medvědy. Nicméně koník jí byl odměnou a ona ho poctila všemi jablky a mrkví, které měla na krmení připravené.

Již o následujícím víkendu jsme začali s oslavami **Lenčiných 4. narozenin** ve Dvorech. Nejdůležitější byly samozřejmě dárečky. Od dědy s babičkou dostala plnou náruč koníků, se kterými si s Eliškou společně hrají. Po návratu do Prahy si hned u druhé babičky řekla o dárek. Prý je moc zvědavá a nechce se jí če-

kat na příští neděli, kdy bude velká oslava. V týdnu s dárkem přispěchala teta na hlídání a nesměla chybět ani Viki s Bertíkem, další tety a kamarádi z Pankráce. Dokonce i tetě Evě z Benátek a tetě Radce z Dolních Břežan se posteskloo po Praze a nezapomněly na Lenku. Poslední červnová neděle se stala tím slavným dnem, kdy konečně došlo k oslavě narozenin společně s několika svátky a maminčinými kulatinami v Praze. Lenka dostala, jak jinak, než krtečkový dort, po kterém se jen zaprášilo. Pozvaní se rozdělili o dort, holky o krtka a další marcipánové ozdoby.

Nedělní podvečer pak holky strávily společně s Luckou a Honzou. Zpočátku se oběma dospělákům líbila hravost našich holčiček. Po delší době se Honza ptal, kdy už holky půjdou spát. Naše kočičky ho dokázaly ještě společně s Matýskem utahat jako kotě.

* * *

Spíše jarní než letní počasí nás přes víkend nalákalo do lesa. Cestou si holky hrály na boj ve vysoké trávě. A měly štěstí, byla to poslední šance. Při sběru lesních a plodů a hub – lišek na pole vjela zemědělská technika a tráva byla pokosena.

V lese si holky pochutnávaly na lesních jahůdkách a borůvkách a v mezičase si zaběhly sebrat žlutá *liščátka*. Košíček byl za chvilku plný, protože jsme nacházeli *lišky veleobry*.

Doma už na holky čekala živá zvířátka, naše malá koťátka. Holky je za odměnu vzaly na parket na procházku. Je pravda, že procházka se změnila na venčení a především na hraní a *šišmání* kočičích mimineк.

* * *

Poslední červnový den si Eliška za doprovodu tatínka došla pro **vysvědčení**, kde byly samé jedničky. Ani jsme nic jiného nemohli nečekat, protože v její žákovské knížce první třídy se jiné známky nenajdou. Kromě celkového hodnocení, že prospěla s vyznamenáním, se na zadní straně nachází ještě pochvala třídního učitele za vzorné chování a velmi pěknou práci.

Ani Lenka nezůstala pozadu a ze školky si přinesla vysvědčení za 1. třídu z myšek s velkou jedničkou s hvězdičkou.

Konec školního roku je za námi a **čekají nás prázdniny…**

Expedice Sardinie 2011

Červenec 15th, 2011 | Author: Martin Růžička

Naši letošní letní dovolenou jsme začali plánovat dlouho dopředu. Rozhodnutí, že vyrazíme na **Sardinii,** s konečnou platností padlo loni na Thassosu. Tam jsme se dohodli, že když tedy teta Kačka nechce řídit, budeme se muset vejít všech sedm do jednoho auta. Stejně jako na výletech na Thassosu. Jen padla otázka, kam naskládáme zavazadla na 14 dní pro 7 lidí.

Od září začalo hledání vhodného a hlavně cenově přístupného ubytovacího zařízení. Nakonec jsme v lednu skončili u nabídky, které jsme našli jako první v září.

Pak začalo další plánování. První kladné body: skupinu účastníků navýšila druhá rodina Kučerova, kterou známe již ze Samosu, na počet 11.

Všem děkuji a těším se na společnou plavbu – nejen.

Čas uběhl jako voda a dovolená je tu. Holky se zabalily sami a v rekordním čase.

* * *

A nyní aktuálně. Po celkem zdlouhavé cestě, alespoň z mého pohledu řidiče, jsme se v pátek 1.7.2011 včas(!) dostali do přístavu **Civitavecchia**, kde na nás již čekal trajekt:

Hezká loď, že? Na trajektu jsme si přes noc sotva stačili oddechnout ve čtyřlůžkových kajutách a již nás zbudila rozhlasem recepční, že máme vyklidit kajuty, aby je stačili uklidit pro další cestující. Potom byl trochu problém najít auto v rozlehlých dvoupatrových garážích, ale nakonec jsme se úspěšně vylodili na **Sardinii**.

První den jsme rovnou z trajektu jeli na opačnou stranu, než bylo naše ubytování, neboť nástup v Costa Paradiso byl až odpoledne a trajekt přijel do **Porto Torres** již v 6:00. Udělali jsme si výlet do **Stintina**, kde jsme na pláži dospali únavnou cestu.

Odpoledne jsme se již ubytovali v úplně novém komplexu **Gravina** v oblasti **Costa Paradiso**. Jak již název oblasti napovídá, je to tu opravdu jako v ráji.

Prostorné rekreační apartmány jsou zasazeny do čarokrásné přírody skalisek vymodelovaných do nepředstavitelných tvarů. K moři je to sice daleko, zato s krásným výhledem:

Oproti plánu máme k dispozici i bazén, což se líbí zejména dětem. No prostě paráda.

Perlička: o tři shodné apartmány (dva v přízemí, jeden v patře) mezi sebou děti uspořádaly losování, aby nebyl nikdo ve výhodě. Výsledkem překvapivě bylo, že vylosované apartmány byly přesně ty, které každý jednotlivý niterně chtěl…

* * *

První regulérní den na Sardinii jsme si udělali výlet na místní pláž, na kterou se musí jet autem, neboť je 3 km daleko a pak ještě asi 10 minut pěšky.

Také se musím zmínit o návštěvě, kterou nás poctila u apartmánů **divoká prasátka** hned první den. Z dalšího průběhu dovolené vím, že k nám chodí pravidelně každý den, neboť vědí, že vždy dostanou nějaké zbytky:

* * *

Druhý den jsme jeli na sever do oblasti **Santa Teresa Galura** na poloostrov **Capo Testa**. Zde jsou na pobřeží nádherně modelovaná skaliska, po kterých je zážitek lézt, což opět ocenily především všechny děti.

Pokračovali jsme do města **Palau**, poblíž kterého je prý jeden ze symbolů Sardinie – **Capo d'Orso**. Je to skála vymodelovaná vysoko nad terénem do podoby medvědí hlavy, která v dřívějších dobách sloužila jako navigační bod. Zblízka tvar medvěda ale není na fotce moc vidět:

* * *

Den třetí byl naplněn výletem na jih ke skalisku ve tvaru slona a do města **Castelsardo** poblíž, kde je krásné historické centrum a hrad.

Následovalo koupání ve vysokých vlnách ve středisku **Badesi Mare**, které se líbilo především klukům, Tadeášovi a Matoušovi.

* * *

Den čtvrtý byl oddechový s tím, že dopoledne bylo koupání v bazénu u apartmánů a odpoledne jsme se jeli koupat na blízkou pláž (15 km J) na sever.

* * *

Ve čtvrtek 7.7., to byl den pátý, jsme se vypravili na dlouhý výlet na mys **Capo Caccia**, kde je známá Neptunova jeskyně – **Grotte di Nettuno**. Holčičky a kluci museli zdolat stovky schodů, ale jeskyně byla nádherná:

Z jeskyně jsme jeli do města **Fertilia**, kde jsou zbytky románského mostu přes záliv a následně pak do krásného historického centra města **Alghero**. Úzké uličky, kam nemůže slunce, se nám líbily, neboť teplota po poledni dosahovala až 34°C.

V Algheru je mimo jiné i hezké nábřeží s palmami:

Cestou zpět z více než 300 km dlouhého výletu jsme se navečer ještě zastavili na pláži Pirotto Li Frati:

* * *

V pátek byl opět oddychový den s dopoledním pobytem u bazénu a odpoledne jsme pak jeli na pláž zde v Costa Paradiso. Až na drobný konflikt s místním *řidičem*, který se nacpal na parkovací místo, které mi držela svou přítomností Katka a kterou málem přejel, proběhl den v pohodě.

* * *

Sobota byla dnem výletním. Po zdlouhavém plánování v pátek večer jsme nakonec zvolili cestu do vnitrozemí s cílovým městem Tempio Pausania a okolím.

Ještě než jsme dorazili do cílového města, projížděli jsme krásnou, byť trochu přeci jen vyprahlou krajinou ve vnitrozemí, po uzoučké silničce:

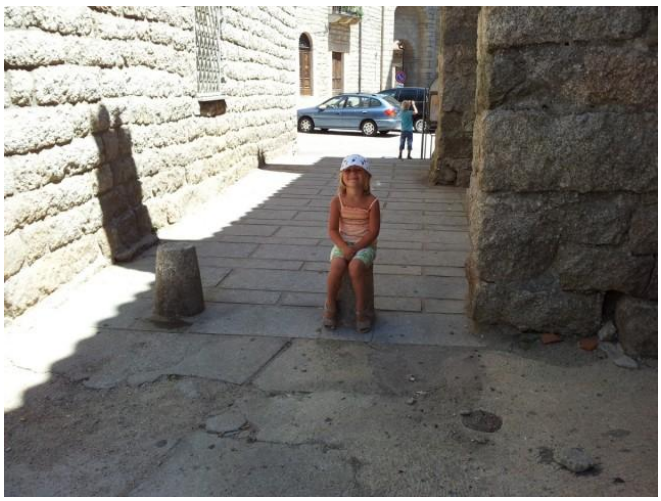

Před Tempio Pausania jsme si prohlédli kamenné prehistorické obydlí místních obyvatel ze střední doby bronzové, kterých je na Sardinii nespočet a jmenuji se **nuragi**. Tento pak konkrétně **Nuragi Majori**:

V **Tempio Pausania** jsme si prošli historické centrum, kde si naše holčičky nezapomněly dát svou každodenní zmrzlinku:

Ještě jsme si stačili v poledním horku 32°C projít město **Calangianus**, kde se vše připravovalo na večerní oslavy místního svátku. To se holčičkám již moc nelíbilo, nicméně ani moc neodmlouvaly.

To následná návštěva prehistorického pohřebiště **dolmen Ladas** v sousedním městě **Luras** již byla *jiné kafe*, neboť mohly lézt po kamenech.

Cestou zpět jsme se již tradičně zastavili na pláži, tentokráte poblíž **Vignola Mare** na sever od Costa Paradiso. Zde se děti koupaly až do podvečerních hodin:

Nutno poznamenat, že si zde též Eliška prožila své první žahnutí medúzou (já tu pecku dostal taky), takže se jí pak již do vody moc nechtělo…

* * *

V neděli byl oddychový den, zato **v pondělí** 11.7. jsme si s dětmi udělali výlet do okolí města **Arzachena**. Zde je v okolí několik prehistorických památek, které jsme téměř všechny navštívili. Kromě **Tombe di giganti** – což jsou svatině uctívání smrti – v **Coddu Vecchju** a v **Li Lolghi** jsme viděli i nekropol **Li Muri** a asi zatím největší nuragský komplex **La Prisgiona**. Celkem jsme si užívali, jasno a ve vnitrozemí místy až 37°C prohřálo i Katku, která má teplo opravdu ráda.

Následující fotografie je z Coddu Vecchju:

Uvnitř nuragu La Prisgiona:

V Arzacheně opět nesměla chybět polední zmrzlinka:

* * *

Ještě se jednou fotografií vrátím k neděli. Eliška se naučila potápět s brýlemi a Lenka přeci nesmí zůstat pozadu, ne?

* * *

Úterý a středa byl klid u bazénu a u moře, neboť Sardinii zasáhla vlna tropických veder a teplota místy vystoupila až na **40°C**! Eliška tak měla čas se naučit skákat do bazénu s následným potopením, snažil jsem se též ji naučit skákat šipku. Ve výsledku to jsou však spíše *placáky*. Protože jí již potápění jde, museli jsme jí koupit lepší potápěčské brýle, aby každá měla své – Lenka zdědila Eliščiny starší brýle.

Ve středu na pláži vykopaly děti společně velkou díru, do které nejprve naskákaly a nechaly se vyfotit. Následně byly zahrabány a protože teprve pak zjistily, že se opravdu nemohou hýbat, došlo i na slzičky…

* * *

Ve čtvrtek 14.7. byl s příchodem chladnějšího počasí uskutečněn odložený výlet na vrcholky pohoří **Monte Limbara**, které dosahují výše až 1360 m nad mořem. Nám se podařilo vystoupat do 1340 m – až tam totiž vedla silnice. Nicméně pěší túry jsme se nevzdali a spolu s dětmi vyšplhali na nejbližší skaliska. S Lenkou to byl trochu adrenalin, neboť spíše než že by lezla sama, tak jsem ji musel na vrchol vystrkat a vynést.

Vrcholové foto nám ale bylo odměnou:

Z vrcholků hor jsme viděli lesní požár, který hasila letadla. Vodu nabírala v přehradní nádrži **Lago del Cohinas** . To jsme pak v druhé polovině výletu viděli zblízka, když jsme jezero objížděli směrem ke kostelíčku **Nostra Signora di Castro**.

* * *

Dnes se budeme jen koupat a koupat, zítra se přesuneme ze Sardinie do **Říma**, což již bude ale jiná kapitola…

Řím 2011

Červenec 22nd, 2011 | Author: Martin Růžička

Od 16.7. do 18.7. jsme celá rodinka, jako třešničku na dortu naší letošní dovolené, navštívili **Řím**. Trochu jsem měl obavy, aby holčičky dvoudenní chození po městě nepřetvořily v neustálé frfňání *„že je to nebaví a kdy již půjdeme do hotelu“*, nicméně jsme s maminkou byli příjemně překvapeni, jak je to bavilo. Elišku to již zajímalo i z hlediska poznání světa – historie.

Hned první den po ráno jsme vyrazili podle instrukcí kamarádky Kateřiny do **Vatikánu**. Prý, dokud nebude fronta. A měla pravdu. My jsme stáli frontu na návštěvu **Baziliky svatého Petra** asi jen 15 minut, když jsme ale asi po hodině vycházeli, fronta se již vynula okolo celého **Náměstí svatého Petra**.

Ze svatoperského náměstí jsme se skupinovým pochodem vydali přes **Andělský hrad** a most do historické části Říma. Po prohlídce náměstí **Piazza Nuova** s hezkou fontánou jsme všichni dorazili do **Pantheonu**.

Zde se dětem nejvíce líbilo osvětlení interiéru otvorem v kopuli:

Dále jsme pokračovali k **Fontáně di Trevi**, kde do ní Eliška i Lenka hodily drobný penízek s nějakým, pro nás tajným, přáním.

A pochod pokračoval přes **Piazza di Spagna** na Španělské schody a do kostela. Následně zvenku prohlížíme vilu Borghiů a již míříme přes náměstí **Piazza del Popolo** zpět do metra, abychom si odpočinuli před večerní exkurzí do okolí Colossea. Holčičky ušly bez sebemenšího náznaku nevole – však taky dostaly zmrzlinu – celkem asi 8 km.

* * *

Večer jsme se metrem z hotelu Metro u stanice Rebbibia vydali na obhlídku **Colossea**. Eliška se již těšila na zítřejší den, kdy si jej prohlédneme hned po ránu („…aby nebyla fronta“):

Cestou zpět jsme byli všichni unaveni, snad s výjimkou Lenky, která ještě měla náladu na vtípky:

* * *

Druhý den se Elišce vyplnilo přání s prohlídkou Colossea:

Zde jsme zůstali poměrně dlouho a tak odpolední prohlídka antických vykopávek v sousedství byla pro mne jen rychlou exkurzí, neboť jsem se vrátil zpět do hotelu, abych si odpočal před večerním a nočním návratem domů do vlasti. Hanka s holkami však vykopávky brázdila až do čtvrté hodiny odpolední.

Celou letošní dovolenou bych si dovolil shrnout slovy klasika naší skupiny, „horského vůdce“ Tomáše: *„Tutto e bene, quel qe finice bene“*. Já bych snad jen dodal: *„Finis coronat opus.“*

Prázdniny pokračují

Srpen 15th, 2011 | Author: hanka

Po návratu z dovolené jsme po lehkém úklidu vyrazili k babičce a dědovi do Dvorů, kde holky strávily prázdniny do konce jejich první poloviny. Počasí jim moc nepřálo. Léto se sluníčkem moc nechlubilo, vypadalo to spíše na podzim. Místo koupání trávily holky většinu času v lese, na houbách.

Samozřejmě nechyběl výlet k bizonům a ochutnávka zmrzliny v Jistebnici.

Lenka si nechala z kola odšroubovat pomocná kolečka a začala trénovat jízdu *bez ničeho*. Několik malých pádů se jí nevyhnulo, ale díky tréninkům na odrážedle se po několika méně zdárných pokusech stala z Lenky zkušená **cyklistka**. Cyklistka, která bude brzy potřebovat nové kolo, protože z toho mini dětského už nám vyrostla.

Eliška, která již na kole umí bez problémů, si užívá téměř každodenních projížděk na kole s Petrem ke kravínu. V mezičase, kdy Petr *trénuje* Lenku, si Eliška užívala letního občerstvení.

O víkendu jsme slavili. Já jsem za přítomnosti rodiny, příbuzných a kamarádů od pozdního odpoledne do nočních hodin oslavila své **kulaté narozeniny**. Oslava to již byla vlastně v pořadí třetí. Ty první dvě, jedna rodinná u Růžičků na zahradě a druhá v restauraci s *mamkami z Pankráce* se konaly totiž již před odjezdem na dovolenou.

Poslední červencový víkend lilo jako z konve. Nicméně počasí nám nepřekazilo návštěvu **u profesionálních hasičů v Sedlčanech**. Lenička se na exkurzi trošku nudila. Z letargie jí vytrhla možnost vyběhnout na hasičskou věž a obdivovat krásy okolí Sedlčanska. Eliška pozorně poslouchala. Co mohla, to prozkoumala. Vylezla i na střechu hasičského vozu a vyzkoušela si hasičskou helmu.

Odpoledne se u hasičárny grilovala vepřová kýta. Na hřišti se holky společně s ostatními dětmi zabavily hrou se švihadlem, dokud je déšť nevyhnal dovnitř, kde pokračovaly v tanečních kreacích. Odpoledne jsme pak vyrazili i s holčičkami do Prahy.

O hlídání se podělily babičky a teta na hlídání. Na návštěvu k dědovi s babičkou Růžičkovým přijela po roce Jituška s babičkou. Holky strávily společné dopoledne s prarodiči. Počasí jim totiž stejně, jako téměř celé prázdniny, moc nepřálo – pršelo. Ven jsme společně vyrazily až po návratu z práce. Eliška mě překvapila, bez reptání půjčila Jitce svoji koloběžku. Další den s tetou vyrazily na nově objevené **dětské hřiště na Gutovce**. Užívaly si celý den vodních hrátek, skluzavek, prolézaček. Dokonce si vyzkoušely bagování na jednoduchém dětském bagru.

Po příjezdu Petra do Prahy nás čekala další prázdninová exkurze. Společně jsme jeli zhlédnout **expozice Národního technického muzea**. Lenka byla zpočátku trošku bázlivá, obrovský prostor, lokomotivy, historické i novodobé automobily, motorky, kola, letouny umístěné v dopravní hale ji trošku překvapily. Po malé chvilce však již s Eliškou a Petrem běhala po celém muzeu a hledala odpovědi na otázky a fotokvíz. V expozici architektury a stavitelství se nám už i zaběhla. Po odevzdání odpovědí dětičky dostaly sáčky s gumovými medvídky a pohled i se známkou. Ten jsme hned poslali dědovi do Dvorů. Obdržel originální pohled s ještě originálnějším vlastnoručním Lenčiným podpisem. Nějak se jí nedaří psát N, ale M umí dokonale, takže se podepisuje jako *LÉMA* místo *Léňa*.

Následující týden se **holky** vyřádily **ve Dvorech**. Počasí se alespoň na pár dní umoudřilo, teploty se vyšplhaly k 25 stupňům. Holky tak poprvé v letošním roce vyzkoušely bazén. To, že teplota nebyla moc letní, je vidět na výrazech jejich obličejů.

Druhý srpnový týden pak trávily společně s vnoučaty tety Slávky za dozoru Petra ve Dvorech. Samozřejmě nechyběly návštěvy u sousedů u Danielky a jejich společné hry. Ani práce se jim nevyhnula, holky pomáhaly s kopením otavy.

Druhý srpnový víkend byl ve znamení tradičního **grilování**. Na parketě se tentokrát *otáčela* vepřová kýta. Holky měly radost, sjely se jen samé holčičky. I psí plemeno reprezentovala psí slečna. V pátek navečer s tatínkem společnými silami postavili stan. Lenka měla letošní premiéru, spala ve stanu obě dvě noci. A bez problémů, pokud se vstávání v 6 ráno nechá označit jako *bezproblémové*.

V sobotu se nakonec přes ranní přeháňku vyčasilo a došlo k naplnění plánovaného programu. Část účastníků vyrazila na cyklistický výlet za poznáváním krás Českého meránu a Středočeské pahorkatiny. Tedy pokud upřesním dle wikipedie: jednalo se o okolí Javorové skály (723 m n.m.), která je nejvyšším vrcholem Votické pahorkatiny, jež tvoří jihozápadní část celku Vlašimská pahorkatina a náleží do geomorfologické podsoustavy, již uvedené Středočeské pahorkatiny a navíc leží na území Přírodního parku Jistebnická vrchovina. To aby bylo všem jasné, kde se to vlastně nacházeli. Zbytek skupiny vyrazil na koloběžkách či pěšmo přes **Myslkov** a **Vratkov** do **Veletína** do *Hospůdky za pecí* na točené.

Po návratu na nás čekala zasloužená odměna, pečínka. Sliny se sbíhaly, kýta, tedy nejen ona, ale vše, co bylo k jídlu, mizelo. Plná břicha a, konečně…, sluníčko nás vytáhly na procházku. Původně byla plánovaná jen návštěva kolotoče, nakonec jsme trasu prodloužili okolo Velkého rybníka.

V neděli jsme společně vyrazili se zbytkem skupiny na krátkou procházku okolo kravína na **Ředice** ke křížku, směrem do Nových Dvorů okolo dalšího křížku a pak na oběd J a balit stany L.

Zdá se, že i přes letošní menší účast, měla akce úspěch a se *skalními* účastníky jsme již naplánovali výlet pro pěší na příští rok. Cílem bude zřícenina hradu **Zvěřinec**. Cyklisté se nemusí bát, ve Votické pahorkatině jsou další zajímavé cyklotrasy.

Tábor Oskar

Srpen 30th, 2011 | Author: hanka

Ve čtvrtek 18. srpna vyrazila **Eliška** se spolužačkou a kamarádkou Viktorkou na **letní tábor Holubí kout - Oskar** nedaleko Rokycan. Odjížděly v poledne. Eliška chtěla vstávat však již v pět a znovu to zkoušela o hodinu později. To, aby jí náhodou na tábor neujeli. Nicméně se mi ji podařilo uspat. Po probuzení cestovní horečka, Eliščina první v životě, pokračovala. Nechtěla moc jíst, pít, běhala na záchod a od jedenácté hodiny se minutu co minutu ptala, kdy už vyrazíme. Na srazu v Horáčkově ulici jsme již zastihli kamarádku Mílu s jejími potomky, Šárkou a Radkem. Teta Míla byla totiž Eliščinou vedoucí. Při odjezdu neukápla ani slzička, holky se opravdu těšily.

Na webu tábora se hned od prvního dne začaly objevovat aktuální zprávy a fotky. Po pár hodinách strávených v autobuse účastníci dorazili do ***Aurionu*** (tak je nazývána oblast tábora). Hned po příjezdu všichni vyrazili do lesa, kde získali obrázky postav, které je provázely celý týden pobytu v kouzelné říši.

Podle těchto postav si v pátek vyrobili kostýmy, ve kterých si chtěli zasoutěžit. Potom šli lovit do lesa zvířátka a přepadlo je dokonce krupobití. Ale veškeré nepřízně počasí zdárně přečkali. Sobotní den byl věnován poznávání říše *Aurion*. Táborníci se vydali do blízkého Mirošova a v něm si nakreslili místní pamětihodnost, kostelík. Odpoledne část táborníků zdobila svá trička. Pak si se vzduchovkou zalovili v lese. Také se naučili vázat tábornické uzly. Večer si z „ulovené zvěře“ připravili špízy na táboráku.

Nedělní den byl plný překvapení. Někteří pokračovali ve zdobení svých triček, jiný zápolili ve sportovních disciplínách na polích *Aurionu*. Odpoledne přivítali *pěnové beránky*, které jim přivezli hasiči z Mirošova. Den zakončili výrobou smaltovaných šperků. V pondělí táborníci absolvovali tropický výlet do města *Rokycaurion*. Cílem bylo místní koupaliště. Naštěstí cesta vedla převážně lesem a tak vše bez úhony přečkali. K večeři na výletníky čekal táborák a oblíbené buřtíčky.

Poslední táborový den byl již ve znamení loučení. Dopoledne se zkrášlovaly hrníčky a odpoledne všichni soutěžili v závěrečné hře *Aurion*. Všechno zápolení probíhalo v duchu fair play. Večer se pustili do víru disca a vyhodnotili čistotu, nejlepší táborníky a hru *Aurion*. Pak už si jen pochutnávali na vlastnoručně připravených jednohubkách a před spaním si ještě slupli banán s čokoládovou polevou a šlehačkou.

* * *

Lenka si zatím užívala prázdnin společně **s Petrem u babičky**. Konečně přišlo léto a tak Lenka trávila volné chvilky střídavě u bazénu, střídavě v rybníce. Samozřejmě se stále potápí a snaží se *plavat bez ničeho*, takže se potápí zase.

Podvečery jí pak zaplnilo hraní si s Danielkou. Dokonce se dětičky společně vydaly na pomoc balíkovači slámy.

Poslední zážitky letošních prázdnin

Srpen 31st, 2011 | Author: hanka

Po návratu nadšené Elišky z tábora jsme se zabalili a vyrazili pro Lenku s Petrem do Dvorů. Čekala nás dlouhá cesta do **termálních lázní** Thermal Corvinus ve **Veľkém Mederu** nedaleko Bratislavy.

Počasí nám přálo. První dny se teplota vyšplhala až ke 37°C. Odpočívat a vyhřívat se v bazénu, který má 38°C není opravdu potom moc osvěžující. Naštěstí jsou v komplexu i bazény s nižší teplotou vody. V plaveckém bazénu se dětičky věnovaly především skokům do vody, ze startovacích čísel 1 a 2. Čísla jsou velice důležitá, jen tato byla správná, z čísla 3 či 4 to nebylo ono. Lenka výhradně skákala z čísla 1. Pročpak? To ví jen naše holčičky. V italském bazénu si Eliška i Petr vyzkoušeli jízdu na venkovním tobogánu. Petr dokonce sjel jednou skluzavku typu *kamikadze*.

Nejoblíbenějším se však stal rodinný zábavný bazén s hracími elementy. Klouzání bylo na prvním místě. Lenka se však naučila krásně plavat bez ničeho. Potápění je její obliba, kterou zde praktikovala neustále. Dokonce se naučila ve vodě kotrmelec. Dopředu je ukázkový, dozadu musí ještě nějakou tu chvilku nacvičovat.

Poslední dva dny, kdy teplota klesla na polovinu, kleslo i na polovinu množství lidí v areálu. Kromě sedacích bazénů s teplou vodou jsme si konečně užili krytý plavecký bazén. Díky sníženému počtu návštěvníků se tatínkovi s Petrem podařilo vyzkoušet u tohoto bazénu tobogány (červený a modrý). Rozhodli, že modrý je lepší. Tak jela Eliška několikrát jen *modrou rouru*, stejně jako Lenka společně ve dvojici se mnou. Jaké bylo štěstí, že jsme tyto tobogány navštívili až poslední den. Pokud by se na tuto atrakci dostali naši plavci již v prvním dnu, pak by už jinam nechtěli.

Sobotní podvečer jsme strávili **na výletě do** nedalekého slovensko-maďarského **Komárna**. Poklidné městečko je směsicí nejen národností ale i architektonické. A zmrzlinu tu mají studenou a sladkou.

Nedělní ráno nás přivítalo sice sluníčkem ale nízkou teplotou po noční bouřce a studené frontě. Tak jsme vyrazili na výlet do severozápadního cípu Maďarska do **Győru.** Starobylé město, které díky své poloze, dostalo jméno „město setkání“, nás přivítalo trošku ospale. Po prohlídce historických památek nás již na náměstí probraly zvuky maďarských písniček. Konalo se zde totiž vinobraní. Mě trošku probral nákup zmrzlin. Po úspěšném objednání dle přání dětí jsem si uvědomila, že neumím ani maďarsky poděkovat. Použila jsme tedy spojení z jazyka anglického. Na můj dotaz u tatínka, jak se vlastně řekne „*děkuji*“ maďarsky, mi ukázal slovo „*kőszőnőm*“. Takhle rychle jsem s cizím jazykem zatím nekončila.

* * *

Cestou ze Slovenska jsme si udělali zajížďku do **Vyškova**. Nejdříve jsme si prohlédli **Zoo park**, který, jak uvádějí na webových stránkách, je zaměřen na chov primitivních i exotických druhů domácích a hospodářských zvířat z celého světa. Kromě různých plemen skotu, králíků či koní jsme si prohlédli i lemura katu či mývala (trošku netypická domácí zvířata). Holky nadchly veverky honící se po kleci. Radost měly i z kousků chlupů, které zahlédly místo kočky sibiřské, jež místo pózování užívala dopoledního klidu. Zoo park je doplněn dřevěnými zvířátky, na kterých se mohou děti vydovádět:

Po prohlídce repliky hanáckého statku z 19. století jsme vyrazili do fronty na Dino Expres – autobus, který nás odvezl do **Dinoparku**. Svým řevem nás přivítaly prehistorické obludy z druhohor, z doby někdy před 235 miliony let. Elišku hned na začátku naší procházky překvapil *Mamenchisaurus*. Nejen, že vydával zvuk, hýbal hlavou a ocasem, ale ještě i dýchal (hýbal *břiškem*). Lenka, která se poslední dobou všeho bojí, byla na návštěvu parku psychicky přepravena. Mohu říci, že dobře. Do *Fotosauara* vlezla bez jediného zaváhání, trošku se lekla *Iguanodona*, který jí zařval přímo nad hlavou při rozjímání nad jeho kamarádem, který se ztrácel *v pohyblivém písku*. U *T-Rexe* v životní velikosti nám již Lenka ukazovala amplión, ze kterého se linul řev dinosaura, protože se mu nelíbilo, jak se Petr s Eliškou válejí po jeho obrovských pařátech. Nejvíce nadšení vyvolala přítomnost pro holky neznámého dina *Edmonia*, na něhož si mohly i vylézt a *pomazlit* se s ním.

Pak následovalo focení u *Stegosaurů* a prohlídka ostatních známých i neznámých druhů prehistorických zvířat. Také jsme absolvovali projekci v 3D kině, kde promítali film o *Gigantosourovi*. Všichni jsme se lekli vyskakující prehistorické ryby, útočícího komára či letícího kamene, který na nás ocasem mrštil jeden z dinosaurů. Lenka se zpočátku bála, ale nakonec celou projekci vydržela.

Trošku lítosti holky vyjádřily u oblíbeného *Parasaurolophuse*, na kterého útočila smečka masožravých *Troodonů*. Nakonec nám jeden z dinosaurů *zakousl* Elišku.

Perličkou na závěr výletu byl návrat do Zoo parku. Tentokrát jsme se vešli do Dino Expresu – mašinky a měli tak šanci si při okružní jízdě prohlédnout město Vyškov.

* * *

Je tu konec letošních prázdnin. Zítra Elišku čeká návrat do školní lavice. Lenku nové zážitky a dovednosti ve druhé třídě školky.

Škola a první poprázdninové výlety

Září 26th, 2011 | Autor: hanka

První zářijový den pospíchala **Lenka do školky**, do třídy Myšek, kde jí přivítala většina známých tváří. Paní učitelka Nikola Myškám místo Andrei představila paní učitelku Gábinu. Lence se samozřejmě ráno nechce vstávat, naštěstí proti docházce do školky neprotestuje tolik jako v loňském roce. Od prvního týdne jsme díky babiččinu úrazu ruky hned najeli na spaní. Lenka pro letošní rok vynechává angličtinu díky malému zájmu kamarádů ze školky. Hodně jsme všichni zvědaví na její první hodiny baby-dance v Amfoře.

Eliška nastoupila do 2.B k paní učitelce Míle. Do lavice si sedla s Viktorkou. Posléze došlo k rozsazení a

sedí v první lavici u dveří s Michalem. Ostatní kamarády z bývalé 1.C potkává v jídelně, na chodbách či v družině. V družině byla celá třída zařazena do oddělení Slonů u paní vychovatelky Lenky. Eliška dále pokračuje v mimoškolní angličtině, těší se na první hodinu aerobiku v Hobby centru a první hodinu moderních tanců ve škole.

S holkami jsme navštívili také paní **zubařku** v rámci pravidelných prohlídek. Lenka poprvé v životě u paní zubařky otevřela pusu. Zuby si nenechala jen prohlédnout, ale nechala si i jedinou díru vyspravit. Paní zubařka jí místo plomby dala *„hvězdičku“*, aby jí navnadila a vydržela do konce zákroku. Lenka jí pak každému ukazovala. Eliška si dva zuby nechala zaplombovat bez jediného protestu. Znovu je objednána za měsíc na trhání mléčného zubu. Po absolvování kontroly měly holky žízeň a tak mi nezbylo nic jiného než s nimi navštívit restauraci **Výtopna** a nechat si mašinkami přivézt objednávku.

* * *

V polovině měsíce září jsme si udělali **výlet za lesními sochami Václava Levého – Čertovy hlavy**, které vytvořil ve 40. letech 19. století. První část 11 km dlouhého okruhu **po Kokořínsku** jsme zvládli bez sluníčka a také bez deště. Od poloviny výletu nás začal doprovázet déšť různé intenzity. Na začátku výletu jsme se ze Želíz nejdříve vydrápali do kopce k deseti metrům vysokým sochám -***Čertovým hlavám***.

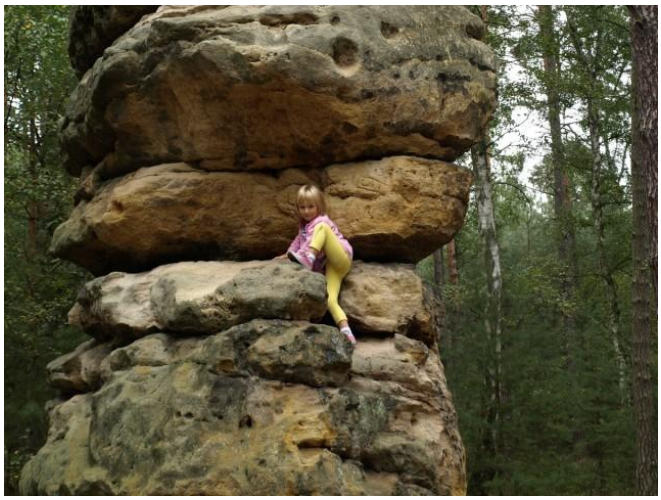
Střídavě po modré a žluté turistické značce jsme vyrazili směr k dílu ***Harfenice***. Tady si konečně mohly holky ohmatat reliéfy čtyř lidských hlav vytesaných v pískovci. Vytesané ženě hrající na harfu se posadily do klína. Do ještěří jeskyně se jim ale moc nechtělo.

Nedaleko Harfenic se na skále vyhřívá vytesaný 10 metrů dlouhý ***Had***.

Na Hada holky vyšplhaly stejně jako na nedaleký skalní útvar ***Sedm chlebů***. Do nedaleké jeskyně loupežníků ***Mordloch*** ale ani nenakoukli. Raději si zapózovaly ve vytesaném pískovcovém výklenku.

Při zpáteční cestě k autu se před deštěm schovaly do jeskyňky, vytesané v pískovcové skále, nazvané podle obrazu, který je v pískovci umístěn, Máří Magdaléna. Odtud byl už jen kousek k jeskyni ***Klácelka***. Uvnitř je možné si prohlédnout výjevy z básně Ferina Lišák. Jeskyni ani prostor před jeskyní zvaný ***Blaník*** vyzdobený reliéfy J. Žižky, P. Holého a trpaslíky, jsme už neměli náladu si prohlížet příliš dlouho, protože z nebe již padaly provazce vody.

* * *

Počasí se vylepšilo, takže další ročník **Štrůdliády** v mateřské školce jsme si užili. Eliška nejdříve pomáhala jako dobrovolník s Viktorkou a Filipem u soutěží. Lenka se zpočátku ostýchala, ale po účasti na první soutěži nechtěla ani domů. Společně s Eliškou oběhala skákání v pytli, se smíchem kriketovým míčkem srazila pyramidu z obalů od kakaa. Házení malými míčky do obličeje, který měl místo pusy otvor, už pak bylo náročnější. Nejvíce se oběma líbilo chytání ryb na udici opatřenou magnetem. A úplně nejlepší bylo razítkování obrázky kočičky, medvídka, ptáčka či myšky na ruce. Zapomněla jsem na výsledek zápolení v délce štrůdlu. Myšky obsadily krásné druhé místo hned za Ježky.

* * *

Poslední zářijový víkend jsme měli dohodnutou návštěvu u známých Heleny a Milana v Suchdole nad Lužnicí. Cestou jsme si však udělali zajížďku do Nových Dvorů a pomohli vybrat **brambory**.

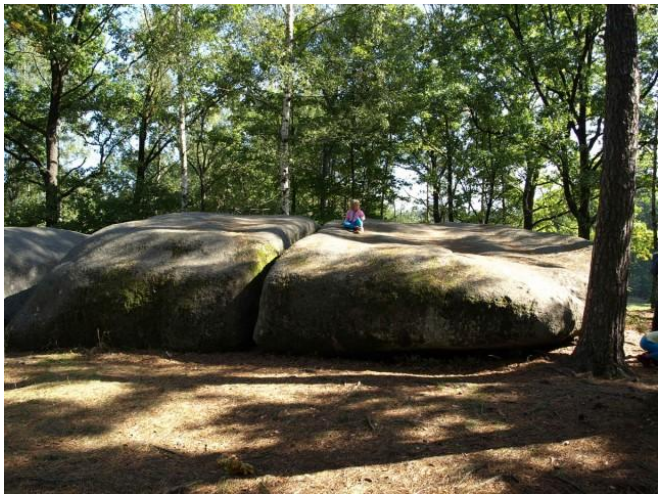
Po příjezdu nás v **Suchdole** přivítal *Ron*, jezevčík, na kterého se holky moc těšily. První společné hodiny jsme strávili na procházce okolo pískovny. Cestou, na kterou holky přibalily koloběžky, jsme navštívili osady zvané *Paris* a *New York*. Sobotní okruh měřil 6,4 km. Eliška ho zvládla bez problémů, tedy pokud neberu jako problém neustále dohadování o tom, kdo povede Rona na vodítku. Lenka si neodpustila otrávené výrazy, kníkání a vymyšlení si bolestí nožiček a dokonce přitvrdila s bolením v krku. Veškeré bolesti ustaly po

návratu na zahradu, kde nám Milan opekl maso. Krásné slunečné sobotní odpoledne jsme strávili u ohně a třešničkou se stalo pečení brambor v popelu.

Nedělní den nás Helena s Milanem zavedli do nejmenšího rakouského chráněného území, do přírodního parku **Blockheide** na okraji města **Gmündu**. Jedná se o krajinku posetou skupinkami oblých žulových balvanů, které jsou hladké, oblé a mají polštářovitý vzhled. Mezi vřesem a břízkami vystupují ze země mohutné balvany, které lidem připomínaly např. čertovu postel (Teufelsbett) a čertův pecen chleba (Teufelsbrotlaib). Cestou jsme se také nevyhnuli krátké naučné stezce věnované zpracování žuly. Podařilo se nám najít i kamenné sluneční hodiny a velký dřevěný trám, který upozorňuje, že přes Blockheide prochází i 15. poledník, podle kterého se určuje středoevropský čas.

Navštívili jsme také rozhlednu s výhledem na nejbližší okolí.

Na konci 7 kilometrového okruhu jsme si ještě odpočinuli u jídelní sestavy pro trpaslíky. Malé židličky byly tak akorát pro holčičí zadečky. Zato vedle, na sezení postaveném pro obry, by celé rodině stačila jedna židle.

Návštěvu jsme zakončili krátkou prohlídkou kostelíka a náměstí **Gmündu**. Nejzajímavější atrakcí byla jízda venkovním výtahem ze spodního parkoviště nahoru na náměstí.

Medvědi a Křivoklátsko

Říjen 4th, 2011 | Autor: hanka

Letošní léto se moc co do teplot a sluníčka nevydařilo. Od začátku školního roku je však krásně jako v létě. Rána jsou sice chladnější, ale denní teploty se drží okolo příjemných 22 a více stupňů. A sluníčko láká na výlety. Den české státnosti jsme oslavili výletem do **Berouna** a okolí. Nejdříve jsme navštívili medvědí bratry *Matěje*, *Vojtu* a *Kubu*, s nimiž režisér Václav Chaloupka natočil úspěšný večerníček *Méďové*, v **medvědáriu** na svahu Městské hory.

Po pokochání se medvědími kluky jsme nesměli minout bez povšimnutí dětské hřiště. Prohlídku Berouna jsme tentokrát absolvovali z výše rozhledny Městská Hora vybudované před druhou světovou válkou na stejnojmenném kopci (290 m n. m.). Vyhlídková plošina je ve výšce 11 m a poskytuje krásný výhled na město Beroun, panorama Dědu, vrcholky Křivoklátska, oblast Českého krasu a na Brdy.

Záhy jsme též prozkoumali krásy Českého krasu. Z vesničky Srbsko jsme vyrazili na 5,5 km dlouhý okruh okolo Bubovického potoka s cílem prohlédnout si **Bubovické vodopády**. Vodopády jsou tvořeny až dvoumetrovými vápencovými schody pokrytými mechem a řasami. Navíc přes noc pršelo, tak se holky klouzaly nejen po vápencových kamenech, ale cachtaly se s radostí ve všudy přítomném blátíčku. Samozřejmě nechybělo ani neustále měření teploty vody. Byla dost studená.

Výlet jsme zakončili společnou rodinnou fotografií s krásami Národní přírodní rezervace (NPR) Karlštejn v pozadí.

Družičky

Říjen 4th, 2011 | Autor: hanka

Poslední zářijový den se stal svatebním dnem strýce Pavla s Veronikou. Holky se od poloviny srpna, kdy nám všem byla oznámena novina o plánovaném sňatku, těšily na roli družiček. Veronika jim ušila stejné *princeznovské šaty*, maminka upletla stejné svetry a Manča v pátek ráno vytvořila stejné drdoly a holky byly připraveny. Trpělivě snášely veškeré focení.

Poté zvládly na jedničku veškeré povinnosti před svatebním obřadem. Trošku se nám nudily v průběhu obřadu, ale není divu, i bez mše trval slavnostní akt téměř hodinu. Nicméně díky grimasám svědka i ženicha vydržely sedět před oltářem na určeném místě. Před kostelem vyzdobily ženichovi a nevěstě cestu pro jejich první společné kroky lístky růží.

Na svatební hostině v úzkém kruhu rodinném v restauraci *U Kardů v Měšeticích* spořádaly vše co dostaly a co si na nádherně vyzdobeném stole vybraly. S nevěstou si společně *zatančily* na písničku *Jede, jede Mašinka*. Novomanželům také pomohly rozbalovat svatební dary. V podvečer při focení píchla Lenku pod obočí vosa. Na fotkách je však stále jako *nezraněná* princezna, protože natekla až další den dopoledne. Na obrázku je vidět, že klidné chování v kostele bylo opravdu způsobeno slavnostní atmosférou. Lenička si při odpolední focení zahrála na tygra – nebo lva?

Oslava v širším kruhu se rozjela následující den v odpoledních hodinách. Nejen dospělí přijeli na oslavu. Nechyběly ani další dětičky z příbuzenstva. Petr pomáhal společně s Láďou roznášet občerstvení, Lenka si nejvíce vyhrála se Žanetkou a Eliška vymýšlela skopičiny s Luckou. Dokonce se podařilo udělat společnou fotku, na které chybí jen dvě nejmenší, Natálka a Barborka. Ty rodiče raději mezi školkovou a školní mládež v obavě o jejich zdraví nepustili.

Odpoledne si všichni včetně holek pochutnali na opékané kýtě a krůtách. Večer nechyběl ni tanec, děti to rozjely opět na píseň *Jede, jede Mašinka*, tentokrát společně s ženichem. Spát se nikomu nechtělo. No a posledním svatebčanem, který vydržel nejdéle, jsem se stala já! Vyfasovala jsem totiž roli řidiče a v noci rozvážela veselé hosty. Postel mě přivítala okolo půl čtvrté ráno, to už v neděli.

Nemocniční říjen

Listopad 29th, 2011 | Autor: hanka

Začátkem října zvládla **Eliška** své první trhání zubů. Nejdříve dělala statečnou holku, ale při výzvě od sestřičky z ordinace se mě chytla za nohu a spustila slzavé údolí. Podařilo se mi jí přemluvit ke vstupu do ordinace. Po spatření paní zubařky se situace opakovala. Vymyslely jsme, že si na mě malá pacientka sedne. Pak už ukápla slzička při injekci a nakonec vše statečně zvládla. Za odměnu si vybrala místo původně plánované kočičky plyšového pejska, který zaujal místo v posteli hned vedle Boba.

Pár dní po nepříjemném zákroku Eliška oslavila své letošní **jmeniny**. Z dárků, které dostala od ostatních členů rodiny, měla obrovskou radost. Největší radost jí však udělala nová koloběžka. Tu však již dostala začátkem září, aby jí mohla ještě letos vyzkoušet a nemusela čekat na jaro.

Eliščin svátek jsme také oslavili společně s tetou na hlídání, s níž jsme se sešli v restauraci *Touch* v Jakubské ulici nedaleko Staroměstského náměstí. Vyzkoušeli jsme vynikající kuchyni, holky si celou dobu hrály s dárky od tety. A tetu, kterou už delší dobu neviděly, samozřejmě ani na chvilinku neopustily. Cestou k autu, které jsme měli nedaleko Rudolfina, se ukázalo, že zaparkovat na „druhé straně“ byl dobrý nápad. Holky se proběhly, protáhly tělo, my také, a navíc jsme si užili nádherně osvětlené Prahy. Cestou jsme samozřejmě nesměli minout *orlík* (jak Lenča přejmenovala orloj). Počasí bylo krásné, obloha jasná a nádherně osvícený Petřín a Hradčany, plná bříška skvělého jídla, co dodat více? No, a na Vltavě navíc ještě jezdily osvětlené parníky, z čehož byly holky nadšené.

* * *

První říjnový čtvrtek se Eliška společně s družinou vydala do Centrálního parku na **rozloučení s létem**. Součástí projektu s ekologickou tématikou byly i nejrůznější soutěže – třeba skákání v pytli, hod mobilním telefonem, skládání puzzle či domina. Lenka se nejvíce vyřádila na skákacím hradě. Eliška oběhla poctivě všechny soutěže, samozřejmě za doprovodu Viki, a přinesla si spoustu upomínkových předmětů, o které, světe div se, se rozdělila s Lenkou.

S létem jsme se rozloučili do slova a do písmene. Od pátku začalo pršet a teploty klesly pod 10 stupňů. Elišky se chytla viróza, takže místo školy zůstala doma v posteli a o víkendu se s rýmou a kašlem přidala i Lenka. Lenka nakonec zůstala celý týden u babičky ve Dvorech, aby nebyla babička sama, jen s Maximem, když je děda v nemocnici.

Eliška chodila celý týden pilně do školy. V pátek 14. října se zúčastnila **promoce** sestřenice Lucky a jejího přítele Honzy na VŠE. Eliška byla překvapena svátečním ceremoniálem a na následné oslavě v restauraci Patium na Zbraslavi si napucnula bříško. Při výběru moučníku zvolila skvělou strategii, počkala, až si ostatní objednají, pak u nich ochutnala a objednala si to nejlepší pro její jazýček. Po příjezdu domů usnula v posteli jako miminko.

V sobotu ráno jsme ještě vyrazili na návštěvu do nemocnice k dědovi a pak vzhůru za Lenkou k babičce a zvířátky. Holky si užily posledního **slunečného podzimního víkendu**. Pomáhaly uklízet listí, rýpat zahrádku a hlavně, tahaly všudypřítomné kočky. Hlavně *Tygřici*, kterou si Lenka v průběhu týdenního pobytu dokázala ochočit. Holky se samozřejmě navzájem fotily. Eliška se na svatbě od pana fotografa naučila, že se mohou dělat také fotky nakřivo a hned to také vyzkoušela.

Večer se Lence drobné modřiny, které měla téměř celý týden u babičky, změnily v ošklivé červené fleky, které však nesvěděly ani nebolely. Nicméně jsme pro jistotu hned pondělí vyrazily na konzultaci k dětské lékařce. Ta nás poslala na další konzultaci na dětskou kliniku Ke Karlovu, kde si nás hned nechali. Tatínek s Eliškou mě a Lenku chodili pravidelně navštěvovat. Protože se náš pobyt **v nemocnici** díky nejasným průvodním znakům diagnostikované nemoci prodlužoval, tak si tatínek s maminkou přes den občas prohodil pobyt v nemocnici. Tatínek s Eliškou také museli stíhat návštěvu nejen u nás na dětské klinice, ale i u dědy na kardiochirurgii, kterého už konečně v pátek propustili. Společně také doma hospodařili a starali se o domácnost. Na školu také nezapomínali. Po 11 dnech, ve středu, byla konečně Lenka i s maminkou popuštěna do domácího ošetření. A ještě diagnóza z nemocnice je, že Lenka prodělává primární dětskou vaskulitidu nazvanou v odborných kruzích Henoch-Schönleinova purpura (HSP).

Po návratu domů probíhala rekonvalescence a Lenka, kromě své původní nemoci, léčila virózu, kterou si jako dárek přinesla z nemocnice od své poslední *spolubydlící*.

Eliška, která trávila podzimní prázdniny u babičky, si za doprovodu Veroniky užila oslav svátku **Halloween** v hasičárně.

Začátkem listopadu jsme s holkami vyrazily na krátkou procházku. Holky si asi naposledy užívaly pobíhání v listí, které je lákalo, aby si z něho vytvořily barevnou postel.

Stejně tak se nechaly společně vyfotit s dýní, která nám pár dní zkrášlovala zahradu. Dokonce se nám podařilo vystrašit i strýce Milana, který se při návratu z práce lekl dýňového strašidla, ve kterém chvilku před tím tatínek zapálil svíčku.

První listopadový víkend jsme se sešli společně *s přáteli z Řecka* v Třebotově. Kačka pro nás tentokrát zajistila návštěvu zrekonstruované národní kulturní památky asi z konce 10. Století – **Tvrze Třebotov**. V současnosti je Tvrz Třebotov luxusním zámečkem s Muzeem historických toalet a nočníků, které samozřejmě neušlo naší pozornosti. Dětičky si nejvíce užily dovádění na zahradě, kde jim bylo paní průvodkyní, majitelkou tvrze, povoleno, že si mohou nainstalovaná díla sochaře Opočenského vyzkoušet.

Po prohlídce tvrze jsme ještě vyrazili na společnou 4 km dlouhou procházku, okruh Třebotov – Kala – Třebotov, do chráněné krajinné oblasti Českého krasu. Lenka poprvé po nemoci absolvovala takovou *dlouhou* trasu. Samozřejmě jsme s obavami, aby se nepřetáhla, využívali služeb tatínka, který sloužil jako koníček. Elišku jsme po celou dobu putování jen zahlédli, mašírovala si to společně s ostatními dětmi. Jen při rozdávání pamlsků se vždy objevila. Po návratu z procházky si všechna děcka společně hrála, poté, co se spořádaně najedla.

* * *

Snažím se zaznamenat veškeré dění včetně nějakých perliček. Tentokrát si však musím postěžovat na Elišku. Byť nemá problémy ve škole, tak doma s přípravou do školy neustále bojujeme. Už se nám podařila odstranit nechuť k vypracovávání úkolů a procvičování slovíček z angličtiny. Nedaří se nám však zlomit odpor k trénování čtení v čítance. Dokonce už i na knize, která za nic nemůže, byly ze strany naší malé žačky páchány násilnosti. Pevně věřím, že i tento,

zatím nevstřícný, vztah brzy napravíme. V ostatní knihách si čte bez odporu.

Podzim

Prosinec 23rd, 2011 | Autor: hanka

Další listopadový víkend jsme holky ponechali na víkendu u babičky a dědy ve Dvorech. Já jsem s Martinem a se svými spolužáky ze školy vyrazila na chatu táborských turistů na Švajgarovu Ladu na **Šumavu**, nedaleko Lipky u Vimperka. Počasí nám přálo, ráno bylo trošku mrazivé, ale sluníčko mělo stále sílu. Doprovázelo nás po celý víkend. V sobotu jsme společně vyrazili na 16,5 km dlouhý okruh *Švajgrova Lada - Alpská vyhlídka- Šindlov - Chalupská slať - Borová Lada - Švajgrova Lada*. Cestou jsme si na radu tatínka a strýce Petra *střihli* zkratku nábližku. My ostatní musíme věřit, že oba pak viděli kousek od sebe běžet šumavskou šelmu – **rysa**. Večer nás na chatě čekala skvělá večeře v režii manželů Skalických, kterou jsme zapili svatomartinským vínem.

Nedělní dopoledne jsme po nezbytném úklidu vyrazili na tak zvaný Evženův okruh, dlouhý 7,5 km, se zastávkou u *Vlčího kamenu*. Zde byl údajně zastřelen 2. prosince 1874 poslední vlk v Čechách. Pak jsme vyrazili pro holčičky a zase do Prahy.

* * *

Prahy jsme si neužili dlouho, čekal nás **prodloužený víkend**. Díky Lenčině nemoci jsme ho nakonec strávili u babičky a dědy **ve Dvorech**. Sluníčko už nemělo takovou sílu jako před pár dny a k nadvládě se pomalu dostávala paní zima se svým pomocníkem mrazíkem.

Čekaly nás úklidové a zazimovací práce. Holky s Petrem pomáhali při úklidu listí. Samozřejmě při tom vyváděli společně skopičiny.

Také jsme začali trénovat Lenčinu fyzičku a obnovili každodenní delší procházky. Nevynechali jsme okruh okolo rybníka, k ředickému křížku a nebo k rybníku u Myslkova. Občas jsme vzali i našeho Maxima. To pak byl trénink pro všechny.

* * *

Další pracovní víkend byl hned první prosincový. Hasiči uklízeli okolí cesty na Veletín. Samozřejmě Petr a ani holky nesměli chybět. Vyzkoušeli si jízdu *na sucho* na sousedovic traktůrku.

Počasí přálo, tak si holky mohly upéci poslední letošní buřtíky. A jak chutnaly buřty takhle před vánoci!

* * *

Ve škole nastala čtvrtletní klasifikace. Jako první přinesla Eliška kladné hodnocení z angličtiny. Nakonec se s paní učitelkou smířila, úkoly jí začala dělat a vše je v pořádku. Od třídní paní učitelky dostala naprosto skvělé hodnocení, až jsme s tatínkem začali přemýšlet, zda se nespletla. Paní učitelka Míla asi netuší, jak doma bojujeme se čtením.

Ještě k Lence. Všechny kontrolní odběry jsou v pořádku, ale stále zůstává doma, s prarodiči na střídačku. Snad se v příštím kalendářním roce půjde podívat, jak vyrostli kamarádi ve školce.

Advent 2011

Prosinec 23rd, 2011 | Autor: hanka

Čerti letos holky v Praze nenašli. Jen jsme v Arkádách potkali Mikuláše, kterému Eliška zazpívala písničku a dostala od něho dárek i pro Lenku, která stála jako zařezaná. **Mikuláš** však nadělil na mnoha místech spoustu sladkostí a hraček.

Pomikulášskou a předvánoční **besídku** jsme společně s kamarády Řeky oslavili letos na Pankráci. Děti převrátily dětský pokoj naruby, ale byly hodné a společně si pohrály. Po společném obědě vyrazila Eliška s Kučerovými a zástupci rodiny Večerníkových do divadýlka na Zbraslavi, kde měla Hedvika své první vystoupení v loutkovém představení Jeníček a Mařenka. *Přečetla* si roli Jeníčka! Lenka absolvovala zatím procházku s holkami Peltanovými po parku Kavčí Hory. Do parku se pak holky vrátily druhý den dopoledne společně s hlídací tetou, Leošem a štěnětem **Dinou**. Všichni si užili společného slunného dopoledne. Jen teta měla obavy, zda holky zůstaly od útoků psího mimina neroztrhány.

Neroztrhaly se ani při lezení po stromech. Lenka se tetě předvedla jako *slečna rezervovaná, sledující*. Nedokáže být tak spontánní jako Eliška, ale je na ní vidět, že se nenudí. Mám pocit, že pózuje, že se chce odlišit od své sestry a hlavně, má teď období, kdy je *„proti všem“*.

Odpoledne jsme pak odvezli Lenku na týden na hlídání k druhé babičce s dědou. Vytvořili si tak domácnost lazarů. Lenka s dědou společně prodělávají rekonvalescenci, Lenka v rámci nemoci, děda po operacích, babička si užívá zlomené kůstky v nártu.

Poslední předvánoční víkend jsme neužívali adventu. Byl to víkend ryze pracovní. Strýc Pavel dodělával střechu na domě který staví, tak všichni pomáhali, jak to jen šlo. Holky nevyjímaje.

Sbíraly odřezky latí, třídily hřebíky a samozřejmě si hrály. Jak v písku, tak v Avii, která slouží jako skladovací kůlnička na vše potřebné.

Cestou domů ze stavby soused nakládal *bobíka*, se kterým chvilku předtím uklízel stromy na spodní návsi. Holkám nabídl, že se mohou uvnitř usadit. Nabídce neodolaly a já jsem je při té příležitosti vyfotila.

* * *

Eliška si užívá **vánočních oslav** ve škole. Pondělní podvečer jsme strávili ve školní jídelně na vánoční besídce školy. Eliška se svojí 2.B vystoupila v tanečním představením s krokodýli na písničku *Chňapík*. Malou oslavu také měla v kroužku aerobiku v Hobby centru, kde holky cvičily s cvičitelkou Lenkou sestavy na vánoční písničky. Poslední den školy se již neučili. Paní učitelka jim pustila vánoční pohádku a potom zpívali společně koledy a ochutnávali přinesené vánoční cukroví a rozdali si drobné dárky.

Společně jsme také vyrazili na vánoční trhy na **Staroměstské náměstí**. Cestou jsme se zastavili v práci u hlídací tety, které holky předaly dárky – hlavně pro Dinu. Teta nás doprovodila k vánočnímu stromu, kde jí společně s holkami tatínek vyfotil.

Odtud pak naše kroky vedly ke koutku se zvířaty, hlavně za poníkem a oslíkem. Tatínek si pochutnal na klobáse, Eliška na trdelníku a Lenka si objednala párek v rohlíku s hořčicí, kterou jsem pak měla všude.

Všichni už se těšíme na společně strávené letošní vánoce.

Vánoční dárky

Prosinec 30th, 2011 | Autor: hanka

Konečně na čokoládovém adventním kalendáři zůstalo neotevřené jen to poslední okénko s číslem 24. Holky se těšily, že už večer přijde *malý ježíšek*. Malý ježíšek byla zkouška **v Praze 23. prosince** na ten pravý **Štědrý den**, který jsme letos slavili ve Dvorech. Pod stromeček, který holky pomohly ozdobit již ve čtvrtek, během krátké chvilky ježíšek nanosil spoustu balíčků. Eliška se společně s Lenkou dala do rozdávání. Babička rozbalovala pomalu, aby ušetřila krásné vánoční papíry, holky trhaly jako šelmy, že z vánočního balení zůstala jen hromada odpadu. Radost měly ze všech dárků. Dokonce i *„měkoni“* je očarovaly. Trička měla správnou barvu a motiv, růžová nebo červená, berušky či Mickey Mouse. Dokonce došlo na krátkou módní přehlídku. Zbytek večera pak holky strávily hlavně s představováním nových panenek těm starým. Samozřejmě nezapomněly vyzkoušet, zda nová garderoba bude slušet starým panenkám a naopak. Stihly si i zahrát se sestřenici Luckou novou hru *Dostihy a sázky*. Před uložením do postele nás zastihla smutnějším zpráva, dědu ze Dvorů odvezla sanitka do nemocnice, nějak ho stále zlobí srdíčko.

V sobotu ráno jsme se přesunuli **do Dvorů**. Tam na nás čekala jen babička s Maxem. Pomohli jsme jí s holkami ozdobit stromeček a po krátké odpolední procházce jsme se těšili, zda i zde se večer objeví dárečky. Ježíšek nezklamal. Našel nás i tam a pod stromečkem se nahromadila hromada dárků, hlavně pro naše děvčata. Lenka si jako první vybrala jednu z největších krabic a začala rozhlašovat, že to určitě bude koník Kopýtko, kterého si hrozně moc přála. Nakonec to Kopýtko nebyl. Byl to **chodící kůň** s panenkou *Moxie*. Martin neměl čas se ani podívat na své dárky, hned musel pospíchat pro baterie, aby Lenka vyzkoušela, zda koník umí opravdu chodit. Eliška mezitím rozdala většinu dárků, a kromě jiného našla lyže, které byly bez cedulky. Při rozbalování dárků narazila na krabičku s vázáním a zjistila, že oranžové lyže patří jí. Lyže však stejně jako krabici s bruslemi odložila zpět pod stromeček. Letošní zima zatím moc jako zima nevypadá. Po sněhu a mrazu ani památky.

V neděli dopoledne tatínek dojel pro Petra a holky mu pomohly rozbalit jeho dárečky. Společně s ním pak smontovali Petrovu **novou koloběžku**. Brusle ani lyže nemohli vyzkoušet, tak jsme podnikli první vyjížďku na novém dopravním prostředku.

V pořadí již třetí rozbalování dárků se konalo u stromečku Pavla s Veronikou. Poslední dárky se rozbalovaly v polovině posledního týdne letošního roku, když se děda vrátil z nemocnice. Holky trávily vánoční prázdniny u babičky. Pomáhaly babičce krmit králíky, nosit dřevo a samozřejmě Pavlovi na stavbě. Díky nevlídnému počasí strávily část prázdnin u televize s pohádkami. Nejvíce je zaujaly příběhy princezen, bodoval kreslený Lví král a nesmím zapomenout na klasiku vánoc, Mrazíka.

Dokonce i **Max** se letos o vánocích trošku zklidnil a po dlouhé době mi zapózoval při fotografování. A že už nám ten tříletý kluk trošku vyrostl a stal se z něho hezký pes, dokumentuje následující snímek.

Konečně přijel Martin na bílém koni

Leden 21st, 2012 | Autor: hanka

Prázdniny ve Dvorech skončily a vytoužený sníh ani mráz nepřišel. Dědu na Nový rok večer odvezli do nemocnice s vysokými teplotami. V nemocnici pak strávil většinu prvního měsíce letošního roku. Lenku po kontrole paní doktorka konečně pustila do školky. Byla moc ráda, že se zase potkala s kamarády, hlavně s Cecilkou. Podezřívám ji, že se jí konečně začalo ve školce líbit. Už se také těší, až s novým

školním pololetím bude moci znovu docházet na přerušený kroužek tancování. Jak to bude s angličtinou, to se necháme překvapit.

U Elišky ve škole jsem absolvovala rodičovskou schůzku. Pochvaly na její chování i učení se jen hrnuly. Dokonce i na čtení, kde prý se výrazně zlepšila. Doufejme, že jí vše vydrží i nadále.

Začátkem roku, při svých občas netypických hrách, se holky oblékly za čertice. Eliška za červenou a Lenka za černou ďáblici. Při focení předvedly i strašidelné škleby. Snažily se vytáhnout i drápy, ale nebylo jaké. Lence jsem nehty chvilku před focením ostříhala a Eliška, ta se stále nevzdala svého zlozvyku a nehty si kouše.

Jak napovídá titulek dnešních zápisků, Martin se trošku opozdil a přijel na bílém koni až v polovině ledna. V Praze se objevil jen poprašek sněhu, který během dne roztál. Ve Dvorech však bylo nutné prohrnovat dvůr. Hned v sobotu dopoledne holky s Petrem vytáhly boby a lopaty a utíkaly si užít první sněhové nadílky. Nejdříve sjížděly kopeček na parketě pod dozorem Maxe, který se chtěl vozit s nimi. Nějak neuspěl, tak se alespoň válel, lítal a motal se malým sportovcům v dráze.

Pak jsme malého čtyřnohého otravu zavřeli a šli uklouzávat cestu dolů do vesnice. Tam je dráha pro sjezdy přeci jenom delší. Holky jezdily vláček s Petrem. Po chvilce se k nám přidala Danielka, tak nakonec vytvořili dva tandemy, Petr s Lenkou, Eliška s Danielou.

Kolizí na kopci bylo nemálo. Občas byl někdo ztracen z bobů nebo se mu podařilo vypadnout. Třeba jako Elišce, ze které se pak stal sněhulák.

Mrazivé jarní prázdniny

Únor 17th, 2012 | Autor: hanka

Ještě před letošními jarními prázdninami, které letos vyšly na první únorový týden, přinesla Eliška pololetní vysvědčení. Na **vysvědčení** byly samé „biče“ a návdavkem si ještě přinesla pochvalu třídního učitele za vzorné chování! Až jsme se s tatínkem divili, zda nedošlo k mýlce.
Vysvědčením se hned večer mohla Eliška pochlubit Irině, naší první chůvě, která přišla po dlouhé době na návštěvu. Odměnou za vysvědčení, ale spíše za vzornou **návštěvu** u paní **zubařky**, Eliška dostala novou plyšovou kočku. Pojmenovala ji *Šedka*, podle jejího šedivého kožíšku. U zubařky Eliška sama bez slzičky či odmlouvání zvládla trhání předního zubu a plombování stoličky. Já s tatínkem jsme zatím přesvědčovali brečící Lenku, že si zoubek musí nechat ošetřit. Nakonec tatínek usedl do křesla s Lenkou v náručí a ošetření se i za jejího pokračujícího vzdoru podařilo. Lenka za si *statečnost* vybrala úplně stejného plyšáka, jen jméno nemůže stále vybrat. Jednou je to *Pošta*, pak *Stella* a pak už jsem ztratila přehled. Po návštěvě zubní ordinace jsem s holkami neminula bez povšimnutí mašinkovou **restauraci Výtopna**.

***

První únorové večery se balilo. Lence se připravovalo zavazadlo do Nových Dvorů. Ostatní členové rodiny se pokoušeli snést vše potřebné na týdenní **lyžování** do italské **Alta Valtelliny**. Letos poprvé s naší stálou lyžařskou skupinou vyrazila i Eliška. Lenka si alespoň vyzkoušela, zda jí ještě sluší její loňská lyžařská helma.

Ubytování jsme měli, stejně jako v loňském roce, zajištěno v Premadiu nedaleko Bormia. Předpověď počasí nebyla moc přívětivá. Stejně jako v celé Evropě dorazily arktické mrazy nejen do Čech, ale byly předpovídány i v Dolomitech. Naštěstí se počasí umoudřilo a s teplotami pod bodem mrazu se ukázalo i sluníčko. Tak na sjezdovkách Eliška vydržela pět dní. Poslední den, v pátek, vystřídal vítr sluníčko a mráz vyhrál. I nad Eliškou. Sjezdovku v San Colombanu nesjela, spíše ji slanila a z očí jí tryskaly slzy, že je jí zima. Tak nezbylo nic jiného, než pobyt ukončit a odjet do apartmánu.

Nicméně ostatní dny byla **Eliška** opravdová **lyžařka,** která si zaslouží pochvalu (tedy až na tu vylitou čokoládu se šlehačkou do kombinézy). Hned od prvního dne sjížděla bez problémů červené sjezdovky. Nejvíce se jí líbilo v San Colombanu, kde byla kabinková lanovka s obrázkem zajíčka, a sjezdovky jsme měli téměř pro sebe. Díky mrazu a začínající sezóně bylo v areálu přítomno jen několik Čechů na jarních prázdninách. Po krátkém přemlouvání začala jezdit i na kotvovém vleku, nejraději s tetou Helenou.

Kabinkové a sedačkové lanovky Elišce vyhovovaly i v Bormiu či v Santa Catarině. V těchto střediscích také začala s tatínkem trénovat lyžařský styl. Oblučky se dařily, hlavně na pravou stranu, levou ještě musí docvičit. Nicméně vyvinula styl *poletucha*. Jedná se o zvláštní styl lyžování, kdy Eliška roztáhne ručky a už jí chybí jen blány, aby vzlétla. Fotografovi zapózovala jako správná lyžařka na sjezdovce s pozadím velehor.

Strýc Milan se nebál, že mu praskne objektiv, a vyfotil i celou naši rodinku.

To, že Eliška zvládla bez problému sjezd v Bormiu z nejvyššího vrcholu 3012 m nad mořem do městečka, které má uvedenu nadmořskou výšku 1125 m, určitě nemusím zdůrazňovat. Snad ani nemusím vypisovat pořadí, jakého jsme dosáhli cílového bodu (tatínek, Eliška, maminka)… Uveřejnit však musím fotku z Eliščina hodování.

Strawberry cake si objednala sama. Tatínek ho pak zaplatil společně s čokoládou, pivečkem, bombardinem a pizzou Margharitou, kterou si Eliška v Itálii oblíbila. Oblíbila si jí tak, že si jí objednala i při společné večeři v restauraci, kde jí nakonec přinesli, k její radosti, pizzu *piccolo* ve tvaru srdce a ještě posypanou hranolky.

***

Lenka si mezitím užívala své jarní prázdniny u babičky ve Dvorech. Také si užila i dědy, kterého po měsíci a kus propustili konečně z nemocnice. Mrazivé počasí moc nedovolovalo pobyt venku, nicméně při vyjasnění se po obědě dalo vyrazit ven. Lenka vytáhla brusle a začala zkoušet, zda za ten rok nezapomněla **bruslení**.

Po návratu z lyžování se ke sportovnímu výkonu na rybníce, za mrazivého leč slunečného počasí, přidala i Eliška.

Sněhuláci, karneval a panenky

Březen 17th, 2012 | Autor: hanka

Týden po návratu z dovolené byl ve znamení praní, úklidu a opětovného zvykání na školu a školu. Večerní usínání a ranní vstávání není opravdu zamilovaná činnost našich dětí. Nicméně jsme vše zvládli. Lenka začala opět navštěvovat kroužek tanečků v Hobby centru a ve školce angličtinu. Dokonce jsme zvládli i opětovné balení na nadcházející víkend. Měli jsme v plánu vyrazit s holkami na sjezdovky a s tatínkem na běžky. Obleva nás k lyžování nenalákala. Z mokrého sněhu se však rychlostí blesku nechaly udělat koule. A hned tu bylo pár sněhuláků na ozdobu za zahrádkou. Velkého **sněhuláka** jsme postavily společně s holkami, malé si vymodelovala Eliška sama.

* * *

Nedělní odpoledne jsme pak společně s ostatními dětmi oslavili masopust **na dětském karnevale** v hasičárně. Eliška si vyrobila s pomocí tatínka klobouk mochomůrky, Petr se převlékl za strašidlo a z Lenky se stala malá princezna. Nakonec jsme usoudili, že to byla asi nejspíš *Popelka*. Podařilo se jí totiž hned na začátku ztratit její krásný žlutý střevíček, který jsme měli potíž najít. Nakonec nám v hledání, které bylo vyhlášeno i mikrofonem, pomohl soused Zdeněk. Střevíček se záhadným způsobem ocitl na parapetě okna za bundami. Jak se tam dostal, to mi nikdo nebyl ochoten prozradit. Po nálezu střevíčku se rozběhla další zábava. Obě holky tančily, užily si jízdu *„mašinkou“*, zúčastnily se soutěží, ze kterých vypadávaly až ke konci. Z tomboly si odnesly vytoužené bužírky, bižuterii pro princeznu, spoustu sladkostí a jejich oblíbené perníčky. Karnevalu si Lenka užila i ve školce, kde se zařadila do houfu princezen a spokojená byla, že i jako princezna přišla její nejlepší kamarádka Cecilka.

* * *

Společně s částí rodiny (Lucka s Honzíkem si užívali dovolené v teple) jsme oslavili **Lenčin svátek**. Byla to i vlastně předčasná oslava Elišky březnových narozenin, protože holky dostaly společný dárek – trampolínu. Zatím jí nemohly vyzkoušet, je uschována na půdě a čeká na jarní počasí. Hlavně, že byl dort. Tentokrát v podobě srdíčka.

Poblahopřát přišla také hlídací teta Svatava, která holky vzala společně s Dinou a Leošem na podvečerní **procházku k Vltavě**, kde krmily racky a Dina se v ledové vodě osvěžovala. Nerozumné 7 měsíční štěně…

* * *

Krátká, ale důležitá poznámka. **Lenka** má trošku potíže s vyslovováním některých hlásek. Nicméně na kontrolách u dětské lékařky a konzultaci s naší soukromou logopedkou tetou Míšou nám bylo sděleno, že řeč odpovídá věku dítěte. Zdokonaluje se a velká pochvala – už se jí daří krásně zadrnčet R, L už je téměř dokonalé, ještě to C a bude připravena do školy. Bez problémů napočítá do 20, pozná všechna písmenka, která už spojuje, že dokáže přečíst i jednoduchá celá slova.

Koncem února jsem s Lenkou navštívila opět paní zubařku. Plomba, kterou se při minulé návštěvě podařilo při slzavém údolí umístit do děravého zubu, nevydržela ani do večera. Lenku musím pochválit. Slzičky samozřejmě byly, ale spíše *pro diváka*. Dá se říci, že vše zvládla na jedničku. Jen plomba opět nevydržela o moc déle. Tak nás čeká další návštěva zubní ordinace.

* * *

Zima se nám dle kalendáře chýlí ke konci. Sluníčko ukazuje svoji sílu. Nenechali jsme se odradit a vyrazili si společně s Eliškou **zalyžovat** o víkendu **na Moníinec**. První jízda na zmrzlém technickém sněhu nebyla nic moc, ale zbytek lyžovacího dopoledne se nakonec povedl. I sluníčko se na nás usmálo. Z obrázku je vidět, že sníh je už opravdu jen na sjezdovce.

* * *

Březen jsme zahájili návštěvou **galerie panenek** *Dolls Land* v Rytířské ulici. Holky společně s Viki pobíhaly za dozoru tety na hlídání a mé po celé expozici a hledali, která z panenek **Barbie** je ta nejhezčí a kterou z nich mají doma. Lenka se trošku polekala zvuků, které se odkudsi linuly při vstupu do místnosti, kde byla vystavena kolekce panenek Monster High.

Po návštěvě výstavy se nám díky hezkému počasí nechtělo domů. Tak jsem se potoulaly po staré Praze. Holky si zaskotačily před orlojem, proběhly Staroměstské náměstí přes Týnský chrám do restaurace Touch, kde pozdravily Leoše. Celou noc pak spinkaly *„jako když je do vody hodí“*.

Jarní lyžování

Březen 23rd, 2012 | Autor: hanka

Na polovinu března jsme si zajistili ubytování **na Lipně** v penziónu **U Méďů** v Hůrce, nedaleko Černé v Pošumaví. Jak název penzionu napovídá, všude byly medvědi. Dokonce i rohožka v koupelně byla ve tvaru medvěda a Eliška s tátou měli na toaletním papíře těžnakreslené medvídky. Kromě medvědů holky ocenily možnost koupání v bazénu, který bylo možné využívat v jakoukoliv denní dobu. Já jsem ocenila teplou vodu v dětské části, kde jsem si nahřívala své kosti. Jen jednou jsem musela do studenějšího většího a to, když se Lenka pokoušela bez ničeho bazén přeplavat a začala se tak trošku topit.

Nicméně článek je nazván o lyžováním, tak zpět k lyžím. Ve čtvrtek ráno jsme vyrazili do lipenského lyžařského areálu. Počasí nám přálo, bylo stejně jako na lyžování v Itálii v únoru. Sluníčko svítilo, teploměr ukazoval 15 ℃, tentokrát však nad nulou. Díky jarním teplotám to místy na sjezdovce vypadalo, že jezdíme v blízké Lipenské přehradě.

Holkám se slunečné počasí moc líbilo a **lyžování** snad také. Lenička sice první jízdu, nejen na této dovolené, ale první v letošní zimní sezoně, brzdila ve sněhu, čím se dalo, jednou i hlavou, ale v lyžování jí to neodradilo. Další jízdy byly téměř na jedničku, nepadala, dělala i obloučky, a posléze i riskovala. Jezdila jako čert, že jsme čekali, že jí budeme brzy lovit z přilehlého lesa.

V lese nakonec přistála. Nějakým způsobem strčila tatínkovi, který se zhostil role lyžařského instruktora, pod lyže svou lyži. Nešlo zatáčet ani brzdit, tak si společně ustali v jediném maliní a ostružiní, které bylo v blízkosti sjezdovky.

Eliška je zkušená lyžařka i modelka. Zapózovala i s přehradou v pozadí.

Lenku se mi k profesi modelky nepodařilo přemluvit. Tatínkovi se však podařilo holky zachytit před hrou na čarodějnice. Půjčily si naše hůlky, daly si je mezi nohy jako koště, a odstrkovaly se. Na následujícím obrázku se Lenka zrovna *chystá k odletu*.

Po dopoledním lyžování jsme společně vyrazili na blízkou **bobovou dráhu.** Děvčata se za doprovodu

tatínka proměnily v závodnice na bobu. Eliška s tatínkem dosáhla rychlosti 44 km/hod.

S Lenkou tatínek již trošku brzdil, výsledná rychlost byla *jen* 41 km/hod.

Čtvrteční odpoledne jsme vyrazili na 5,5 km dlouhou procházku Hůrka – Černá v Pošumaví a zpět. Před koupáním jsme ještě strávili chvilku u zvířat na vedlejší farmě. Holky si i za tak krátkou chvilku dokázaly některé ze zvířat pojmenovat jako třeba *Plivalkou* nazvaly lamu, jedna z ovcí dostala jméno *Snídalka*. Obdivu také neušel zlatý bažant, poníci, kozičky, pštrosi či *chlupaté slepice*. Další odpoledne jsme strávili procházkou po Lipně nad Vltavou a návštěvou všech dětských hřišť, které jsme potkali.

Sobotní sluníčko nás nalákalo také na výlet do vesničky **Svatý Tomáš** na pravém břehu Lipenské přehrady, jihozápadně od obce Frýdava. Nakoukli jsme do gotického kostela sv. Tomáš z 1. poloviny 14. století.

Odtud jsme pak vyrazili na **Vítkův hrádek**, na zříceninu nejvýše položeného hradu v České republice (1 053 m n.m.), který byl založen v polovině 13. století. Původně se jednalo o strážní hrad na solné stezce, později o vojenskou pozorovatelnu.

V současné době je v hlavní stavbě postavena dřevěná rozhledna, na jejíž vrchol je nutné zdolat 55 schodů. Po výstupu jsme byli odměněni nádherným výhledem na zamrzlou Lipenskou přehradu, zasněženou Šumavu a v mlžném oparu na Alpy či Novohradské hory.

* * *

V neděli ráno jsme zabalili kufry a vyrazili směr Praha. Cestou jsme se zastavili **na prohlídce Českého Krumlova**. Navštívili jsme státní hrad a zámek, který je veden jako památka UNESCO a jeho vznik je datován od poloviny 13. století.

Holky nejdříve mezi I. a II. nádvořím zámku hledaly v medvědím příkopě medvědy. Marně. Medvědi si nejspíš ještě užívali zimního spánku.

Český Krumlov jsme obdivovali z vyhlídkového ochozu z výšky 35 m nad úrovní II. nádvoří ze zámecké věže. Na válcovou šestipodlažní věž, která spočívá na skále vystupující strmě nad podhradím a tokem řeky Vltavy, jsme museli vystoupat 162 schodů. To spočítala naše počtářka Eliška. Musím na tomto místě podotknout, že se nespletla o jediný (počet schodů jsem si po návratu z dovolené ověřila na internetu).

Eliška na umělecké fotografii tatínka s českokrumlovskou věží:

Dále jsme pokračovaly na Borovany. Do **Borovanského Mlýna** na výstavu **Půda plná pohádek**. Na výstavě jsme s tatínkem zavzpomínali na pohádkové postavičky klasických českých pohádek, jako je Dlouhý, Široký a Bystrozraký nebo Červená Karkulka, vodníci či čerti. Moc se nám také líbil tříhlavý drak s Honzou na hřbetě či obrovský pavouk. Holky toho z výstavy moc neviděly, protože se hned na vstupu zalekly a bály se celou dobu pobytu na půdě. Takže ani obrázky nemůžeme posloužit, protože to byl takový rychlý průlet za pohádkovou říší. Zklamané také byly z nepovedené **návštěvy parku exotických zvířat** (hlavně šelem) v obci **Dvorec** nedaleko Borovan. Areál je totiž otevřen v období květen – říjen. Takže máme další důvod k návštěvě Českobudějovicka někdy v budoucnu…

* * *

Zhodnocení naší dovolené? Podařila se stejně jako se vyvedlo počasí. Jak konstatoval tatínek, hlavní cíl byl splněn: na Lipno jsme odjížděli 3 lyžaři a vrátily jsme se 4 lyžaři. Lenka je zdatná sportovkyně. Doprovodný cíl odpočinout si byl také splněn, až na ty drobné šarvátky našich děvčat a Lenčino fňukání.

První jarní dny v letošním roce

Duben 20th, 2012 | Autor: hanka

Jarní počasí vydrželo i na první jarní den, kdy **Eliška** oslavila své **narozeniny**. Oslavy si užila hned dvě. První uprostřed týdne v Praze, kde ještě dostala opožděně ke své svátku dárky Lenka. Oběma udělal radost batoh na kolečkách. Posbíraly své *nejcennější a nejoblíbenější poklady* a batoh hned naplnily. Tentokrát dorazila i Lucka s Honzíkem, se kterými si oslavenkyně připila.

Další dárečky dostala o víkendu ve Dvorech. Kromě knížek, vyškrabávátek, svítících fix a cukrovinek dostala také dort, na kterém si na několik pokusů sfoukla svých 8 svíček.

* * *

Sluníčko vydrželo i o víkendu. Holky společně s Petrem prohánělly zimou zlenivělé koloběžky.

V lese se pak konala šišková bitva, kdy jediným protivníkem byla babička.

Krásné počasí dovolilo po zimě stolování venku pod ořechem. Holky, když zjistily, že jsou foceny, předvedly, že mají rády nejen polévku ale i jedna druhou.

* * *

Březen jsme zakončily **s Lenkou** návštěvou **zubaře**. Ta minulá plomba zase vypadla. A zub jí bolel při čištění, v týdnu již začal na teplé a studené. Naštěstí již byla objednána. Po velkém boji se mi podařilo jí udržet, otevřít pusu a paní zubařka jí zub otevřela. Slzy a výkřiky raději nekomentuji. Pak byl dalším zážitkem výplach, žlutou vodou z injekční stříkačky. Celý zbytek večera si stěžovala, že jí to bolelo, myslím, že už jen ta újma.

* * *

Teď pár řádeček **k tatínkovi**. Jedno úterní poledne se ponořil do práce tak, že zapomněl, že má vyzvednou Lenku ze školky a Elišku ze školy. Eliška ta ani netušila, že jí má tatínek vyzvednout z družiny dříve, tak se vlastně v jejím případě nic nestalo. Nicméně Lenka, která na tatínka čekala po „O“ spustila slzavé údolí. Odpoledne pak nestrávila odpočinkem na lůžku jako ostatní děti, ale v rozhovoru s paní učitelkou Gábinkou. Tatínek svoji zapomnětlivost komentoval slovy: *„ Jednou se to stát muselo.“*

Na oplátku přinesla Lenka tatínkovi ze školy novou informaci, na kterou se zase netvářil on. Povídá mu: *„Tatínku, Nikolka říkala, že jsi stejně starý jako její tatínek.“* Tatínek se začal se zájmem ptát, o jakou že se jedná Nikolu. Čelist mu poklesla, když se od Lenky dozvěděl, že Nikola je přeci její paní učitelka.

Tatínek si náladu o víkendu spravil se svojí novou hračkou. Trošku dopředu si pořídil dárek k jeho letošním kulatým narozeninám. Hračka to není ledajaká. Jedná se o **malotraktor** Mitsubishi s 18 koňmi pod kapotou.

* * *

Počasí a hlavně pracovní plány na víkend však nedovolily tatínkovi dlouhé pomazlení se svým novým dopravním prostředkem. Slunečné počasí se změnilo v jarní plískavice, střídal se sníh, déšť, občas spadly i kroupy a hlavně foukal nepříjemný vítr.

Celá rodina strávila páteční a sobotní podvečer úklidem hasičárny, ve které se předělávala voda a díky bouracím akcím se pak i malovalo. Holky v pátek večer natrénovaly úklid na sobotní dopoledne, kdy je čekalo čištění po malování kuchyně a následné výměně lina.

Pracovní víkend jsme zakončili drobnou pomocí hasičům při brigádě na prořezávání veletínské cesty. Holky sem tam pomohly odtahat nějaké větve na hromadu. Ale spíše účast braly jako návštěvu táty a další příležitost pro hry. Hrály si na opice, netopýry a jiné *lezíky* ve větvích keřů. Strýc Jarda je svezl na traktoru a moc se jim líbilo nové přezutí valníku u traktoru souseda Standy. Kolečko se polámalo, a aby dojel domů, tak si za pomoci ostatních bratrů hasičů místo něho upevnil kus špalku. Špalek pak při návratu domů udělal po silnici trajektorii, po které pak mohly holky bezpečně dojít do vesnice bez toho, že by hrozilo, že se mohou ztratit jako třeba Jeníček s Mařenkou v Pohádce o perníkové chaloupce, kterou mají holky tak rády.

Zmrzlé Velikonoce

Květen 2nd, 2012 | Autor: hanka

Eliška začala slavit **velikonoce** první pondělí v měsíci dubnu. S ostatními druháky se zúčastnila školního výletu, jehož cílem byl skanzen v Kouřimi. Z výletu si přivezla dřevěnou ozdobičku s velikonočním motivem, kterou sama krásně vybarvila. Lenka zase ve školce hledala ukryté velikonoční zajíčky.

Velikonoční prázdniny holky strávily společně s Petrem u prarodičů ve Dvorech. Počasí vydrželo stejně nepříjemné jako víkend předchozí, ale neodradilo je od každodenní povinnosti *řehtání*.

V neděli jsme společně obarvili vajíčka. Holky je pak krásně pomalovaly. V pondělí ráno vyrazily společně s Petrem na pomlázku. Při návratu musel Lence Petr pomáhat s košíčkem, protože tak, jak byl naplněný sladkostmi a vajíčky, ho nemohla unést.

Další obrázek z velikonočních prázdnin – holky jako sestřičky s dcerami od sestřenice, na nichž je opravdu vidět, že Jasmína s Jessikou jsou sestry. Obě blonďaté na rozdíl od našich *black and white*. Fotka byla pořízena **na oslavě 60. narozenin** tety Jany v sedlčanské hájence. Holky si oslavu náležitě užily. Vyjedly všechna vosí hnízda, roztančily svá tělíčka při známých i neznámých melodiích a nechyběly ani jako vagónky ve vláčku na písničku „*Jede, jede mašinka*“.

* * *

Jedna poznámka pro zajímavost: na Jizerce o velikonocích padl teplotní rekord. Naměřily 22 ℃ pod nulou. Ve Dvorech naštěstí teplotní rekordy nepadaly a objevilo se i sluníčko, které holky vylákalo na pískoviště. Chůvu se jim rozhodl dělat náš psí člen rodiny **Max**. Dohlížel pečlivě, dokonce kontroloval i z písku vytvořené stavby. Pokud se mu nějaká nelíbila, pak vlezl do pískoviště a změnil se v demoliční četu, což se zase holkám vůbec nelíbilo.

Eliška se po několika neúspěšných pokusech vyhnat Maxe z pískoviště vylezla na hromadu složeného dřeva, kde mi jako správná modelka zapózovala. Jen se ještě musí trošku učit a zjistit, že se nepózuje v teplácích od písku, čepici a špinavé bundě, …od čeho?

Lenka se snažila ujet Maxovi na kole. Ten to vzal jako výzvu k závodům.

Nakonec se holky rozhodly, že budou trénovat jízdu na sucho na tatínkově traktoru, kam se za nimi Max už opravdu nemohl vyšplhat. S holkami jsme pak udělaly umělecké fotky tatínkovy nové hračky.

* * *

V Praze jsme pak na žádost Lenky vyrazili **na výstavu** zvířat doby ledové **Giganti**. Tuto výstavu jsme již navštívili v loňském roce, ale Lenka na nás čekala venku. Bála se obrovských pravěkých tvorů a řevu, který měl navodit atmosféru. Celou cestu v tramvaji se na výstavu, kterou znala jen z fotek, moc těšila. Po zakoupení vstupenek a nahlédnutí jedním okem na obrovského lenochoda její cesta výstavou opět skončila. Stejně jako minule na nás čekala u pokladny, žádné přemlouvání, sliby či zapůjčení plyšového mamuta nepomohlo. Eliška si výstavu užila, našla nový exponát, tygra s koněm, a s lenochodem se nechala vyfotit. Na fotce se giganta pokouší napodobit alespoň tím, že vystrkuje jazýček.

Ze školy přinesla **Eliška** po velikonocích slovní **čtvrtletní hodnocení**, kde paní učitelka Míla nešetřila chválou, jak na chování, tak i znalosti. Připsala, že je u ní na samé jedničky. Jedna drobná poznámka. Eliška už si přinesla ze školy první dvojku. Z češtiny. Cvičení na tvrdé a měkké souhlásky udělala dobře, jen nějak zapomněla na háčky a čárky nad některými písmeny.

Májový prodloužený víkend

Květen 16th, 2012 | Autor: hanka

Poslední středu v měsíci dubnu babička vyrazila na poznávací výlet do Holandska, který byl spojen s květinovou výstavou. Aby nebylo dědovi s Maxem ve

Dvorech smutno, ukončily jsme s Lenkou pracovní týden už ve čtvrtek po obědě a vyrazily na venkov, kde se k nám připojil i Petr.

V pátek ráno při čekání na objednané uhlí Petr s Lenkou vyrazili **na projížďku na kole**. Protože je Lenička poslední dobou takový malý lenoch, sama nešlapala a nechala se vozit.

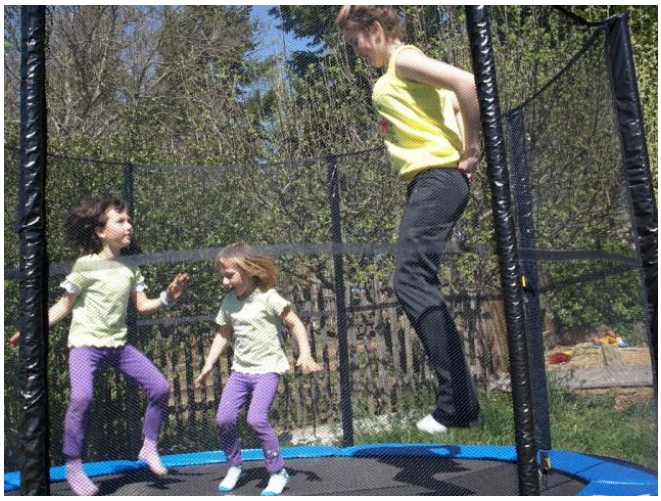
Konečně dorazilo auto pomalované čertíky. Lenka s otevřenou pusou sledovala, jak se skládá pár desítek metráků uhlí z nákladáku pomocí posuvného pásu rovnou do kůlny. Neustále okukovala **čerty pomalované auto**. Nakonec se osmělila a na jednoho z nich si i sáhla, na toho nejmenšího a nejroztomilejšího.

Tatínek s Eliškou si mohli užívat letního počasí až od pátečního odpoledne. Nicméně naplno. Hned po jejich příjezdu se na dvoře objevil traktor se sázecím strojem, kam jsme nasypali brambory. Všichni tři nezapomněli zkontrolovat, zda je vše připraveno ke správnému **sázení**.

V sobotu si tatínek konečně našel chvilku a za pomoci všech tří dětiček začalo stavění trampolíny. Stavba se podařila, **trampolína** vydržela zátěžové zkoušky.

Celý prodloužený víkend se trampolína stala oblíbenou zábavou nejen pro naše děti, ale i pro další kamarády z vesnice. Po sportovním výkonu pak nesmělo chybět doplnění energie. Tentokrát musím pochválit chlapeckou část sportovců. Nechali děvčata **opékat buřty** a sami zabezpečili nejdříve dřevo.

* * *

Máj, jak napovídá název článku, se stavěla samozřejmě i letos. Holky i tentokrát nesměly chybět při pátečním večerním výběru toho správně rostlého smrku, který se měl stát ozdobou vesnice. Cesta do

lesa byla bezva, vešly se spolu s ostatními na valník. Po naložení stromu pak musely klusat vedle traktoru pěšky. Síly je cestou neopustily, tak mohly pomáhat s loupáním kůry, aby *májka* byla výstavním kusem.

V pondělní podvečer se s ostatními obyvateli Nových Dvorů sešly u hasičského domu a pomáhaly se zdobením máje, tradičního symbolu jara. Eliška navazovala krepáky na pichlavou špičku.

Lenka krepáky nejdříve podávala starším svobodným kamarádkám, pak si ale raději šla hrát s dalšími mrňaty a pozorovat otáčející se kýtu nad ohněm.

Druhý den měla obě děvčata radost, že se chlapcům podařilo máj uhlídat a nebyl z ostudy kabát, jako v loňském roce, kdy byla májka podříznuta. Pachatel loňské potupy stále nebyl vypátrán.

* * *

Letošní záznamy často obsahují drobné poznámky k počasí. I tentokrát se musím zmínit. Rok 2012 se zdá býti rekordním, co se teplot týká. V únoru jsme lyžovali při mínus 20 ℃, v březnu při +22 ℃, o velikonocích padl teplotní rekord. První květnový víkend teploty vystoupaly na historicky nejvyšší teploty tohoto období, vyšplhaly se přes 30 ℃. Pro zajímavost, teploty se v pražském Klementinu měří od roku 1775. **Holčičky** se přemohly a **zapózovaly společně** v pampeliškovém poli a na tatínkově malotraktoru (ten však posloužil jen jako podstavec, na fotce ho není vidět ani kousíček).

Šumavské hvozdy

Květen 22nd, 2012 | Autor: hanka

Druhý prodloužený víkend, na který neslibovali moc vlídné počasí, jsme měli již od loňského roku naplánováno společné setkání *s přáteli Řecka*. Místem setkání se stal **penzión Kochánov**, který se nachází v nadmořské výšce 880 m na severovýchodním svahu hory Radkov v okrese Klatovy.

Na víkend jsme se sjížděli jako *švábi na pivo*, ale podařilo se. V neděli večer jsme mohli konstatovat: Na *palubě* přítomno všech 11 dospělých, 9 dětí a nechybí ani pes. Nezbylo nic jiného než v pondělí ráno pořídit společnou fotografii.

Jak jsme se na Šumavě měli? Skvěle! Užili jsme si společných výletů a probrali spoustu důležitých věcí. Teď od začátku. Ještě předem bych upozornila, že si veškeré níže zapsané nepamatuji z cest, nestíhám číst veškeré tabule jako Zdeněk, ale dovolila jsem si využít při záznamu znalostí *přítele Googla*.

V pátek jsme přijeli jako první, převzali klíče od penzionu (naštěstí byl jenom pro naši skupinu) a čekali na další účastníky. Čekání jsme si zkrátili pěším 4 km dlouhým výletem po okraji přírodního parku Kochánov. Cestou jsme si prohlédli poslední dvě dochovalá **umrlčí prkna** na české straně ve volné přírodě (umístěna roku 1936), sedláka a selky Anny a Josefa Schreinerových.

Naše kroky pak vedly do horního Kochánova do Zajíčkovy kaple. Lurdská kaplička se nachází na úbočí Kochánovského vrchu, vysvěcena byla v roce 1931.

Sobotní ráno již bylo ve znamení kolektivního sportu. Sportovně kulturní referent Kateřina naplánovala pro velký kolektiv cyklo výlet (já jsem s Lenkou cestu absolvovala na jedné koloběžce) v délce 18 km přes hory a doly. Vyrazili jsme s úsměvem na rtech **z Kochánova** do Petrovic, to jest z kopce.

Po vydatném obědě v místním restauračním zařízení jsme pokračovali na naučnou stezku, která nás dovedla **k vlčím jámám** nedaleko Vojetic. To už bylo trošku do kopce. Jedná se o zachovalé jámy na chytání šelem. Pasti jsou hluboké kolem 4 m a široké asi 1,5 m, takhle si holky *představují pasti na malé mamuty*.

Pak jsme pokračovali do **Vlastějova** a odtud do Javoří. Cestu jsme vybírali tak, abychom se vyhnuli hrozí-

cí bouřce. Zdeněk se nám někde pozapomněl, musel si přečíst všechny cedule, které jsme potkali, a to dětičky moc nebavilo. Lenka pokračovala v předvádění lenosti a některé kamarádky se slitovaly. Katka jí vzala na kolo a tlačila ho i s ní na všechny vršky. A to už byly opravdu kopce! Eliška se snažila vše vyjet či vytlačit. Být jen s námi, s rodinou, pak by určitě občas protestovala, ale tím, že byla v kolektivu s ostatními, tak se chovala jako správný sportovec.

Pak malé zastávce uprostřed lesů, kdy mi Lenka opatrně ale s naprosto vážnou tváří sdělila: „Maminko, my jsme asi zabloudili," jsme se zorientovali a narazili na Farmářskou stezku **nedaleko hory Radkov**. Na obrázku je vidět, že dospělí se dřeli a dětičky si užívaly.

Pak už jsme uviděli umrlčí prkna, která jsme znali z předchozího dne. Na penziónu na nás již čekala rodinka z Poděbrad, za chvilku dorazil i tatínek s Alešem z výletu na jezero Laka a objevil se i *vlk samotář* Zdeněk, který si nakonec projel téměř celou Farmářskou stezku.

* * *

Sobotní předpověď počasí a hlavně zatažená obloha nám trošku zamíchala plány a tak jsme se rozdělili. Tatínek si s Alešem vytýčili za cíl chatu Rovina, kam dorazili po pokochání se okolím Kochánova. Večerníkovi se nakonec setkali s posledními dorazivšími účastníky výpravy na hradě Velehrad a my ostatní jsme vyrazili auty **do Srní**. Odtud sportovně založená část skupiny zdolala cestu ze Srní **na Rokytu** na kole.

Já jsem s Helčou, Lenkou a „*nadávající Beady*" dorazila k bývalé schwarzenberské lesovně, kde se nachází od roku 1997 informační středisko národního parku s venkovní geologickou expozicí, autem. Po příjezdu sportovců jsme si prohlédli malé muzeum, holky nejvíce zaujala vycpaná divoká kočka (nejen holky, ale i psí slečnu).

Děti si prohlédly také geopark. Ani odtud nám nechybí díky Tomášovi obrázek.

Odtud jsme rychle „pospíchali" i s Pospíchalovými **na Antýgl**, protože lilo jako z konve. Po obědě, během něhož přestalo pršet, jsme vyrazili na procházku / projížďku (dle dopravních prostředků) **okolo Vchynicko-tetovského** plavebního **kanálu**. Vchynicko-tetovský plavební kanál je vodní tok, který sloužil v minulosti pro plavení šumavského dřeva. Lenku, která cestovala na koloběžce, jsem doprovázela s Helčou pěšmo.

Eliška se sportovci na kole byla rychlejší. Cestou si zahráli s Hedvikou a Jonášem na zbytcích sněhu na koulovanou.

Na kole se pak společně vydali se zajížďkou **k bývalé Hauswaldské kapli** zpět do Srní. Hauswaldská kaple, nebo spíše hauswaldské kaple (pozůstatky tří původních kaplí) byly v minulosti známým poutním místem. Díky zázračnému uzdravování poutníků z celé Evropy se místu přezdívalo „malé Šumavské Lurdy“. Na místě několika pověstných zázraků byla postavena kaplička a vedle ní nad udržovaným léčivým pramenem byla r.1860 z darů věřících postavena kaple.

Pěší skupinka se od mostu přes Vydru vrátila zpět k autu na Rokytu a pak **zpátky do Srní**, kde jsme na cyklisty, kteří celkem absolvovali 20 km, počkali v cukrárně se skvělými zákusky a kávou. Měli i bez kofeinu, Lence *mé latte* zachutnalo a byla rychlejší, takže jsem nakonec byla téměř na sucho. Touto cestou ještě jednou děkuji Kačce a Pavlovi za hlídání Elišky při cyklotoulkách.

* * *

Na pondělí dopoledne jsme, po velkém focení, celá skupina vyrazila na 10 km dlouhý pěší okruh Keply – Zhůří – Hadí vrch – Minizoo Keply. Cestou jsme obdivovali **krásy Šumavy v údolí Křemelné**. Helena si chtěla z blízka vyfotit kvetoucí blatouchy a málem se z ní stala oběť šumavského močálu. Malé holčičky poslouchaly rady rodičů, nevstupovaly mimo vyznačené cesty a na jejich tváři zářily úsměvy. Mimochodem, fotky blatouchů máme také, jen jsme tam vyslali riskovat život tatínka.

U Kaple Nejsvětější Trojice jsme na turistickém odpočívadle společně posvačili. Holky se nechaly vyfotit **u umrlčích prken na Kepelském Zhůří**. Obec Zhůří připomíná jen nov ě postavená kaple. Původní vesnice po odsunu Němců po 2. světové válce ves osiřela a poté, co se stala součástí vojenského prostoru, byla armádou úplně zbořena.

Po svačince jsem s Lenkou běžela zahřát se do kopce na Hadí vrch. Ostatní ještě prohlíželi nedaleký pomník americkým vojáků, kteří zde padli na konci 2. světové války za svobodu Československa. Nicméně brzy jsme byly dohoněny a dětičky se společně nechaly zvěčnit u ohořelého stromu na louce Hadího vrchu.

Po absolvování okruhu jsme přijali pozvání majitelů penziónu a navštívili jsme jejich **farmu v obci Keple**. Kromě majitelky a její dcery nás přivítala kočka Lojza. Děti byly nadšené z krmení malých koziček, dospělí se vyptávali na to, co obnáší chov stovek kusů ovcí či dobytka. Daňci a mufloni si udržovali uctivou vzdálenost. Také nás zaujala zmínka o prvním kotli na topení v Čechách na velké kulaté balíky.

Pak už nás čekala nejpříjemnější část dne. Oběd. Na ten jsme vyrazili **na chatu Rovina**. Chata je v nejvyšším bodě u silnice z Hartmanic do Železné Rudy, v nadmořské výšce 924 m. Děti se usadily k jednomu stolu pod dozorem Míly a Zdeňka, ostatní dospělí si užívali klidného oběda.

Po návratu na penzión si dětičky zahrály **kroket**. Dvě nejmladší, Lenka a Kačka, se zhostily role roztleskávaček, jež je brzy přestala bavit. Společně se pak zabavily na houpačkách. Mezi ostatními však probíhal nelítostný boj. Eliška dlouho vedla, nakonec jí přehrál jen golfista Jonáš. Tak se radovala ze zaslouženého druhého místa.

Večer jsme měli radost, že se nám tentokrát Zdeněk neztratil. Radost netrvala dlouho. Okolo deváté hodiny se však po Zdendovi začalo pátrat. Nikdo nevěděl, kde je, na telefonáty nereagoval. Naštěstí se k úlevě všech, hlavně jeho rodiny, objevil v půl jedenácté v noci. Na otázku, kde že byl, v klidu, který je mu vlastní, odpověděl, že se byl na kole podívat na jezero Laka a do jeho okolí.

* * *

Najednou tu bylo úterý, poslední den společného víkendu. První zastávkou dne byla **synagoga v Hartmanicích**, památník spolužití Čechů, Němců a Židů na Šumavě. V hlavním sále jsme si prohlédli výstavu věnovanou historii a rekonstrukci synagogy, židovský svatostánek (aron-ha-kodeš = Svatá schrána se svitky hebrejsky psané Tóry), velkoplošné fotografie šumavských vesnic zlikvidovaných po roce 1948. Zajímavá je také expozice na galerii, která byla dříve vyhrazena pro ženy, zaměřená ke spolužití Čechů, Židů a Němců na Šumavě a zajímavé audionahrávky doplňující jednotlivé události a osudy lidí spjatých s Hartmanicemi.

Materiálu ke studiu bylo ohromné množství, tak jsme do dalšího cíle našeho poznávacího výletu dorazili již bez Zdeňka. Ale doneslo se mi, že ho rodina šťastně znovu v muzeu našla a dorazil s nimi do Prahy.

Dalším cílem byl Kostel sv. Vintíře v Dobré Vodě, který byl vybudován v roce 1706. Kostel sv. Vintíře, který v době existence vojenského újezdu sloužil jako skladiště, byl opraven a v roce 1995 znovu vysvěcen. Nyní jej zdobí unikátní skleněný oltář a čtrnáct skleněných plastik s tematikou křížové cesty. Autorkou obou děl je sklářská výtvarnice Vladimíra Tesařová. Svého druhu zcela jedinečné oltářní retabulum realizovala v roce 2001. V roce 2003 je doplnila čtrnácti zastaveními křížové cesty. Oltář s rozměry 4,5 m x 3,2 m váží pět tun, každá z plastik o rozměrech metr krát metr má hmotnost 130 kg. Ještě jedna pozoruhodnost: Kostel v Dobré Vodě je **jediný kostel na světě zasvěcený svatému Vintíři, což by benediktský mnich.**

Cestou do Kochánova jsme v pátek minuli šumavský hrad Buška z Velhartic, který byl založen mezi roky 1290-1310. Měli jsme v plánu, že ho navštívíme, bohužel, jak jste se již dočetli, program byl plný, na návštěvu hradu nedošlo. Stejně tak jsme při zpáteční cestě minuly nejrozsáhlejší hradní zříceninu v Čechách z 13. století. Návštěvu hradů **Velhartice a Rábí** si musíme naplánovat na jiný výlet.

Proměnlivé počasí

Květen 22nd, 2012 | Autor: hanka

A jsou tu opět **zprávy o počasí**. Teplotní rekordy v polovině května nepadaly, ale během 24 hodin došlo k výrazným změnám. Na fotce jsou holky vidět u rybníka v pátek v podvečer.

Na stejném místě o 24 hodin později.

Z obrázků lze poznat, že v pátek přírodní rezervoár lákal při teplotě pohybující okolo 30 stupňů k ponoření, v sobotu teplota vzduchu blížící se 10 ℃ nelákala ani k namočení prstíčku.

Jarní výlety

Červen 4th, 2012 | Autor: hanka

Při návštěvy tety a strýce na Vysočině jsme si udělali krátký výlet na **hrad Orlík**, dříve nazývaný Humpolec. Hrad pravděpodobně nechal postavit majitel humpoleckého panství Jindřich z Dubé. Poprvé se, pod názvem *Humpolec*, připomíná roku 1404. Dnes je zachována větší část základových a obvodových zdí, torzo hlavní věže do výšky 20 metrů, zrekonstruována je pec černé kuchyně.

Dětičky statečně prolezly vše přístupné. Ve výklenkách si zahrály na sochy. Pokud jste to nepoznaly, pak Lenička je malá kočička.

Nakonec jsme se pokusili umučit Elišku.

Cestu zpět k autu jsme absolvovali již lesem **okolo Pusté studny**. Děti vylézaly na největší a nejhezčí z kamenů a dělaly imaginární fotky imaginárními fotoaparáty.

Cestou zpět do Budíkova, kde na nás čekal děda s babičkou, jsem přemluvila tatínka a vydali jsme se hledat park Stromovka v Humpolci a v něm pamětní desku na člověka, kterého nikdo nikdy neviděl, přesto ho zná skoro celý národ. Kdo by neznal větu: **„Hliník se odstěhoval do Humpolce!“** Po krátkém zaváhání se nám to podařilo:

* * *

V průběhu týdne jsme si vyšetřily celé volné odpoledne a vyrazila jsem společně s holkami na návštěvu k hlídací tetě do Hostivaře. Nejdříve jsme tetu vyzvedly v květinářství, kde pracuje. Květiny jsem si neprohlédla, protože holky po prvních krocích potkaly dva čtyřnohé obyvatele zahradnictví, mourovatého a černého kocoura. Po krátkém *pošišmání* jsme vyrazily vyzvednout Dinu a Leošem. Cílem našeho odpoledního putování se stala **Hostivařská přehrada**. Nejdříve jsme šli společně vykoupat Dinu do přilehlého *psího rybníčku*. Během chvilky byl na světě první konflikt. Lenka dostala hlad, a Dina hned dostala chuť na její housku s paštikou. Asi jí běžně nedostává k odpolední svačině. Protože je Dina přeci jen silnější než Lenka, tak vyhrála. Ještě, že se do batohu vejde více než jedna houska.

Eliška byla v nestřeženém okamžiku Dinou vyzvána, trošku drsným způsobem zezadu, ke společné hře. Ani to se neobešlo bez slziček.

Po krátkém vyzkoušení prolézaček na přilehlém dětském hřišti jsme vyrazili k dalšímu cíli, do ohybu přehrady. Cestou holky půjčily velkou koloběžku na střídačku tetě i Leošovi a i na střídačku se od nich nechaly vozit. U přehrady se pak učily od Leoše, jak házet žabičky. Elišce se po chvíli začaly dařit. Lenka jen mrskala kamínky do vody s dost velkým rozptylem, a dokonce jednou trefila i Leoše.

Po návratu k tetě domů, a při čekání na odvoz, pak očesaly tetě na zahradě všechny načervenalé jahody. Cestou domů si Eliška ještě stihla na schodech natlouct koleno, ale ani bolest jí po chvilce nezbránila usnout, stejně jako Lence, která po koloběžko-výletu spala jako když jí do *„přehrady hodí“*.

* * *

Poslední květnový víkend jsme vyrazili na odpolední výlet **na Javorovou skálu**, která je s 723 m n.m. nejvyšším vrcholem Votické pahorkatiny. Prvním cílem byla **Poštovna**, která sem byla převezena roku 2009 ze Sněžky. Poštovna byla vystavěna pravděpodobně v polovině devatenáctého století. První zmínky o objektu jsou však až z 2. 7. 1875, kdy do ní byla umístěna c.k. rakouská telegrafní stanice.

Cestou zpět k autu jsme navštívili **Čertovo břemeno,** což je skalní útvar blízko vrcholu hory. Jedná se o řadu skalních misek, které tu prý nechal jako otisky svých zad a kopyt jeden čert. Čert, který chtěl zničit kostel, jenž se nově stavěl v Nadějkově.

Výlet jsme zakončili u ohrady s **bizony** na farmě **na Cunkově**. Největší nadšení dětičky vyjádřily, když se objevilo čerstvé bizoní tele. Jakmile se objevili staří bizoni, Lenka couvla a skočila babičce okolo krku, trošku se bála. Eliška byla statečná. Dokonce zvládla, nebo si nevšimla, když jí jeden, bizoní mladík, očuchával přes plot.

* * *

Poslední květnové úterní odpoledne jsem s holkami vyrazila na školkovou zahradu na zábavné odpoledne věnované dětem k příležitosti Mezinárodního dne dětí, tentokrát na indiánské téma. Největším lákadlem **indiánského odpoledne** byla jízda na ponících. Lenka se nejdříve bála na poníka i sáhnout. Vypadalo to, že se ani nesveze. Seděly společně s kamarádkou Cecilkou na lavičce a obě dělaly *mrtvé brouky*. Po chvilce se rozhoupaly, společně postavily puzzle.

Lenka se nenechala zahanbit a na ponících se po vzoru Cecilky a Elišky také svezla, dokonce hned několikrát.

Eliška si užívala odpoledne s přítomnými indiány za doprovodu Filipa, spolužáka ze školy. Soutěžila, střílela z dětského luku stejně jako Lenka, na nakresleného bizona. Nakonec se nechaly pomalovat válečnými barvami.

Krátké jarní fotovstupy

Červen 4th, 2012 | Autor: hanka

Jarní práce na zahradě neminuly ani Lenku.

První jarní **trénink na kolečkových bruslích**. Lenka potřebuje pomoc, Eliška přispěchala.

Bojová hra. Tatínek se první červnovou neděli překonal a s Maxem dětičkám vytyčil na parketě bojovku s 16 různě těžkými úkoly. Chvilku trvalo, než děti pochopily, k čemu je mapa a jak se s ní zachází. Nicméně všechny lístečky našly, úkoly splnily, i když

občas s drobnou nápovědou. To, že se jim hra líbila, svědčí to, že vyžadovaly hned další kolo.

***

Pochvaly:

Lence už dlouhou dobu neustále opravujeme výslovnost. Jak jsem se již zmínila v předchozích záznamech, R už zvládla. Momentálně trénujeme **hlásku Ř** a musím Lenku pochválit, úspěšně. Dokonce se pustila i do jazykolamů typu: „*Tři sta třicet tři stříbrných…*“.

Také nesmím zapomenout napsat, že Lenka se nám poslední dobou polepšila. Už občas poslechne, ráno i vstává a večer už tak hrozně *neprudí*. V noci se už budí jen, když si odkope peřinku. Dokonce už začala pořádně jíst. Ne, že by nezlobila a neděla *skopičiny*….

Eliška se v průběhu pololetí zúčastnila **recitační a pěvecké soutěže**. Se svojí vybranou básní o veverce skončila v první desítce mezi druháky. V pěvecké soutěži Pražská snítka ve školním kole ve 2. kategorii, kde soutěžili žáci 2. a 3. ročníků, obsadila krásné 3. místo a kromě diplomu si odnesla náušnice s obrázky Hello Kitty.

Koncem května také předvedla s kamarádkami **z aerobiku vystoupení** na píseň z pohádky Mrazík na hudební akademii Hobby centra Prahy 4.

